

Lâu chử vô tình

*Thật ra... nếu được lựa chọn, ta nguyện sống với cùng hoàng nhan từ kiếp
nàng nhận lấy ta, nay ta nữa chỉ phôi bột, ta học mất nàng, cho nàng nữa kiếp lành.*

NHẤT
ĐỘ
QUÂN
HOA

Table of Contents

- Chương 1: Lần đầu gặp gỡ
- Chương 2: Hôn lên mắt nàng
- Chương 3: Lãnh Phi Nhan
- Chương 4: Nhung gấm vàng son, lệ vẫn tràn
- Chương 5: Trăm năm sau, chỉ còn cát bụi
- Chương 6: Ai người tiếc thương?
- Chương 7: Tử đằng nở rộ, diễm lệ vô ngần
- Chương 8: Nhuộm đỏ tà áo trắng
- Chương 9: Một tiếng thở dài, đời cô quạnh
- Chương 10: Tương tư còn đó, năm tháng vụt qua
- Chương 11: Dứt bỏ hồng trần, vứt bỏ luôn ta?
- Chương 12: Chỉ mong không gặp lại từ đây
- Chương 13: Chi bằng quên nhau(1)
- Chương 14: Táng thân giang hồ
- Chương 15: Hôn lên mắt nàng, che nàng nửa kiếp lênh đênh

Lãnh diện lâu chủ

Chương 1: Lần đầu gặp gỡ

“Bé con, đến đây vui vẻ với đại gia ta nào.” Túy Dương Liễu không ngờ nơi trấn nhỏ này cũng có giai nhân, nếu đã gặp mà không xuống tay, há chẳng phải uổng cho danh hiệu “thần hái hoa” của hãn sao?

Nữ tử trước mặt mặc bộ váy lụa màu trắng, mái tóc dài màu xám bạc mê người. Đối diện với sự đùa cợt, nàng chỉ nhếch môi cười: “Gia muốn vui vẻ cùng tiểu nữ thế nào đây?”

Túy Dương Liễu cười suýt sái quai hàm: “Đương nhiên là dẫn nàng tới nơi không có ai làm phiền, sau đó cởi áo...”

Nữ tử kia không để hãn nói hết câu, cong vành môi khẽ cười: “Sao gia chỉ nói mà không làm?”

Túy Dương Liễu sững sờ, thầm nghĩ nữ tử này còn dạn dĩ hơn cả mình. Trước mặt có đóa hoa xuân, hãn sao có thể kiềm chế nổi, lập tức ôm nàng, rất nhanh đã bay tới Phượng Hoàng cốc.

Túy Dương Liễu hãn cũng có thể coi là tuấn tú, nhưng giờ đây trong mắt tràn ngập vẻ dâm tà, hai tay bắt đầu cởi y phục giai nhân. Nàng cười nhạt nhưng đầy quyến rũ, mặc cho hãn đè xuống đất. Túy Dương Liễu hôn một đường từ cổ áo nàng đi xuống, đột nhiên eo tê dại, cả người bất động.

Bởi vậy, Túy Dương Liễu, kẻ trước giờ từng bẻ hoa vô số lần, bỗng thềm kinh ngạc, hãn không hề nhìn rõ nàng ra tay thế nào!

Nữ tử từ từ đè lên hãn, nở nụ cười tà mị. Đôi tay nàng chậm rãi từ lồng ngực hãn trượt xuống dưới, lướt qua ngực, qua bụng, ánh mắt như chơi đùa với thú cưng kia khiến Túy Dương Liễu đột nhiên nhớ ra, không nhịn được run lên: “Lãnh Phi Nhan! Người là Lãnh Phi Nhan!!!”

Nàng cười nhẹ, như tiên nữ mắc đọa giữa biển cả xanh rì. Túy Dương Liễu phát hiện cả người ẩm ướt, không cách nào chịu đựng được nữa.

Nữ tử kia phiền chán bịt mũi lại, lôi ra một sợi tơ đỏ từ tay áo, chậm rãi cuốn quanh cổ hẳn. Cảm thấy sợi tơ dần dần siết chặt lại, hô hấp khó khăn, Túy Dương Liễu ra sức muốn giải huyết, nhưng cách nàng điểm huyết vô cùng cô quái.

Trước mặt hẳn bắt đầu trở nên trống rỗng, chỉ thấy đôi mắt kia, mang ý cười như nước trong veo, sau cùng chìm trong tăm tối.

Lãnh Phi Nhan thờ ơ nhìn con mồi ngừng giãy giụa, từ từ đứng dậy. Bầu trời Phượng Hoàng cốc rất xanh, hoa cỏ tốt tươi, hương thơm ngào ngạt. Nàng khẽ cười ngắm nghía vết lằn đỏ trên cổ người nằm dưới đất, rất lâu sau mới hài lòng rời đi.

*

Một thiếu niên thúc ngựa qua như bóng ma nhẹ lướt, nhanh chóng thẳng cương dừng lại: “Cô nương!”

Lãnh Phi Nhan ngẩng đầu mỉm cười, trông thấy thiếu niên mặc bộ đồ màu lam, kiếm dài, ngựa tốt, ý chí hăng hái. Nụ cười của chàng chân thành lại nhiệt tình: “Cô nương, nghe nói tên hái hoa tặc Túy Dương Liễu đã bắt một cô gái tới đây, cô nương có trông thấy không?”

Lãnh Phi Nhan đứng giữa cỏ xanh mơn mớn, áo trắng tung bay. Nàng thầm đánh giá vị thiếu hiệp trước mặt, bỗng nhiên hỏi: “Thiếu hiệp tới cứu nàng ấy?”

Vị thiếu hiệp nắm chặt trường kiếm trong tay, nét tự tin trên mặt như ánh dương tỏa sáng: “Đúng vậy. Giết Túy Dương Liễu, cứu người.”

Lãnh Phi Nhan cười thầm. Nụ cười như hoa đình hương nở rộ, trong sáng thánh khiết. Thiếu hiệp kia bất giác cũng ngây dại vì nàng.

“Quý danh thiếu hiệp là...?” Lãnh Phi Nhan ngẩng đầu nhìn thiếu niên trên lưng ngựa, nở nụ cười xinh đẹp tự nhiên.

Thiếu niên xoay người xuống ngựa, ôm quyền cao giọng: “Tại hạ Tàng Ca, không biết phải xưng hô với cô nương thế nào?”

“Công tử cứ gọi ta là Ngôn Ngôn.” Lãnh Phi Nhan cười nhìn chàng, rồi nhanh chóng tìm kiếm cái tên này trong trí nhớ: Một thiếu niên mới nổi trên giang hồ, đại công tử của Tàng Kiếm sơn trang. Hành hiệp trượng nghĩa được mọi người ca tụng, làm việc quang minh lỗi lạc, thích kết giao bằng hữu, tác phong nhanh nhẹn, xuất đạo không lâu đã trở thành người trong mộng của vô số tiểu thư khuê các.

“Ngôn Ngôn cô nương.” Tàng thiếu hiệp sau vài lần do dự, không nhịn được hỏi những điều đang nghi ngờ trong lòng: “Sao cô nương lại một thân một mình xuất hiện ở nơi hoang vắng này?”

“Tiểu nữ vốn là nhạc công ở Linh Lung Hoa Giới, mấy hôm trước bị Lý Phủ doãn nhìn trúng, bức gả làm thiếp. Không còn cách nào khác phải chạy trốn, nhưng thân gái một mình, sợ bị bắt lại, đành tìm một con đường hẻo lánh để đi.” Lãnh Phi Nhan giọng điệu bi ai, khiến thiếu niên lập tức phần nộ: “Dưới chân thiên tử lại xảy ra những chuyện thế này sao? Cô nương, sau này có dự định gì?”

Khẽ thở dài, Lãnh Phi Nhan chậm rãi đáp: “Tạm thời đến đâu hay đến đó.”

Thế là vị thiếu hiệp lại nhiệt tình: “Nếu cô nương tin tưởng Tàng Ca, chi bằng đến Tàng Kiếm sơn trang ở tạm, được không?”

Lãnh Phi Nhan nhẹ nhàng khom người: “Ngôn Ngôn đa tạ công tử giúp đỡ.”

Tàng Ca vội đỡ nàng dậy: “Cô nương không cần đa lễ.”

Thế là, một lần bắt chuyện, tự khắc thành công.

Tàng Ca đỡ Lãnh Phi Nhan lên ngựa, còn mình cầm cương đi bộ. Lãnh Phi Nhan khẽ cười: “Thiếu hiệp sao không cùng cưỡi ngựa?”

Tàng Ca do dự: “Như vậy e sẽ tổn hại thanh danh của cô nương.”

Lãnh Phi Nhan che miệng cười: “Nhưng thiếu hiệp dắt ngựa đi bộ, bao giờ mới về đến Tàng Kiếm sơn trang?”

Tàng Ca ngấn người, sau đó ôm quyền nói: “Ngôn Ngôn cô nương, Tàng mỗ đắc tội!”

Hai người cưỡi chung một con ngựa, Tàng Ca vừa ôm Lãnh Phi Nhan vừa điều khiển dây cương, ngựa băng băng trên đường. Có lúc hai người khễ chạm vào nhau, nhưng Tàng Ca luôn giữ phép tắc, không hề vượt quá giới hạn.

Lãnh Phi Nhan cũng không nói gì. Gió lướt qua khễ khàng, mang theo hương vị của ánh mặt trời.

Lãnh Phi Nhan ở lại Tàng Kiếm sơn trang. Tàng Ca phái Mai Hương, Lan U tới hầu hạ nàng. Lãnh Phi Nhan không nói cho chàng biết, thật ra nàng không cần người khác chăm sóc.

Thỉnh thoảng chàng tới thăm nàng, mang theo những món đồ trang sức tinh xảo. Đôi khi, nàng ngồi trước gương, nhận lấy chiếc trâm vàng từ tay chàng, cười hỏi chàng giúp mình cài lên đầu được không? Chàng vuốt mái tóc dài của nàng, nhẹ nhàng cài trâm, sau đó thất thần một lúc.

Lãnh Phi Nhan đi qua hòn giả sơn cây cỏ um tùm, có tiếng thị nữ thì thầm phía sau: “Nghiên Nghiên, muội có thấy gần đây thiếu trang chủ rất ít ra ngoài không?”

“Ha ha, tỷ không biết rồi, gần đây thiếu trang chủ rất hay thu thập những đồ vật con gái thích, trong khi ngày trước có bao giờ để ý tới đâu?”

“Ừ, cũng đúng. Từ khi Ngôn Ngôn tiểu thư đến đây, thiếu trang chủ thật sự thay đổi rất nhiều. Muội nói xem, có khi nào thiếu trang chủ phải lòng Ngôn Ngôn tiểu thư không?”

“Nói thừa, Ngôn Ngôn tiểu thư đẹp như tiên nữ, thiếu trang chủ không thích nàng ấy, lẽ nào thích tỷ chắc?”

“Được lắm, nha đầu này, dám cười ta...” Sau đó là tiếng cười đùa âm ỉ.

*

Đêm. Tàng Kiếm sơn trang.

Lãnh Phi Nhan ngồi trước cửa sổ, trong nháy mắt, một hắc y nhân xuất hiện trước mặt nàng, quỳ gối, tay phải đặt trước ngực hành lễ: “Lâu chủ.”

“Sao rồi?”

“Nhiệm vụ đã xong. Nghe nói các chủ Thính Thủy các, Tiêu Tường Anh bị giết trên đường chạy trốn. Yến lâu chúng ta ba người chết, một bị thương nặng, bốn bị thương nhẹ.”

“Trở về chỗ Hữu sứ báo cáo nhiệm vụ đi.”

“Thuộc hạ đã lệnh cho Hàn Thiết Y trở về.”

Lãnh Phi Nhan khẽ gật đầu, người dưới đất đứng dậy, động tác thành thực giúp nàng cởi bỏ y phục, cho tới khi chỉ còn lại lớp áo lót, hắc chần chừ nhìn Lãnh Phi Nhan, từ từ cởi thắt lưng đen của mình. Nàng đột nhiên nắm chặt tay hắc, nhẹ nhàng ôm hắc vào lòng, hắc im lặng để nàng ôm, ngoan ngoãn như một thú cưng.

Lát sau, Lãnh Phi Nhan cúi đầu hôn nhẹ lên má hắc, giọng nói tuy nhỏ nhưng không cho phép người khác trái lệnh: “Về đi.”

Ánh mắt hắc y nhân bỗng lóe lên, khom người dạ một tiếng, sau đó biến mất trong đêm tối.

Nếu có người nhìn thấy cảnh này, nhất định sẽ kinh hãi mà chết.

Hắc y nhân cao lớn kia chính là sát thủ số một của Yến lâu – Thất Dạ. Giang hồ đồn đại, Thất Dạ đã ra tay, không người nào sống sót.

Còn Yến lâu, chính là tổ chức sát thủ duy nhất ở Viêm triều có thể chống lại Nhật Nguyệt thần giáo. Nghe đồn sát thủ ở đó nhiều không kể xiết, chủ yếu thực hiện tất cả những giao dịch có thể dùng vũ lực giải quyết như: Âm sát, bắt cóc, bức cung, bảo tiêu...

Còn Lâu chủ, Lãnh Phi Nhan là yêu nữ khiến giang hồ chỉ mới nghe danh đã biến sắc, rất ít người trông thấy diện mạo thật của nàng, bởi những người từng gặp nàng đều không thể nói được nữa.

Trên bảng xếp hạng sát thủ mỗi năm đều có chú thích như sau: “Bảng này không bao gồm Lãnh Phi Nhan.”

Nàng có một sở thích khiến người ta khó hiểu: Dùng tơ đỏ hành hạ mỹ nam, ngấm nghĩa con mồi của mình từ từ đau đớn khổ sở cho tới khi tắt thở.

Đã từng có những danh môn chính phái tiến hành vây bắt quy mô tại sào huyệt của nàng, nhưng đều không thành công, ngược lại còn chọc giận Lãnh Phi Nhan trong lúc phẫn nộ giết chết chương môn vài phái. Từ đó không ai dám ra mặt nữa.

Nếu nói Đông Phương Bất Bại là thần, vậy Lãnh Phi Nhan chính là ma. Giang hồ đánh giá Lãnh Phi Nhan chỉ có mấy chữ: Nữ ma đầu, giết người không chớp mắt, rất hiệu quả trong việc dỗ dành trẻ con ngừng khóc lúc nửa đêm.

Lãnh Phi Nhan nằm xuống giường, gối đầu lên hai tay ngấm nhìn màn đêm ngoài cửa sổ chuyển màu lam nhạt. “Yêu thử một lần xem sao”, nàng chợt nghĩ.

Chương 2: Hôn lên mắt nàng

Tàng Ca đến từ rất sớm, khi ấy Lãnh Phi Nhan mới ăn sáng xong. Chàng đứng sau lưng nàng rất lâu, mới dịu dàng lên tiếng: “Ngôn Ngôn, ta phải ra ngoài vài ngày, sẽ về nhanh thôi, mọi người tự chăm sóc bản thân mình.”

Lãnh Phi Nhan nghiêng đầu nhìn chàng: “Có chuyện gì sao?”

Chàng cười xán lạn, như ánh ban mai tháng năm, dịu dàng đáp: “Thính Thủy các bị người ta giết sạch, đồng đạo võ lâm cùng tới xem có giúp được gì không.”

Lãnh Phi Nhan tươi cười, nhảy cẫng lên: “Tàng đại ca, dẫn mọi người theo với.”

Tàng Ca nhìn nàng khó xử: “Nhưng đường đi vất vả, mọi...”

Lãnh Phi Nhan ôm lấy cánh tay chàng, cười duyên: “Tàng đại ca sẽ chăm sóc mọi người, đúng không?”

Tàng Ca giơ tay cầm kiếm, cánh tay và cơ bắp rắn chắc, lúc này một tay bị Lãnh Phi Nhan ôm lấy, cảm giác mềm mại vô cùng, khiến cho một thiếu hiệp luôn đứng đắn giữ lễ tim đập loạn nhịp, không thể nói lời cự tuyệt. Chàng khẽ nói: “Mau đi thu dọn hành trang, ta đợi mọi người.”

Lãnh Phi Nhan nhanh chóng sắp xếp đồ đạc, Tàng Ca dường như vẫn cảm nhận được cảm giác mềm mại khẽ xuyên qua lớp áo len lỏi vào trái tim mình. Ngắm giai nhân áo trắng trong phòng bận rộn như cánh bướm, lòng chàng dâng lên cảm giác dịu dàng khó tả.

Hai người vẫn cười chung một con ngựa. Lãnh Phi Nhan uể oải dựa vào lòng chàng. Trên người chàng có hương vị nhẹ nhàng khoan khoái, ấm áp dễ chịu. Tàng Ca mặc kệ nàng tựa lưng, thật kỳ lạ, nếu các cô nương khác làm vậy trước mặt chàng, chàng sẽ cảm thấy nàng ta thật dễ dãi. Nhưng Ngôn Ngôn luôn khiến cho chàng có cảm giác trù mến trong lòng. Chỉ vài

ngày ở chung gần gũi, chàng không biết mình đã có bao nhiêu tình cảm với nàng.

Một tay nắm dây cương, một tay vuốt mái tóc dài mềm mại của nàng, chàng nuông chiều hỏi: “Mệt không?”

Người trong lòng không rõ gật đầu hay lắc, mơ hồ đáp: “Buồn ngủ.”

Dáng vẻ yêu kiều đó, khiến Tàng Ca cảm thấy tim mình mềm nhũn ra, dịu dàng vỗ về nàng: “Ta đi thuê xe ngựa.”

*

Mất ba ngày, Tàng Ca mới đến nơi.

Xe ngựa dừng lại trước Thính Thủy các, Tàng Ca ngắm giai nhân đang say ngủ như đóa hải đường giữa xuân, nhẹ nhàng xuống xe. Trên đường vào, không ít người quen biết chàng, Ấm minh chủ của Thiên Đạo Minh đã sai người khám nghiệm thi thể. Tàng Ca quan sát những thi thể nằm ngổn ngang trên mặt đất, có thể thấy hung thủ ra tay rất tàn nhẫn, tất cả đều bị một kiếm đoạt mạng, hơn nữa số người tới không vượt quá hai mươi tên.

Mọi người ở đây sắc mặt nghiêm trọng, không ai có thể tưởng tượng được cảnh chỉ hai mươi tên sát thủ có thể hủy diệt toàn bộ Thính Thủy các này. Toàn bộ các, chắc cũng phải tới một, hai trăm người chứ?

Ấm minh chủ tháo chiếc móc vàng trên tường xuống: Phi Yến khấu, Yến lâu.

Không ai dám nói ra hai từ này, đây là điều cấm kỵ trên giang hồ.

“Tàng Ca, dựa vào vết thương có thể nhận ra những tên vô lại đó dùng chiêu gì không?” Ấm minh chủ cố gắng trấn tĩnh nói.

Tàng Ca cúi người quan sát vết thương chí mạng như vết son kia, giọng nói tự tin: “Có thể.”

Ấm minh chủ gật đầu, vô cùng hài lòng với thiếu thiên này. Đúng là sóng sau xô sóng trước: “Vậy nơi này giao cho cậu, bốn minh chủ hy vọng

trong năm ngày có thể tìm được cách thức ra tay của chúng, để có thể đưa ra đối sách thương lượng cùng võ lâm đồng đạo.”

“Tàng Ca mỗi nhất định cố gắng hết sức.” Tàng Ca ôm quyền, vẻ mặt nghiêm túc tràn đầy chính khí.

Tàng Ca trước giờ luôn giữ chữ tín, vì thế mấy ngày này đều dành phần lớn thời gian ở Thính Thủy các. Chàng có chút hối hận khi đưa Ngôn Ngôn theo, nhưng cũng không thể để một cô nương ở nơi toàn mùi máu tanh thế này được.

Hơn nữa, nhìn bóng dáng xinh đẹp tựa trăng kia, chàng sao có thể để nàng lại đây.

Tàng Ca thuê một gian phòng tại khách điểm gần đó, sắp xếp cho Lãnh Phi Nhan ở lại. Nàng chỉ thản nhiên: “Muội đi với huynh.”

Tàng Ca âu yếm vuốt tóc nàng: “Muội sẽ bị dọa sợ đấy, nghe lời ta đi.”

Nàng vẫn kiên quyết: “Muội đi với huynh.”

Tàng Ca cuối cùng đấu không lại nàng, đành dẫn nàng vào Thính Thủy các. Dù đã chọn đi vào ban ngày, nhưng chàng vẫn lo sẽ khiến nàng hoảng sợ. Lãnh Phi Nhan lặng lẽ theo sau, vết máu đã khô đen trên tường cho thấy sự thảm khốc lúc bấy giờ.

Nàng khẽ đảo qua hiện trường, thấy có dấu vết ra tay của Lục Nguyệt, Thất Dạ, Trường Phong cùng hai mươi sát thủ. Tàng Ca vừa đi vào trong, vừa để ý sắc mặt nàng, lo lắng không yên, hỏi: “Hay muội ra ngoài đợi, ta sẽ cố gắng xong sớm ra với muội, được không?”

Lãnh Phi Nhan ngẩng đầu nhìn, thấy vẻ mặt chàng chân thành, lại cười nói: “Ngôn Ngôn không phải tiểu thư khuê các yếu đuối. Năm ấy Kim Lăng lụt lớn, người chết còn nhiều hơn so với bây giờ. Muội... muội cũng là kẻ may mắn sống sót từ đồng xác chết đó thôi.”

Tàng Ca thấy nàng quả thật không sợ hãi, trong lòng lại tăng thêm vài phần hảo cảm, giọng nói càng dịu dàng: “Vậy ta đi làm việc, muội theo sau ta.”

Lúc mới gặp, Lãnh Phi Nhan chỉ cảm thấy chàng là kẻ dòng dõi thế gia thừa nhiệt huyết, dựa vào gia môn mà có chút thanh danh. Giờ mới thấy chàng trầm tĩnh, từ tốn lật từng trang giấy dưới đất, nhúng bút vào nghiên mực, vô cùng chăm chú miêu tả những chiêu thức tàn sát kia.

Nàng lặng lẽ ngồi bên cạnh, máu tanh xung quanh không hề ảnh hưởng đến chàng. Những đường nét dần hiện lên trên giấy, có thể thấy những chiêu thức trong kiếm phổ từ từ xuất hiện.

Lãnh Phi Nhan cảm thấy rất thú vị mỉm cười, quả thật đây chính là kiếm pháp nàng đích thân truyền thụ cho sát thủ Yến lâu – Lang Yến Nam Phi.

“Tàng Ca”, Lãnh Phi Nhan nhìn chàng đang chăm chú hạ bút. Ánh sáng nhạt theo bức tường đổ len lỏi chiếu vào, gương mặt tuấn tú của chàng cũng như được nhuộm vàng dưới ánh nắng: “Dựa vào vết thương và hiện trường, huynh có thể vẽ lại những chiêu thức hai bên giao đấu sao?”

Chàng không dừng bút, nụ cười ấm áp khiêm tốn: “Nếu hiện trường không bị phá hủy quá nhiều, thường có thể vẽ lại được tám phần.”

Lãnh Phi Nhan nhìn Lang Yến Nam Phi đang hiện lên, nào chỉ có tám phần. Nàng nhẹ nhàng giúp chàng vén phần tóc lòa xòa trước trán: “Vậy có phải huynh giữ trong tay rất nhiều tuyệt kỹ của các môn phái không?”

Tàng Ca cười trêu nàng: “Sao, Ngôn Ngôn cũng thích bí kíp?”

“Không, muội chỉ đang nghĩ, nếu vậy thân thủ của huynh phải rất bất phàm.”

Tàng Ca ngẩng đầu nhìn nàng, con người trong veo như nước, rót thêm vào ánh quang vàng nhạt, ở nơi đó có thứ chính khí hiệp nghĩa Lãnh Phi Nhan chưa từng thấy qua, chàng dừng dừng đáp: “Thật ra Tàng Ca chưa từng nghĩ sẽ luyện các loại võ thuật đỉnh cao, hơn nữa trong giang hồ, cao thủ vô số.” Chàng cười rất thoải mái, trong sáng như ánh ban mai tháng năm: “Tàng Ca cũng không thích cái danh đại hiệp đây máu tanh này, chỉ tiếc người trong giang hồ, một khi đã gặp, khó tránh khỏi phải can dự vào một số việc.”

Chàng gác bút đứng dậy, chăm chú nhìn Lãnh Phi Nhan, đôi mắt bỗng sáng lên: “Thật ra... nếu được lựa chọn, ta nguyện sống vai cùng hồng nhan tri kỉ, nàng nắm tay ta, neo ta nửa đời phiêu bạt, ta hôn mắt nàng, che nàng nửa kiếp lên đèn.”

*

“Nàng nắm tay ta, neo ta nửa đời phiêu bạt, ta hôn mắt nàng, che nàng nửa kiếp lên đèn.” Lãnh Phi Nhan buông thông tay đứng đó, mái tóc đen tung bay, vạt áo phất phơ, khẽ lẩm bẩm.

Tàng Ca ngơ ngẩn nhìn nàng, ở nơi ngập tràn máu tanh và ánh sáng này, nàng như viên ngọc quý, đẹp tựa tiên nữ giáng trần. Bàn tay dính đầy mực đen kia khẽ vuốt lên mái tóc dài, vẻ mặt Tàng Ca kiên quyết: “Ngôn Ngôn, muội bằng lòng gả cho ta không?”

Lãnh Phi Nhan đứng yên chỗ cũ, chàng cũng cảm thấy hình như mình có phần đường đột, vội vàng thu tay về: “Không sao, Ngôn Ngôn, ta không muốn ép muội.” Lãnh Phi Nhan mỉm cười nắm lấy bàn tay đang thu về kia: “Được.”

Tàng Ca ngỡ mình nghe nhầm, mãi sau mới đưa tay ôm nàng vào lòng, nhẹ nhàng hôn lên mắt nàng: “Ngôn Ngôn, Tàng Ca nhất định sẽ quý trọng muội, cả đời này không xa, không rời.”

Lãnh Phi Nhan vuốt mặt chàng, giọng nói không chút cảm xúc: “Cho dù xảy ra chuyện gì, cả đời cũng không xa, không rời?”

Tàng Ca nghiêm túc gật đầu, vô cùng kiên định: “Cho dù xảy ra chuyện gì, cả đời nguyện không xa, không rời.”

“Huynh không hối hận?”

“Không hối hận.”

“Tàng Ca, hãy nhớ kỹ những lời huynh nói hôm nay.”

“Ta sẽ nhớ kỹ.”

“Vậy huynh về đi, muội đói rồi, nhanh lên chúng ta cùng đi ăn.”

“Đi luôn bây giờ đi.”

“Nhưng...”

Trong lúc Lãnh Phi Nhan còn do dự, Tàng Ca cười phá lên: “Không thể để thê tử yêu quý của ta đói chết được.”

Ngày hoàn thành bản vẽ, Tàng Ca mua rượu tế mọi người trong Thính Thủy các. Chàng cùng với thiếu chủ Thính Thủy các từng có duyên gặp mặt vài lần, vô cùng khâm phục thân thủ và lòng dũng cảm của hắn, không ngờ trong nháy mắt đã cách biệt âm dương.

Lãnh Phi Nhan nhìn chàng rót rượu tế. Tàng Ca quay người ôm nàng lên xe ngựa. Dựa vào lồng ngực rắn chắc, Lãnh Phi Nhan nghe thấy chàng khẽ ngâm:

Mười bước giết một mạng, ngạo nghễ chốn cung Tần.

Gió thổi đạn không bay, thân ảnh khẽ nhẹ nhàng.

Giang sơn bề bộn, thức tỉnh tri kỷ đã rời xa.

Ôm bảo đao ca khóc mộng tàn trong giây lát,

Tung hoành ngang dọc, bổng chốc hóa tay không.

Trầm mặc tựa lan can, thổi khúc tam lộng:

Hỏi anh hùng, anh hùng nơi đâu?

Có lẽ do rượu mùi rượu quá nồng, nàng đột nhiên đưa tay ôm lấy chàng, vùi mình vào lòng chàng. Chàng là chính nhân quân tử khiến người ta phải nghiêng mình thán phục, cả về nhân cách và sức hấp dẫn. Trên người chàng, có sự hiệp nghĩa và nhiệt huyết từ lâu đã phai mờ trong lòng Lãnh Phi Nhan.

Trái tim đang đập mạnh mẽ này, dung nạp đại nghĩa trong thiên hạ, sục sôi dòng máu nam nhi, cũng chứa chan tình cảm nam nữ thường tình.

Nhiều năm chém giết trong máu tanh, Lãnh Phi Nhan đã học được cách giấu đao nhọn trong nụ cười, học được cách luôn giữ vẻ mặt ung dung thản nhiên, cũng học cách không tin tưởng bất cứ người nào, ngay đến kẻ thù

còn cảm thấy nàng quá tàn nhẫn. Nàng nuôi nhiều nam sủng, có lúc nàng cảm thấy thứ mình đang ôm trong lòng không phải người, có lẽ đó chỉ là con chó con mèo, tiếp cận nàng vì nhiều mục đích khác nhau, để rồi cuối cùng, bị chết hoặc ra đi cũng vì nhiều nguyên nhân khác nhau.

Ở Yến lâu, nàng chính là thần. Không ai dám nghịch ý thần, không ai dám bình luận đúng sai, cũng không ai có thể hiểu được sự lạnh lẽo cô đơn của thần.

Còn giờ đây, có một người đang ôm nàng trong lòng, nói sẽ che chở nàng trải qua nửa kiếp lên đênh. Lãnh Phi Nhan ngẩng đầu nhìn gương mặt trẻ trung, khẽ cười, ý vị mơ hồ không rõ.

*

Hai người cùng cười ngựa trở về Tàng Kiếm sơn trang.

Đêm, mưa to, chớp giạt sấm rền. Lãnh Phi Nhan yên lặng đứng trước cửa sổ, nhìn bầu trời mưa giăng khắp lối. Bên ngoài, Tàng Ca đang do dự, vừa định xoay người rời đi, Lãnh Phi Nhan bỗng đẩy cánh cửa ra.

Sấm chớp đan xen, tia sáng chợt lóe, hai người đều chìm trong bóng tối. Tàng Ca cảm thấy giọng nói của mình có vẻ khác thường: “Ta...” Thật ra chàng lo nàng sẽ sợ hãi nên chạy qua xem sao, giờ thấy nàng vô cùng bình tĩnh, lại không biết phải mở miệng thế nào.

Lãnh Phi Nhan bỗng vươn tay ôm lấy cổ chàng, Tàng Ca chỉ cảm thấy có mùi đàn hương thoang thoảng xông vào cánh mũi, cả người nóng bừng, biết là thất lễ nhưng lại không nỡ đẩy đôi tay đang quấn quanh cổ kia ra.

Lãnh Phi Nhan ngẩng đầu hôn lên môi chàng, hơi thở chàng tươi mát, trong lành như gió thánng tư, lại như mang theo hương vị của ánh dương, khiến nàng có chút lưu luyến. Tàng Ca nghiêng người tựa mình vào cửa, để mặc nàng ôm, mỹ nhân trong lòng, hơi thở thêm dồn dập, chỉ một nụ hôn, khiến chàng thấy chuyện nam nữ trước kia mình chưa từng nghĩ tới lại có thể mê hồn đến vậy.

Tay ôm lấy eo nàng, Tàng Ca cảm thấy nơi nào đó trên người mình như đang muốn thoát ra. Làm sao chàng không biết mình đang thất thố, nhưng người trong lòng nhiệt tình như lửa, vậy là trái tim chàng thậm vút bỏ vài phần nghiêm khắc với bản thân. Dù gì cuối cùng, rồi nàng cũng sẽ gả cho mình, chẳng phải sao?

Nghĩ vậy, chàng không do dự nữa, xoay người đặt nàng lên khung cửa, hôn nhẹ xuống chiếc cổ và khuôn ngực trắng ngần của nàng.

Y phục trút xuống, gió mát lùa vào, Lãnh Phi Nhan chợt cảm thấy hơi lạnh, cả người khẽ run lên. Tàng Ca ôm lấy nàng, nhanh chóng đóng cửa lại, đè nàng xuống giường.

Có lẽ do lần đầu, Tàng Ca không thể kéo dài được lâu. Lãnh Phi Nhan cũng không muốn chàng rời đi như những nam sủng khác. Sấm chớp đan xen trong đêm tối, hai người yên lặng ôm nhau, nhưng đều không ngủ.

Tàng Ca vuốt tóc nàng trều mến: “Ngôn Ngôn, ngày mai ta sẽ bắt đầu chuẩn bị hôn lễ.” Lãnh Phi Nhan chỉ ôm chặt lấy eo chàng, thì thầm: “Đừng nói gì.”

Trời tờ mờ sáng, Tàng Ca đứng dậy rời đi, phát hiện nàng đã tỉnh, liền mỉm cười hôn lên trán nàng: “Người khác nhìn thấy sẽ không hay, vẫn còn sớm, muội ngủ tiếp đi.”

Lãnh Phi Nhan cũng không để ý tới chàng nữa, cứ thế ngủ tiếp.

Chương 3: Lãnh Phi Nhan

Ấm minh chủ tổ chức đại hội võ lâm tại Thiên Đạo Minh, Tàng Ca được mời tham dự. Lãnh Phi Nhan không thích đi đến những chốn này, Tàng Ca cũng chỉ mong có thể giấu nàng trong Tàng Kiếm sơn trang cả đời, nên cũng không ép buộc.

Nhưng nghĩ đến cảnh xa nhau nửa tháng, khó tránh khỏi cảm giác tiếc nuối. Chàng hầu như tối nào cũng đến chỗ Lãnh Phi Nhan, hai người ra sức triền miên. Chữ tình đã nhuộm vào tim, dục hỏa khó lòng khống chế.

Ngày hôm sau, Lãnh Phi Nhan đứng trước cổng Tàng Kiếm sơn trang tiễn chàng lên đường. Tàng Ca lưu luyến không thôi, cuối cùng vẫn nhẹ ôm lấy nàng: “Ta sẽ cố gắng về sớm, muội ở nhà chăm sóc bản thân cho tốt.”

Ánh mắt Lãnh Phi Nhan thăm thẳm, nhẹ vuốt gương mặt chàng, đột nhiên nói: “Tàng Ca, muội chỉ mong, giữa đôi ta không có bất kỳ ân oán gì.”

Nụ cười của Tàng Ca trong sáng dưới ánh dương, khẽ vuốt tóc nàng: “Đương nhiên, giữa đôi ta, chỉ có ân ái.”

Sau đó Lãnh Phi Nhan cũng rời khỏi Tàng Kiếm sơn trang. Kẻ lớn lên trong giết chóc đều là người thông minh, cho dù có tình cờ lạc bước trong mơ, cũng tỉnh lại nhanh hơn so với người khác.

Tổng đàn Yến lâu, Lãnh Phi Nhan lạnh lùng nhìn các loại đơn đặt hàng đang chờ giải quyết, những tờ giấy trắng tinh này, không lâu nữa sẽ biến thành vàng, chảy vào các phân đàn của Yến lâu, hoặc là... quốc khố.

Đa số mọi người đều không biết, nơi đây tội lỗi này lại là một tổ chức bí mật của triều đình. Nhưng có lẽ đây cũng là nỗi đau của Yến lâu, bởi triều đình sẽ không bao giờ thừa nhận điều đó.

Thi thoảng, Lãnh Phi Nhan cũng nhớ đến người sống trong hoàng cung kia, cho dù đã xuất sư bao nhiêu năm nhưng nàng vẫn kính nể. Trong trận

lượt hai mấy năm trước ở Kim Lăng, hẳn đã thu nạp hơn ba trăm đứa trẻ có tư chất hơn người. Nhưng có thể sống sót, chỉ có ba người, ba trong số hơn ba trăm.

Đương nhiên như hẳn mong muốn, cả ba đều trở thành cánh tay đắc lực của mình. Đại sư tỷ Tả Thương Lang làm tướng trong triều, vì hẳn đánh đông dẹp bắc; Tiểu sư đệ Dương Liên Đình trà trộn vào Nhật Nguyệt thần giáo, giúp hẳn khống chế tư tưởng chúng sinh; còn bản thân nàng... canh giữ Yến lâu không thể nhìn thấy mặt trời này, giúp triều đình trừ bỏ bất cứ kẻ nào hẳn muốn diệt.

Lãnh Phi Nhan đôi khi sẽ tự mình ra tay. Nàng thích cảnh máu tươi đầm đìa, dần nguội lạnh, ngưng tụ trong tay mình. Có lẽ chỉ vậy mới có thể đảm bảo sự cảnh giác của một sát thủ.

Bên cạnh nàng có hai hộ pháp, bốn sứ giả: Thanh Phong sứ, Hạ Vũ sứ, Kinh Lô sứ, Truy Điện sứ. Bốn người đều từng là ma đầu tà đại danh chấn giang hồ, là Lãnh Phi Nhan đã thu phục họ về bên cạnh mình. Dù biết nguy hiểm, nhưng những người thích sử dụng khoái đao, ít nhiều cũng phải mạo hiểm đôi chút.

Hai hộ pháp là Lục Nguyệt, Thất Dạ đều là sát thủ do một tay nàng đào tạo. Cả hai đều trung thành tận tụy, nhưng Lãnh Phi Nhan chỉ hững hờ cười nhạt, đôi khi người càng trung thành, lại càng dễ dàng phản bội mình. Những chuyện này, nàng đã gặp nhiều, nhiều đến mức đôi tay đẫm máu kia dường như đã mất đi cảm giác.

Trên giang hồ, Yến lâu được gọi đùa là nơi thu nhận những thứ đen tối, giữ lại tất cả những cao thủ tà đạo lâm vào đường cùng, bị chính đạo truy sát, chỉ trừ những kẻ phạm tội cường dân.

Bao kẻ làm việc cho triều đình không biết, từng hạ lệnh vây hãm nơi này, nhưng mỗi lần động thủ đều bị lâu chủ trêu là “diễn tập”. Sau đó không lâu, triều đình có một quy định bất thành văn, những người truy kích Yến lâu thất bại đều không bị truy cứu trách nhiệm.

Từ đó, càng không có người tự tìm đường chết, tổ chức này cứ tồn tại mãi, hơn nữa ngày càng lớn mạnh, các loại giao dịch cũng dần phức tạp hơn, thâm nhập vào cả các đại môn phái.

Tất cả mọi người trên giang hồ đều biết, đây là quả bom tàng hình, không biết bao giờ phát nổ. Còn nữ nhân đứng đầu Yến lâu, trước ngọn sóng của địa vị và quyền lực, khiến người ta còn thấy đáng sợ hơn Yến lâu gấp ngàn lần.

Không phải không có người phản kháng, mà tất cả những người đó đều nằm lại trên ngọn núi phía sau Yến lâu, cơ thể có lẽ đã hóa thành những đồng xương trắng.

Lãnh Phi Nhan không giống Tả Thương Lang giỏi bắn cung, văn thao võ lược, cũng không giống Dương Liên Đình giỏi pháp thuật, có thể nhìn thấy thiên cơ. Mộ Dung Viêm dạy nàng kiếm pháp và dùng ám khí.

Mắt nhìn người của Mộ Dung Viêm không sai chút nào, thứ mà nàng có, chính là sức mạnh và tốc độ.

Chỉ hai thứ đó đã đủ giúp nàng khống chế cả bầy lang sói, đủ giúp nàng đứng trên đỉnh cao giang hồ, chỉ cười nhẹ đã khiến đối thủ đầu lìa khỏi xác.

Rất ít người từng thấy vũ khí của nàng, đó là một thanh kiếm mỏng giấu trong tay áo, nàng gọi nó là Hàm Quang. Mũi kiếm rực đỏ như lửa, từng có một truyền thuyết nói thanh kiếm này đúc từ máu của một đôi tình nhân, một khi đã thành thương tích, máu sẽ mãi chảy cho đến khi cạn khô, tuyệt đối không cách nào ngừng lại.

Nàng chỉ thích một loại ám khí, đó là Phi Yến khấu đúc từ vàng ròng, nàng không tắm độc vì cho rằng không cần thiết.

Phượng trượng Thiếu Lâm tự - Tế Huyền từng là một kiếm thủ danh chấn giang hồ, sau lần đầu tiên cũng là lần cuối cùng thấy nàng xuất chiêu, bèn quy y cửa phật. Lúc bấy giờ, nàng mới mười sáu tuổi.

Có lẽ đây cũng là nguyên nhân tại sao Thiếu Lâm không cùng các môn phái khác tham gia sát phạt Yến lâu.

Lãnh Phi Nhan cầm tay Thất Dạ bước vào. Thất Dạ từ từ giúp nàng thay y phục, trên da thịt trắng nõn như ngọc, có những vết tích rõ ràng sau những đêm hoan ái. Vì vậy, đôi mắt đen kia cũng có chút chấn động, lâu chủ chưa từng cho phép bất cứ ai để lại dấu vết trên người nàng.

Những dấu hôn đỏ như dâu chín trên làn da kia khiến hấn đỏ mặt, nhưng vẫn quỳ xuống, như con thú cứng ngoan ngoãn chờ chủ nhân sai bảo.

Lãnh Phi Nhan nghiêng người nâng cằm hấn lên, quan sát một lúc, cuối cùng vỗ vỗ mặt hấn, ý bảo lui xuống.

*

Một buổi sớm, bên ngoài Võ Dương các của Yến lâu có gần trăm hắc y nhân ôm kiếm đứng chờ.

Lãnh Phi Nhan thuận tay rút kiếm của Lục Nguyệt, thi triển một bộ kiếm pháp, mọi người cung kính đứng nghiêm, trên mặt ai nấy đều tỏ vẻ kính cẩn. Đây chính là giang hồ, người ta có thể nói nàng sống buông thả, mắng nàng làm bao điều tàn ác, thậm chí còn chửi rủa nàng bất nghĩa bất nhân, nhưng không ai có thể phủ nhận, người này đủ tư cách đứng trên đầu tóm chúng sinh vạn vật.

Kết thúc bộ kiếm pháp, nàng ném trả thanh kiếm về bao một cách đẹp mắt mà phóng khoáng. Đây chính là phong cách của Lãnh Phi Nhan, một bộ kiếm pháp chỉ làm mẫu một lần, học hay không, hiểu hay không đều do tự bản thân lĩnh ngộ.

Nhưng, quyết không có cơ hội hối hận.

Nàng rất bận, Yến lâu quy mô, mọi chuyện đều cần nàng giải quyết, mà nàng lại rất lười, không học được cách xử lý trăm công nghìn việc như Viêm hoàng.

Võ Dương các đem bí kíp mới tới cho nàng xem. Nàng không hứng thú cầm đại một quyển, lật từng trang từng trang, lập tức chỉ ra được những chỗ cần sửa, khiến mấy người biên tập đứng bên cạnh chăm chú lắng nghe.

Lãnh Phi Nhan không giỏi thơ từ ca phú, hồi nhỏ Mộ Dung Viêm mời thầy đến dạy, cũng chỉ đủ cho họ biết chữ mà thôi.

Mộ Dung Viêm từng nói, đối với một sát thủ, đa sầu đa cảm, ủy mị suốt mướt là điều thừa thãi. Do đó trí nhớ vô cùng tốt của nàng đều dồn hết cho võ lâm tuyệt học.

Khi Lãnh Phi Nhan đang sửa bộ kiếm pháp Nhũ Yển Luân Hồi, Kinh Lô – quản lý hình bộ trong Yển lâu tới, nam tử từng được giang hồ đặt tên Huyết Ma này cung kính quỳ gối: “Lâu chủ, thập nhị sát thất bại ở Thường Châu, hiện đang nằm trong tay bát đại môn phái.”

Lãnh Phi Nhan dừng trang sách đang lật dở: “Thường Châu?” Nàng hơi trầm ngâm: “Là nơi Âm Thiên Hành tổ chức đại hội võ lâm?”

“Dạ. Thuộc hạ nghi ngờ việc ám sát Lưu Tử Đồng vốn là cái bẫy do Âm Thiên Hành giăng ra.”

Lãnh Phi Nhan cười lạnh: “Hắn làm mình chủ quá lâu, không còn biết trời cao đất dày nữa rồi. Bốn tọa sẽ đến đó gặp hắn.”

“Dạ.”

*

Lãnh Phi Nhan đến Thường Châu lập tức tìm thấy Tàng Ca, không phải do ngẫu nhiên, mà bởi nổi tiếng ở Thường Châu chỉ có khách điểm Hữu Bằng, bên trong có suối nước nóng lừng danh.

Phàm là những khách nhân có gia thế đi qua Thường Châu đều ở lại nơi này.

Âm Thiên Hành vốn muốn mời Tàng Ca đến ở chỗ ông ta, nhưng Tàng Ca thích tự do, nên đã từ chối.

Lãnh Phi Nhan ở trong phòng ngủ cho tới khi chạng vạng mới lười biếng xuống lầu. Lúc đấy Tàng Ca đang uống rượu cùng vài người bạn.

Người đầu tiên phát hiện ra Lãnh Phi Nhan là Tả Ngự Phong – một trong Trung Nguyên Tứ Tú⁽¹⁾, trẻ tuổi phong lưu. Hắn chỉ vào Lãnh Phi

Nhan đang chậm rãi đi xuống, ánh mắt trầm trồ: “Mỹ nhân kia là ai vậy?”

Mấy người cùng quay đầu nhìn, Tàng Ca sững sờ.

“Ngôn Ngôn.” Lời chàng gần như thu hút toàn bộ ánh mắt trong khách điểm. Lãnh Phi Nhan dừng lại, chàng đã đứng trước mặt nàng: “Sao lại lén chạy tới đây?”

Giọng nói Tàng Ca đầy yêu chiều, Lãnh Phi Nhan chỉ cười: “Bao giờ mới kết thúc đại hội?” Tàng Ca mặc kệ ánh mắt của những người xung quanh, ôm nàng vào lòng, gần mười ngày xa cách, lúc nào chàng cũng nhớ đến nàng: “Sắp rồi. À, muội tới đây, ta giới thiệu với muội vài người bạn.”

Lãnh Phi Nhan lẳng lẳng đánh giá bốn thiếu niên trước mặt, bọn họ trạc tuổi Tàng Ca, được gọi là “Trung Nguyên Tứ Tú”. Trên mặt mỗi người đều mang theo sự nông nổi và ngông cuồng của tuổi trẻ.

Bốn người cũng đang quan sát nàng, ánh mắt chăm chú không nói nên lời. Mãi đến khi Tàng Ca ho nhẹ một tiếng, cả bốn mới hoàn hồn. Tàng Ca đẩy chén cơm của mình ra trước mặt nàng, chu đao gấp thức ăn, sau đó giọng như dọa nạt: “Còn nhìn nữa, ta sẽ móc mắt các người.”

Bốn người đều mắng Tàng Ca trọng sắc khinh bạn. Tấu tấu xinh đẹp như vậy mà giấu mãi giờ mới chịu giới thiệu, thế nào cũng phải phạt rượu.

Tàng Ca nói không lại bọn họ, uống hết chén này đến chén khác, từ lượng của chàng rất tốt nên cũng không mấy để tâm.

Bọn họ thấy không chuốc say được chàng nên đòi phạt Lãnh Phi Nhan. Lãnh Phi Nhan nhìn bình Nữ Nhi Hồng lâu năm trên bàn, ngăn Tàng Ca đang muốn cản họ lại, mỉm cười: “Được. Dùng chén sẽ mất vẻ sáng khoái, chi bằng uống trực tiếp bằng vò thì hơn.”

Cả bốn đều cười xấu xa: “Tùy ý tấu tấu.”

Tối hôm đó, Trung Nguyên Tứ Tú đều say nghiêng ngả. Lãnh Phi Nhan mặt hơi ửng hồng, đôi mắt lấp lánh như nước. Bộ dạng này đánh lừa Tứ Tú, nghĩ chỉ cần cố thêm một chút sẽ chuốc say nàng, nào ngờ cuối cùng cả bốn đều say nghiêng ngả, mà nàng vẫn hút hồn như thế.

Tàng Ca ngăn vài lần, sau đó đành mặc nàng tự do. Cuối cùng cũng không biết nàng say thật hay giả, cứ đòi uống tiếp cùng mình. Tàng Ca vừa đỡ vừa ôm nàng về phòng. Nhiệt độ cơ thể nóng rực như xuyên qua lớp áo mỏng, rượu vừa uống xong bốc lên như lửa.

Tàng Ca đặt nàng lên giường, hai tay nàng quấn chặt eo chàng không buông. Tàng Ca cố gắng kiềm chế, giúp nàng cởi bớt y phục, kéo tấm chăn lụa đắp cho nàng.

Đang định rời đi, nàng vùng dậy ôm lấy cổ, hôn lên môi chàng. Lửa tình không thể áp chế, chàng cuối cùng cũng bị khuất phục, nhanh chóng cởi bỏ quần áo, đè lên người nàng.

Nàng quấn lấy Tàng Ca, cho đến khi chàng không nhin nổi nữa, thở hổn hển nói: “Bảo bối, nghỉ ngơi một chút.”

Lãnh Phi Nhan yên lặng để chàng ôm, đợi khi hơi thở của chàng nhẹ dần, rồi chìm vào mộng đẹp, nàng bèn đứng dậy, mặc quần áo, điếm huyết ngú của chàng.

Trước khi ra ngoài, nàng cũng kiểm tra bốn người kia, yên tâm khi thấy họ đang say giấc.

Ấm Thiên Hành cũng đang ngủ, còn ôm thị vệ thân cận của mình trong lòng. Hẳn thích hơi ấm con người, bất kể ngày hè mát mẻ. Nhưng lúc này, hẳn bỗng bừng tỉnh, ánh nến trong phòng đã tắt ngấm, hẳn tuy vẫn ôm người kia, nhưng... hình như có thứ gì đó nhóp nhớp, tanh tanh dính đầy người này?

Đột ngột bừng tỉnh, máu...

Hắn vội vã bật dậy cầm kiếm, ánh trăng bên ngoài chiếu qua cửa sổ, căn phòng sáng lờ mờ. Một thân ảnh ẩn trong bóng đêm, giọng nói mang theo vài phần giễu cợt: “Ấm minh chủ, dạo này vẫn khỏe chứ.”

Ấm Thiên Hành hoảng sợ, giọng điệu thất thanh: “Lãnh...” Nhưng dù sao đã làm minh chủ, hẳn cũng không phải ngọn đèn cạn dầu, lập tức trấn tĩnh: “Lãnh lâu chủ đêm khuya tới thăm, không biết là có chuyện gì?”

Điệu cười của Lãnh Phi Nhan trong đêm tối khiến người khác phải rùng mình: “Nghe nói mấy đứa nhỏ nông nổi chỗ Phi Nhan đang nằm trong tay Ấm minh chủ, nên Phi Nhan đến mong ngài chừa lại chút ân tình.”

Ấm Thiên Hành lúc này đã hoàn toàn bình tĩnh, nếu người này muốn giết hẳn, e rằng hẳn đã chết rồi. Vì thế, hẳn cực kỳ thành khẩn: “Chuyện này... chuyện này Ấm mỗ sẽ ra sức giúp đỡ. Thật ra Thiên Hành chỉ là vô tình đối địch cùng Yến lâu, cũng bởi Thiên Đạo Minh không phải chỉ mình Thiên Hành nói là được, khó tránh khỏi bị ép làm một vài chuyện trái ý, mong lâu chủ thông cảm.”

Lãnh Phi Nhan ngồi cạnh chiếc bàn tròn làm bằng gỗ tử đàn đặt chính giữa phòng, cúi người nghịch ấm trà bên trên: “Nếu Ấm minh chủ cảm thấy có người làm vướng tay vướng chân... Yến lâu đồng ý tiếp nhận mỗi làm ăn với minh chủ. Về phần giá cả, Ấm minh chủ sự nghiệp huy hoàng, chắc cũng sẽ không để ý.”

Ấm Thiên Hành biết người này hi nộ vô thường, vừa tập trung phòng thủ, vừa để ý tới động thái của nàng. Lãnh Phi Nhan phất tay áo đứng dậy, một tia sáng màu đỏ lóe lên, hẳn lập tức không màng thể diện, chui vào gầm giường như con lười. Ai ngờ đó chỉ là hư chiêu, một đạo kiếm phong sắc bén ập tới, hẳn thấy trước ngực mát mát, nghĩ thầm phen này xong rồi!

Nhắm mắt hồi lâu, khi mở ra mới phát hiện chỉ có phần áo trước ngực bị cắt một vết dài, da thịt hoàn toàn không hề hấn. Ấm minh chủ vừa kinh hãi lại vừa cảm thấy may mắn.

Lãnh Phi Nhan nhẹ bước đến trước mặt hẳn, cúi xuống, giọng điệu có ý cười nhạt, võ đầu hẳn như võ đầu con chó nhỏ. Ấm Thiên Hành sợ hãi như bị sói nuốt: “Đừng sợ, nếu Lãnh Phi Nhan đích thân ra tay, giá sẽ rất đắt.”

Ấm Thiên Hành: “Ta...”

*

Tàng Ca tỉnh dậy đã là gần trưa. Nhìn giai nhân trong lòng vẫn đang say giấc, chàng lắc đầu cười, tối qua hẳn đã tổn hao quá nhiều thể lực.

Ngắm kiều nhan đang ngủ ngon lành, chàng cúi đầu, đặt lên mi mắt nàng một nụ hôn thật nhẹ. Lãnh Phi Nhan đã quen ngủ ít, khi Tàng Ca vừa mở mắt, nàng đã nhận ra. Có lẽ Tàng Ca mãi mãi không biết, trước đây, khi chàng nói lời yêu với Lãnh Phi Nhan, nàng chỉ mỉm cười, nhưng một nụ hôn này, đủ để thay thế cả ngàn lời yêu khi đó.

Thập nhị sát của Yến lâu đã chạy thoát, không ai biết dưới sự giám sát nghiêm ngặt vô cùng, mấy tên sát thủ đã bị cho uống Tán Công Tán⁽²⁾ lại có thể không cánh mà bay. Âm Thiên Hành trừng phạt những tên hộ vệ thất trách, cuối cùng cũng đành bỏ qua.

Chiều, mấy người rủ nhau đến suối nước nóng ở khách điểm Hữu Bằng. Có lẽ do ảnh hưởng từ những kẻ xuyên không⁽³⁾, suối nước nóng ở đây cho phép cả nam và nữ tắm chung. E hèm, nhưng tất nhiên không được cởi sạch đồ.

Lãnh Phi Nhan thích ngâm mình trong suối nước nóng. Tuy người đến người đi nhiều, không đủ yên tĩnh, nhưng trong mắt nàng, thiên hạ có nơi nào yên tĩnh?

Nơi này cung cấp đủ loại áo tắm đầy màu sắc. Có một số người tự phụ về dung mạo của mình, hoặc những kẻ muốn khoe khoang thể thiếp thường xuyên đến đây chơi đùa. Lãnh Phi Nhan chọn một chiếc áo tắm màu trắng, nàng nhảy xuống từ lưng chừng núi, như cánh bướm chao nghiêng, cả người chìm sâu xuống mặt nước. Tàng Ca kinh hãi, xoay người định kéo lại nhưng không còn thấy bóng dáng nàng đâu nữa.

Lúc nàng ngoi lên từ trong nước, thu hút ánh mắt của tất cả mọi người ở đó. Mái tóc đen dính vào làn da như ngọc, chiếc áo tắm màu trắng bị nước thấm ướt, ôm lấy cơ thể mượt mà, khiến người ta liên tưởng tới tiên tử chốn Dao Trì⁽⁴⁾.

Nàng thối nhẹ bọt nước, Tàng Ca đứng trên sườn núi có chút suy tư. Ở độ cao như vậy, một cô gái bình thường làm sao chịu nổi.

Có người đến bắt chuyện, cổ tay trắng ngần của Lãnh Phi Nhan khẽ nghịch nước, hai mắt nhu tình, nở nụ cười vừa bình thản vừa xinh đẹp. Cứ như vậy, càng nhiều kẻ háo sắc bơi tới. Nàng đánh giá từng người, lúc sau chợt nghĩ ra điều gì, ngẩng mặt lên vẫy vẫy Tàng Ca đang đứng trên sườn núi: “Xuống đây.”

Không ít người biết mặt Tàng Ca, vì vậy rất thức thời chạy đi, chỉ dám đứng từ xa nhìn cho no mắt. Lãnh Phi Nhan cầm lấy tay Tàng Ca, một tay kia vuốt vuốt mái tóc chàng, ánh mắt giao nhau, Tàng Ca cũng nhìn ra sự dịu dàng trong đôi mắt đó.

Nghỉ ngơi một hồi, Tàng Ca khẽ hỏi: “Ngôn Ngôn biết võ công?” Lãnh Phi Nhan nhìn chàng, chỉ cười cười nên chàng cũng không hỏi nữa.

Chiều tà, hai người đứng trên đỉnh núi ngắm mặt trời lặn, Tàng Ca khẽ ôm nàng. Có cánh chim bay qua, để lại chút dấu vết trên nền trời.

Hoàng hôn buông xuống, đêm đen dần dần che phủ cả trời đất. Hai người ôm nhau trong tĩnh lặng, Tàng Ca nhìn thấy vẻ buồn bã mất mát trên gương mặt Lãnh Phi Nhan.

Vài ngày sau đó, Lãnh Phi Nhan bỗng mất tích, Tàng Ca trong lòng như lửa đốt, tìm kiếm khắp nơi đều không thấy.

Rằm tháng tám, là ngày ba người họ tụ họp.

Tả Thương Lang, Lãnh Phi Nhan, Dương Liên Đình. Ba người hẹn nhau, trung thu mỗi năm sẽ cùng uống rượu trên núi Liên Hoa. Trung thu, là ngày họ tiêu diệt đồng loại, quyết định sự sinh tồn sau này của chính mình.

Tả Thương Lang tay vẫn cầm ngân cung, còn Dương Liên Đình dắt theo một cô nương, một cô nương không quá xinh đẹp, nhưng... lại rất đặc biệt. Cho dù rất giống, nhưng Lãnh Phi Nhan biết đó không phải Đông Phương Bất Bại.

Nàng đương nhiên hiểu được tình cảm Dương Liên Đình dành cho Tả Thương Lang. Nhớ lúc Dương Liên Đình bị pháp thuật phản phệ, nếu

không có Tả Thương Lang cầu cứu Mộ Dung Viêm, có lẽ giờ đây, ngồi ở chỗ này sẽ là một người khác.

Còn giờ này, Lãnh Phi Nhan quan sát Dương Liên Đình lơ đãng đã uống cạn chén rượu của nàng. Ngày hôm nay ngồi đây, chẳng biết có bao tháng năm đã trôi qua?

Trên đỉnh Tuyết Lĩnh, trăng tròn như cái đĩa.

Bốn người ngồi đây, áo trắng hơn tuyết.

Không ai nói gì. Tả Thương Lang tay nâng bầu rượu, ngửa mặt uống một ngụm, khuôn mặt đã không còn tái nhợt như tờ giấy. Ống tay áo nàng trượt xuống, Lãnh Phi Nhan nhìn thấy vết thương tím bầm trên đó.

Nàng cũng chẳng còn ý định khuyên Tả Thương Lang, hai mươi năm cũng đã trôi qua.

Họ không phải những kẻ nói nhiều, chỉ có nữ tử bên cạnh Dương Liên Đình làm nhảm đủ thứ. Dương Liên Đình vẻ mặt bất đắc dĩ, Lãnh Phi Nhan cùng Tả Thương Lang nhìn nhau, bỗng cảm thấy buồn cười. Có lẽ chỉ có người như vậy mới có thể bám chặt lấy tên pháp sư có thể hô đào dân chúng, thông thấu ý trời này.

“Đúng rồi, Dương Liên Đình, chàng có biết người tên Michael đến chúc thọ thái hậu lần trước không? Anh ta cũng là người xuyên không tới từ thời đại của ta.” Dương Liên Đình im lặng ngắm ánh trăng trên trời, nữ tử kia lại một mình liến thoắng: “Anh ta rất nổi tiếng ở thời đại của ta. Ta còn đang nghĩ sao vừa nhắc đến đã thấy, hóa ra cũng là xuyên tới đây.”

Dương Liên Đình mỉm cười: “Vậy thế giới của các nàng, là nơi như thế nào?”

Nữ tử kia có vẻ trầm tư suy nghĩ, một lúc sau mới gãi đầu gãi tai: “Nói thế nào nhỉ, có lẽ chàng sẽ không hiểu. Đàn ông ở đó chỉ lấy một vợ, một cặp vợ chồng chỉ có thể sinh một con. Cha mẹ sinh con xong, không được tùy tiện vứt bỏ, nhất định phải chăm sóc chúng, cho chúng ăn học đến khi trưởng thành.”

Nàng rất tự nhiên dựa vào người Dương Liên Đình, tiếp tục: “Ở đó, sinh mạng con người đều rất quý trọng, pháp luật sẽ bảo vệ từng người, không thể hơi một chút là chiến tranh, hơi một chút là xác phơi đầy đường.”

Nàng ta dường như đang chìm trong hồi ức cũ, Dương Liên Đình hỏi: “Nếu sinh mạng của mỗi người đều rất quý báu, tại sao nàng còn xuyên tới đây?”

Nàng ta ngẩn người, mơ màng nhìn vầng trăng sáng, nhú mày nghĩ một lúc, cuối cùng quyết định không nghĩ nữa, ôm lấy cổ Dương Liên Đình đùa bỡn: “Dương Liên Đình, chúng ta cùng đi xem múa thoát y nhé?”

Kết quả Dương Liên Đình phun ra một ngụm rượu, ho tới mức mặt đỏ bừng.

*

Lãnh Phi Nhan vô cùng tức giận, bang chủ Thủy Thượng Thanh bang là Hoàng Thiên Thu dám dẫm đạp thương tả hộ pháp Lục Nguyệt của nàng!

Thật ra, trong chuyện này Hoàng Thiên Thu vô tội. Vốn dĩ ông ta cùng đám bạn già tụ tập ăn uống ở Túy Tiên lâu, sau đó mắng Yến lâu chẳng là cái thá gì. Năm xưa khi ông ta còn tung hoành trên giang hồ, mấy tên tiểu tử bọn chúng vẫn còn đang bú sữa mẹ.

Không may, lúc ấy Lục Nguyệt cũng đang ở đó đợi Ngân Y Thập Nhị Kỳ đi làm nhiệm vụ. Lục Nguyệt không giỏi bằng Thất Dạ, danh tiếng cũng kém vài phần, hơn nữa, hăn gần như đều ở bên cạnh Lãnh Phi Nhan, nên những người bên ngoài biết mặt hăn cũng không nhiều.

Nếu chỉ dựa vào bản lĩnh của Hoàng Thiên Thu, đánh hăn bị thương không phải dễ. Nhưng Hoàng Thiên Thu với đám bạn già uống rượu, cho nên cả bọn người cùng nhau xông vào đánh một mình Lục Nguyệt.

Cuối cùng, Lục Nguyệt bị thương tháo chạy. Sau đó nhìn thấy thanh kiếm hăn làm rơi trên mặt đất, bên trên khắc hoa văn hình con chim yến đang tung cánh, mọi người mới biết chuyện đã to. Lãnh Phi Nhan trước giờ

có thù ắt báo, huống chi lần này họ còn coi khinh Yến lâu. Mấy người chưa kịp vui mừng, đã vội vã đi tìm Âm Thiên Hành.

Âm Thiên Hành cũng là có khổ mà không thể kêu, trước đó mấy ngày hãn thu thập tất cả những chiêu thức ra tay của sát thủ Yến Lâu do Tàng Ca vẽ lại, tuy lợi hại, nhưng vẫn không thể nào so bì với một kiếm của Lãnh Phi Nhan.

Cách thu phát chiêu thức hết sức tự nhiên ấy, cho đến tận bây giờ vẫn khiến hãn rùng mình. Nhưng lúc này cũng không thể để mặc nàng ta diệt sạch Thủy Thượng Thanh bang, như vậy uy tín của hãn biết để vào đâu?

Cũng có những thanh niên tuổi trẻ lòng đầy căm phẫn, cảm thấy hiến thân vì chính nghĩa là một điều rất đáng, hăng hái xách đao xách kiếm tới giúp.

Vì vậy, có một đám người được gọi là cao thủ võ lâm đứng canh chỗ Thủy Thượng Thanh bang.

Lãnh Phi Nhan dẫn theo Thập Nhị Sát và Ngân Y Thập Nhị Dực đi cùng, nàng từ lâu đã không còn giống như những thiếu hiệp trẻ tuổi kia, đơn thương độc mã đối chọi với võ lâm trung nguyên.

Vết thương của Lục Nguyệt ăn sâu vào xương, vẫn đang chữa trị tại Y Sư đường chỗ Thanh Phong sứ, chỉ có Thất Dạ đi cùng nàng.

Một đoàn người đứng trước cửa Thủy Thượng Thanh bang, Tàng Ca vừa nhìn thấy nàng, bèn gọi: “Ngôn Ngôn?”

Tóc của Lãnh Phi Nhan trở lại màu xám nhạt. Nàng nhìn hãn, vẫn nở nụ cười xinh đẹp: “Tàng Ca.” Sau đó giọng nói mang theo tiếng thở dài: “Cuối cùng... vẫn phải đối mặt.”

“Lãnh lâu chủ”, Âm Thiên Hành trấn tĩnh bản thân: “Chuyện này chỉ là vô tình, Âm mỗ sẽ bảo Hoàn lão đệ tạ tội trước mặt các người, cùng nhau tìm một lối thoát, tránh cảnh hai bên lưỡng bại câu thương.”

Võ lâm nhân sĩ nghe thấy vậy, chẳng phải là công khai cầu hòa sao? Không ít kẻ bực tức, đủ loại âm thanh vang lên từ trong đám đông. Lãnh

Phi Nhan cười, một nụ cười ngông cuồng: “Âm minh chủ, xem ra ông không thể đại diện cho tất cả được rồi.”

Nàng thuận tay rút kiếm của Thất Dạ đứng dậy, mũi kiếm chếch lên, giọng nói đem theo áp lực cùng sát khí mạnh mẽ: “Hoành Thiên Thu, người nhục mạ Yến lâu, là tội thứ nhất; đả thương hộ pháp của bốn lâu chủ, là tội thứ hai. Người, tội không thể tha!”

Tàng Ca thấy người trước mặt sát khí bùng bùng, lúc ấy mới tin sự thật. Cơ thể vô thức lùi lại vài bước, giai nhân thánh khiết như ngọc từng nằm trong lòng hắn... lại là...

“Ngôn Ngôn... Lãn – Phi – Nhan” Hắn thì thầm. Lãn Phi Nhan quay đầu nhìn hắn, tóc dài như lụa, áo trắng tựa tuyết. Thì ra... cho dù đôi tay tà ác đẫm máu tươi, con người phóng đảng ấy, vẫn có thể xinh đẹp thuần khiết như tiên nữ.

Đằng sau bóng hình xinh đẹp khiến hắn đêm đêm trăn trở, ngày ngày tương tư, lại là một sự thật tàn khốc đến vậy. Lại nhìn vào ánh mắt trong veo như nước kia, Tàng Ca cảm thấy trái tim mình đang rỉ máu.

Lãn Phi Nhan tay nắm chặt kiếm, nàng sớm biết sẽ có ngày này, chỉ là khi sự thật được phơi bày, con người ta luôn cảm thấy sao quá nhanh.

Nàng không do dự nữa, phát ổng tay áo phải, cầm một chiếc Phi Yến khẩu. Trong chớp mắt, những người có mặt ở đó chỉ kịp thấy một tia sáng vàng chợt lóe lên, phút chốc Hoành Thiên Thu kêu một tiếng thảm thiết giữa đám đông, một bên đầu đã không cánh mà bay.

Máu chảy thấm nửa bên mặt, thậm chí có thể trông thấy óc người đang phập phồng. Mọi người thất sắc, Phi Yến khẩu giống như chiếc đinh cắm thẳng vào cây cột gỗ đằng sau. Tiếp đó, nửa cái đầu dần dần rơi xuống đất dọc theo cây cột.

Hoành Thiên Thu còn đang kêu gào thảm thiết, Lãn Phi Nhan cúi đầu nhìn thanh kiếm trong tay, mái tóc dài che lấp nửa mặt, giọng lạnh ngắt:

“Hôm đó còn có ai thì đứng hết ra đây, đừng để bốn tọạ phải xử lý từng người một.”

Đám đông thoái lui về sau, Âm Thiên Hành cũng đành chịu, thầm mắng lũ heo, giờ các người lên đi, lên đi chứ!

Lúc sắp chết là lúc người ta can đảm nhất.

Một gã bước ra từ đám đông, vẻ mặt đầy chính khí: “Lãnh Phi Nhan, oan có đầu, nợ có chủ, chuyện này ta làm, ta chịu. Những người khác không liên quan, xin Lãnh lâu chủ đừng làm khó họ.”

Tiếp đấy, một gã râu xồm cũng đáp lời: “Lãnh Phi Nhan, cùng lắm thì chết, Lộ Đức ta không sợ. Có thể cùng Yến lâu chủ đánh một trận, Lộ mỗ chết cũng không oán. Cho dù người có lợi hại ra sao cũng không thể giết sạch võ lâm trung nguyên, mong rằng người có thể cho những người khác một lối thoát.”

Lãnh Phi Nhan xoay kiếm, quét mắt qua hai người: “Võ lâm trung nguyên, xem ra cũng chỉ được hai nam tử hán.” Giọng của nàng vốn rất trong, nhưng lại hàm chứa nụ cười khiến người ta rét lạnh: “Yến lâu hành sự, những kẻ không liên quan mau rút!”

Ý tứ trong lời này, một số người đã hiểu. Những kẻ nhát gan liền tìm cơ hội chuồn đi, những gã thanh niên trẻ tuổi nhiệt huyết vẫn kiêu hùng ở lại. Họ coi cái chết nhẹ tựa lông hồng mà không biết, sinh mạng mỗi người chỉ có một mà thôi.

Yến lâu bắt đầu ra tay, Tàng Ca cũng ở trong đám đông. Thân thủ của chàng sánh ngang Thập Nhị Sát, nhưng lại kém Thất Dạ vài phần, ở trước mặt Yến lâu chủ... haiz, không nói nữa.

Người của Yến lâu không làm chàng bị thương, Bắc Sát kiềm chặt chàng, những tên khác tiếp tục tàn sát.

Máu chảy thành sông.

Trước đây Tàng Ca chỉ thấy hiện trường vụ án, hôm nay mới được nhìn tận mắt bọn họ ra tay. Không chút dư thừa, mỗi một kiếm, đều là chí tử.

Có thể được lâu chủ đích thân điều động, đều là tinh anh trong Yến lâu. Máy lão già thức thời đã trốn mất, đám người này sao có thể là đối thủ của họ.

“Lãnh Phi Nhan! Dừng tay!” Tàng Ca biết mình không thoát khỏi Bắc Sát, lời vừa hét lên, hầu hết mọi người dừng lại, người của Yến lâu đều chờ ý lâu chủ.

Lãnh Phi Nhan vẫn cầm kiếm, khẽ cười, Thất Dạ đứng đằng sau, ánh mắt chăm chú nhìn biểu cảm của nàng.

“Người dựa vào cái gì kêu ta dừng tay, Tàng đại công tử?”

“Xin muội tha cho bọn họ.” Những người đã ngã xuống, có bạn bè chàng, cũng có cả những thiếu hiệp trẻ tuổi chàng không quen, máu của bọn họ còn rất đỏ, rất nóng.

Lãnh Phi Nhan lẳng lẳng nhìn sắc mặt chàng, đột nhiên hứng thú nói: “Hay là thế này, ta tha cho bọn họ, huynh theo ta ba tháng?”

Đám đông chết lặng: Ma nữ, đúng là ma nữ.

Chương 4: Nhung gấm vàng son, lệ vẫn tràn

Dựa vào tính cách của Tàng Ca, tuyệt đối sẽ không đồng ý. Nhưng giờ máu chảy thành sông, khắp nơi đều là xác chết, quả là một cuộc đồ sát kinh hoàng.

Vì vậy, chàng trai áo lam ngẩng đầu: “Lãnh Phi Nhan, ta đồng ý.” Lãnh Phi Nhan xoay xoay chuôi kiếm trong tay, cười tà mị: “Đồng ý chuyện gì?”

Tàng Ca cắn răng, vốn đã lấy hết dũng khí, nhưng cuối cùng, giọng nói ngày càng nhỏ dần: “Đồng ý... theo muội ba tháng, lập tức dừng tay.”

Lãnh Phi Nhan khoát tay kêu đám người Yến lâu lui lại, chậm rãi bước tới trước mặt chàng, khí thế凛冽 khiến những người bên cạnh Tàng Ca đều phải thoái lui. Nàng đưa tay khẽ nâng cằm chàng, ánh mắt Tàng Ca vừa hổ thẹn vừa bi thương, mang theo ý tự giễu sâu sắc, khiến nàng không nở ô nhục chàng thêm nữa.

“Vậy chúng ta đi thôi.”

Tàng Ca nhìn cánh tay chìa về phía mình, vẫn trắng trẻo, dịu dàng như ngọc, chàng bất giác muốn cười. Tàng Ca, mi cả đời thẳng thắn, mà giờ đây lại lâm vào cảnh này.

“Muội thả họ ra trước đã.” Có lẽ do giằng co với Bắc Sát quá lâu, trán Tàng Ca đầy mồ hôi. Ánh mắt chàng nhìn Lãnh Phi Nhan mang theo vẻ giễu cợt.

Lãnh Phi Nhan không quan tâm, từ từ cúi xuống: “Ta thả bọn họ, huynh liền rút kiếm tự vẫn, đúng không?”

Tàng Ca ngẩng đầu, kinh ngạc nhìn nàng. Nàng vẫn khẽ cười, xinh đẹp mà ma mị: “Tàng Ca, huynh có thể chết, đợi sau khi huynh chết, Lãnh Phi Nhan sẽ cho hai trăm ba mươi bảy mạng người ở Tàng Kiếm sơn trang bồi táng.”

Những từ cuối cùng mạnh dần, Tàng Ca không thể nào nghi ngờ tính chân thực trong đó, bàn tay đang cầm kiếm cũng thả lỏng. Chàng đã không còn cương quyết như ban đầu, nhẹ giọng nói: “Thả họ trước đi.”

Đó là lần đầu tiên, những kẻ Lãnh Phi Nhan tuyên bố phải chết vẫn được sống.

*

Tàng Ca cười chung một con ngựa với Lãnh Phi Nhan, nhưng lần này là Lãnh Phi Nhan cầm cương. Kỹ thuật cưỡi ngựa của nàng, tuyệt đối không kém Tàng Ca bao nhiêu. Đó là một con hãn huyết bảo mã, tên gọi Thần Phù.

Ngựa phi nhanh như bay, khung cảnh hai bên biến đổi không ngừng. Tàng Ca gần như dựa vào lòng Lãnh Phi Nhan, mùi đàn hương thoang thoảng trên người nàng xông vào mũi chàng, vài lọn tóc quét qua mặt chàng, không nghĩ thấy chút máu tanh. Khó có thể tưởng tượng, đây chính là ma nữ giết người chẳng ghê tay.

Ngựa dừng trước tổng đà Yến lâu, đã có người chờ sẵn dắt ngựa đi ăn cỏ. Lãnh Phi Nhan ra hiệu, Thất Dạ đã khom người dẫn Tàng Ca vào, Lãnh Phi Nhan thản nhiên: “Nghỉ trước đi, ta đi thăm Lục Nguyệt.”

Tàng Ca cười nhạt, muội đi đâu, liên quan gì đến ta.

Lãnh Phi Nhan trở lại cũng là lúc trời tối, rượu thịt trên bàn vẫn y nguyên, a hoàn quỳ dưới đất hoảng hốt: “Lâu chủ, Tàng công tử không chịu dùng bữa...”

Lãnh Phi Nhan quát: “Cút!”

Hai a hoàn mặt trắng bệch, vội vã đi ra, đóng cửa lại. Tàng Ca cười khẩy: “Lâu chủ thật uy phong!”

Lãnh Phi Nhan đưa tay nâng cằm chàng, dưới ánh nến mờ ảo, trên người vị lâu chủ Yến lâu này toát ra sức hấp dẫn ma mị: “Lãnh Phi Nhan chính là thần thánh của chúng, chúng không dám không nghe ?”

Tàng Ca quay mặt tránh tay nàng: “Đáng tiếc, trên thực tế người chỉ là một ma nữ.”

Lãnh Phi Nhan cười nhẹ, vỗ vỗ khuôn mặt chàng: “Đừng chọc giận ta, như vậy không có lợi cho huynh. Mau qua đây ăn cơm.”

“Lãnh Phi Nhan, người coi Tàng Ca ta là thú cưng để nuôi sao?” Mắt Tàng Ca nhìn theo ánh nến bất định. Lãnh Phi Nhan nhìn thẳng chàng, dáng vẻ nghiêm nghị khẳng khái đó khiến nàng cảm thấy mê ly. Nàng trêu tức kéo chàng đến bàn, gần như tán đồng: “Thú cưng? Ý kiến không tồi.”

Tàng Ca định nói gì đó thì chiếc ly bạc đã đưa đến môi. Lãnh Phi Nhan cười lớn: “Có thể được Lãnh Phi Nhan tự mình rót rượu phục vụ, Tàng Ca huynh là người thứ hai trên đời này, đúng là vinh hạnh.”

Tàng Ca hừ một tiếng, nhận lấy ly rượu uống cạn. Lãnh Phi Nhan gấp thức ăn trong đĩa cho chàng, trêu ghẹo: “Phải thế chứ, ít nhiều cũng nên ăn chút gì đó mới đủ sức chống lại ta.”

Ban đêm, lúc trên giường, Tàng Ca như muốn chết. Đầu tiên, Lãnh Phi Nhan khẽ động chạm đến người mình, chàng mặc kệ, thế là nàng liền dè lên người, đưa tay định kéo y phục chàng.

Mặc dù hai người đã nhiều lần triền miên, nhưng lúc này sao có thể đem so với khi ấy. Tàng Ca ra sức gạt tay nàng. Chàng cố gắng đẩy người nọ xuống, nhưng đều vô ích. Vì vậy liền giận dữ trở mình, còn nàng ngoan ngoãn để chàng dè lên trên.

Trong màn trướng, ánh nến mờ dần, Lãnh Phi Nhan buông tay cười khẽ: “Huynh muốn ở trên bốn tọa cũng không ý kiến. Có điều mấy lần trước huynh quá vụng về, lần này phải linh hoạt hơn một chút.”

Tàng Ca chưa từng bị đùa bỡn như vậy, trong chốc lát mặt đỏ đến tận cổ, nhìn người dưới thân đang mỉm cười rạng rỡ, chỉ muốn bóp chết nàng. Nhưng Tàng Ca từ nhỏ đã là chính nhân quân tử, câu đàn ông tốt không đánh phụ nữ đã ăn sâu vào trong tâm trí, cho nên dù trong lòng có bực tức

bao nhiêu, dù biết nàng là một nữ ma đầu, cũng không thể nào xuống tay cho được.

Chàng hậm hực xuống dưới, nhưng không ngờ bị nàng ngăn lại. Nàng vung tay tắt nến trong nụ cười quyến rũ mê hồn.

Sự thật chứng minh, khi Lãnh Phi Nhan đã muốn trêu ghẹo một người thì rất khó từ bỏ. Tàng Ca vẫn đang chống cự nhưng đáng tiếc cơ thể chàng lại đầu hàng.

Hơi thở chàng dồn dập, nhưng thần trí vô cùng tỉnh táo. Lãnh Phi Nhan từ từ cởi áo ngoài, trong màn trướng, bờ vai mềm mại khiến người ta mê đắm. Nàng cúi đầu hôn lên môi Tàng Ca, một tay chậm rãi chạm vào nơi đè nén dục vọng của chàng. Tàng Ca nghiêng răng gằn từng tiếng: “Lãnh Phi Nhan, nếu muội còn tiếp tục, Tàng Ca ta sẽ hận muội cả đời!”

Lãnh Phi Nhan nhìn ánh mắt rực lửa kia, bỗng thở dài một tiếng, xoay người ôm lấy eo chàng, nhỏ giọng: “Ngủ đây, ngủ đây.”

Tàng Ca không sao ngủ được, ánh nến trong đêm mập mờ, xuyên qua tấm màn thơm mùi đàn hương. Mỹ nhân trong lòng, vẫn đẹp như lần đầu gặp gỡ, nhưng...

Chàng rất muốn đưa tay chạm vào tóc nàng. Dù mái tóc nàng đã trở về màu xám bạc, nhưng chắc hẳn vẫn mềm mượt như xưa. Vừa đưa tay ra, lại bị ý nghĩ của mình chặn đứng. Tàng Ca, mi biết cơ thể ấy đã từng tìm kiếm hoan lạc trên cơ thể bao nhiêu gã đàn ông hay không?

*

Lãnh Phi Nhan dậy rất sớm. Nàng châm nến, Thất Dạ đã đẩy cửa bước vào, giúp nàng thay y phục một cách thuần thục. Tàng Ca chán ghét nhắm mắt, nhưng không sao ngủ được.

Một lúc sau, Lãnh Phi Nhan vỗ nhẹ má chàng, giọng nói mang theo ý cười: “Dậy thôi.”

Tàng Ca không ngờ nàng sẽ đưa mình đến Võ Dương các, đây là nơi huấn luyện sát thủ của Yến môn trong lời đồn.

Lãnh Phi Nhan ôm eo chàng, xung quanh có đủ mọi ánh mắt: Khinh thường, giễu cợt, ám muội, thậm chí còn có vài phần ngưỡng mộ. Tàng Ca xem nhẹ tất cả. Kể từ lúc nhận lời với nàng, chàng đã nghĩ đến sẽ có ngày phải chịu sự nhục nhã này, giờ kêu khổ chẳng phải làm bộ làm tịch sao?

Lãnh Phi Nhan lại truyền thụ một bộ kiếm pháp như trước. Mọi người đều xem rất chăm chú. Tàng Ca không hiểu, giờ nàng dẫn mình tới đây chẳng phải tạo điều kiện cho mình học lén?

Nhưng loại võ công của ma nữ này, chắc chắn Tàng đại hiệp của chúng ta không thèm để ý đến.

Tuy nhiên, trong lòng chàng cũng nghĩ thầm: Lãnh Phi Nhan, quả thật không phải chỉ có hư danh.

Thi triển xong, Lãnh Phi Nhan rút kiếm vào bao, rồi kéo Tàng Ca vào Võ Dương các.

Đơn giao dịch từ khắp nơi đổ về đang chờ nàng xem, Tàng Ca không có việc gì làm, đi đi lại lại trong Võ Dương các. Lâu chủ không nói gì, đám hộ vệ cũng không dám làm khó, chàng coi như được tự do thoải mái.

Tiện tay lật một quyển bí kíp, chàng không nhìn được nhìn Lãnh Phi Nhan đang làm việc ở trước bàn. Nàng đang chuyên tâm duyệt các đơn hàng, thỉnh thoảng có hỏi ý kiến người quản sự bên cạnh, quản sự cũng vô cùng kính cẩn trả lời. Thất Dạ yên lặng đứng sau, nhưng mắt luôn nhìn về phía Tàng Ca bên giá sách.

Nàng xử lý văn thư với tốc độ rất nhanh, Tàng Ca thậm chí còn hoài nghi nàng rốt cuộc có xem hay không, nhưng nàng lại đối đáp với người quản sự bên cạnh rất lưu loát.

Khi hai người ra ngoài, cũng đã gần trưa, Lãnh Phi Nhan đề nghị đến Túy Bát Tiên ăn cơm, Tàng Ca không nói gì. Chàng cho rằng, bản thân mình không cần thiết phải lên tiếng.

Túy Bát Tiên chật cứng người, nhưng Lãnh Phi Nhan vừa đến lập tức có tiểu nhị dẫn nàng vào một gian phòng thượng hạng trên lầu. Tiểu nhị đưa

thức ăn lên, Tàng Ca ngồi bên cạnh, Lãnh Phi Nhan ôm vò rượu, nửa tựa lưng vào ghế, hào khí ngút trời, còn hơn cả nam nhi.

Tàng Ca cũng bị mê hoặc, làm sao có thể đem nàng so sánh với một nữ tử bình thường được đây.

Trái ngược với sự yên tĩnh bên này, tiếng cười ở gian phòng kế bên càng lúc càng to.

“Này, huynh nói xem ma nữ kia thật sự nhìn trúng Tàng Ca?”

“Không phải sao? Nói muốn Tàng Ca theo ả ba tháng, Hoa huynh không nghĩ là trong ba tháng đó ả chỉ bắt Tàng Ca uống rượu trò chuyện suông đó chứ.”

“Suyt, hai người nói nhỏ thôi, coi chừng thần khẩu hại xác phàm.”

“Hừ, Tàng Ca dám nhận lời ả, quả thật là nổi sĩ nhục cho võ lâm trung nguyên.”

“Cũng đâu còn cách khác, ai không sợ chết chứ. Ha ha, có điều...” Giọng nói đó càng trở nên cợt nhả, “Nghe nói ma nữ kia rất xinh đẹp, biết đâu Tàng Ca cũng đã thèm thường từ lâu.”

“Nói vậy... xem như Tàng Ca cũng có diễm phúc, ha ha...”

“Nhưng không biết, lúc lên giường, ai nằm trên đây...” Giọng nói ngày càng thô tục thấp hèn, Lãnh Phi Nhan ôm vò rượu đem sang phòng bên cạnh.

Một đám nam nhân, uống rượu đến mức không còn tỉnh táo, bỗng có một mỹ nhân từ trên trời rơi xuống, nên ngẩn ra chưa kịp phản ứng gì.

Lãnh Phi Nhan lạnh lùng liếc mắt, cả đám cảm thấy rét run người, lập tức tỉnh rượu vài phần.

“Các người thích bàn luận chuyện của người khác lắm sao?” Lãnh Phi Nhan giọng điệu lạnh lùng, lại ôm vò rượu tu một ngụm. Cuối cùng đám người kia cũng tỉnh lại: “Người là ai?”

Lãnh Phi Nhan liếc nhìn kẻ vừa nói, vung tay một cái, ánh đỏ xẹt qua, người kia chỉ cảm thấy trong miệng tanh tanh, máu phun như suối. Đám người còn lại kinh hãi, mãi sau mới hoàn hồn, đồng loạt rút đao xông tới.

Luồng sáng đỏ trong tay Lãnh Phi Nhan dần ngưng tụ, từ từ hiện ra một lưỡi kiếm mỏng, có người nhận ra, mặt tái mét, không nói nên lời. Miệng người kia còn đang chảy máu, đầu lưỡi rơi ra một nửa, mặt đỏ bừng kêu gào thảm thiết.

Một kiếm cuối cùng của Lãnh Phi Nhan vừa định vung ra, Tàng Ca đã nắm lấy tay nàng, cười bi thương: “Đi thôi.”

“Hừ, lưỡi của đám người này quá dài rồi.”

“Nhưng đó cũng là sự thật, không phải sao?”

Lãnh Phi Nhan quay đầu nhìn chàng, sâu trong đôi mắt kia là vẻ mỉa mai tự giễu. Nàng vung tay áo đi ra, không ai dám ngăn cản, hai người im lặng đi một đoạn, Lãnh Phi Nhan bỗng quay đầu, giọng nói chân thành: “Tàng Ca, Lãnh Phi Nhan tuyệt đối không có ý làm nhục huynh.”

Tàng Ca cười nhạt: “Lẽ nào muội cho rằng, từ nay về sau Tàng mỗ còn có mặt mũi sống vô tư trên cõi đời này?”

Lãnh Phi Nhan quay đầu, im lặng như tờ.

*

Tối, hai người vẫn ngủ chung, Lãnh Phi Nhan ôm Tàng Ca, khẽ hôn lên trán chàng. Trong mùi đàn hương thoang thoảng, Tàng Ca lạnh lùng quay mặt đi.

Lãnh Phi Nhan ép chàng quay lại, hôn lên môi chàng. Chiếc lưỡi mềm mại linh hoạt tiến vào. Lòng Tàng Ca đau như cắt, âm ỉ không nói thành lời.

Hôn đến khi cuồng nhiệt, nàng từ từ cởi áo chàng, làn da màu bánh mật của Tàng Ca sáng lên dưới ánh nến. Ngón tay Lãnh Phi Nhan nhẹ nhàng lướt qua, chàng bỗng run lên khe khẽ.

Tàng Ca biết nàng muốn làm gì. Lãnh Phi Nhan giữ chặt cánh tay đang muốn phải kháng của ai kia, hôn một cách thô bạo, để lại những dấu hôn đỏ đỏ trên làn da bánh mật.

Nàng dẫn dắt tay chàng động chạm lên cơ thể mình. Cảm giác như tơ mềm chạm vào tay, khiến cơ thể Tàng Ca hoàn toàn đầu hàng, nhưng trái tim chàng lại rất đau. Cảm giác bản thân như sắp tan ra trong cơ thể nàng, Tàng Ca cắn răng, và nụ hôn ấy mang theo vị máu tươi, tanh ngọt.

Dưới sự kích thích mạnh mẽ, các giác quan như thoát khỏi sự khống chế. Tàng Ca khẽ rên rỉ, không biết đang đón đau hay sung sướng. Cuối cùng, chàng mặc kệ tất cả, trở mình đè lên Lãnh Phi Nhan, gần như điên cuồng mà phát tiết.

Quên đi thân phận, quên đi lập trường, quên đi đúng sai phải trái.

Khoảnh khắc lên tới đỉnh, trong mắt chàng chỉ còn tuyệt vọng đau thương: Cuối cùng ta vẫn không thể kháng cự được nàng, ha ha ha... Tàng Ca, người thanh cao cái gì chứ?

Nàng quan tâm giúp chàng lau sạch cơ thể, nhưng Tàng Ca cảm thấy vết nơh đó đã ghi dấu lên người, ngấm sâu vào tim, không sao xóa sạch. Trong ánh nển âm u, khóe mắt chàng ướt đẫm.

*

Sau đó một thời gian, Lãnh Phi Nhan tập trung giúp Lục Nguyệt khôi phục công lực. Tàng Ca phát hiện ở Yến lâu, chỉ có Lục Nguyệt, Thất Dạ mới được nàng ưu ái.

Những lúc vui vẻ, nàng thường cùng chàng tỉ thí. Chàng vẫn lạnh nhạt với nàng, nhưng Lãnh Phi Nhan không mấy bận tâm. Cũng có lúc, nàng tìm những quyển sách hiếm có để chàng vui vẻ. Khi nhàn rỗi thì ra ngoài chơi, nàng không hề phòng bị, thậm chí, mỗi lần giết người cũng đưa cả chàng theo. Còn Tàng Ca chỉ cảm thấy con người này ngày càng đáng sợ.

Nàng học rất nhiều loại võ, đến mức khi nàng xuất chiêu người khác tưởng là tuyệt học của một môn phái nào đó, nhưng chiêu số lại không

giống vậy.

Ba tháng trôi qua thật nhanh, nhanh đến mức Tàng Ca cảm thấy khó tin.

Lãnh Phi Nhan vỗ vỗ má chàng, cười nói chàng có thể đi. Tàng Ca lập tức trở về Tàng Kiếm sơn trang, chỉ mong từ sau không còn gặp lại nhau nữa. Thất Dạ trêu nàng: “Còn tưởng lâu chủ sẽ giữ hẳn cả đời.” Lãnh Phi Nhan chỉ cười không đáp.

Tàng Ca cũng nghĩ chuyện này sẽ chỉ đến đây thôi, Ấm Thiên Hành cũng tuyên bố toàn võ lâm trung nguyên không được nhắc lại chuyện này, Tàng Ca vô cùng cảm kích. Chàng cảm thấy đây là một vị tiên bối nhân từ, phúc hậu, không quản mệt nhọc vì sự sống còn của võ lâm.

Nhưng trong một lần liên thủ tiêu diệt đại ma đầu Vu Chung, trước khi hẳn rút đao ra có nói: “Tàng đại hiệp, Vu mỗ và lâu chủ có chút giao tình, mời Tàng đại hiệp tránh sang một bên để tránh bị ngộ thương.”

Chàng tái xanh mặt, những ánh mắt xung quanh cũng trở nên ám muội, may mà Ấm Thiên Hành kịp quát vài câu, mọi người cùng xông lên, Vu Chung đánh bị thương nhiều người, cuối cùng cũng không tránh khỏi trọng thương phải chạy trốn.

Ấm Thiên Hành lo lắng nhìn Tàng Ca: “Nam tử hán đại trượng phu, sao có thể vì chuyện nhỏ nhặt này nghĩ mãi không thông? Huống hồ, cậu cũng chỉ vì đại nghĩa.”

Tàng Ca cười miễn cưỡng, bỗng tự lẩm bẫm một mình: “Nhưng... chỉ cần Lãnh Phi Nhan còn sống một ngày, bóng ma trong đầu sẽ khó lòng tiêu tan.”

Tàng Ca ngẩng đầu nhìn, Ấm Thiên Hành vô cùng nghiêm túc đánh giá thiếu niên áo lam: “Tàng Ca, cậu có đồng ý làm một việc công đức vô lượng vì võ lâm trung nguyên không?”

Chương 5: Trăm năm sau, chỉ còn cát bụi

Quả nhiên, Vu Chung tới bước đường cùng, đến gia nhập Yến lâu. Đường như Lãnh Phi Nhan đã dự đoán được, chỉ bảo hãn dưỡng thương tại Y Sư đường.

Nói cho cùng họ cũng có thể miễn cưỡng xem là bằng hữu. Hãn xuất đạo sớm hơn Lãnh Phi Nhan, khi ấy Yến lâu đang trong quá trình phát triển, người của Lãnh Phi Nhan bị vây ở Mạc Bắc, may mà được Vu Chung ra tay cứu giúp.

Vì vậy bao nhiêu năm nay, Yến lâu dù tiếp nhận đơn đặt hàng không phân chính tà, nhưng trước sau vẫn không động đến Vu Chung. Bây giờ người này đến xin góp sức, Lãnh Phi Nhan đương nhiên vui vẻ nhận lời.

Vết thương của hãn không nặng, nhưng do quá nhiều người vây hãm, giằng co cả ngày nên thể lực bị tiêu hao trầm trọng. Đối diện với Lãnh Phi Nhan, hãn phát hiện người này hoàn toàn không giống như trong tưởng tượng của mình.

Hãn vốn cho rằng một ma nữ thích hành hạ mỹ nam đến chết phải y phục bóng bẩy, phong tình lãng lơ. Thế nhưng người này chỉ yên lặng ngồi đó, không nổi giận nhưng vẫn uy nghi, vẻ mặt đầy khí khái anh hào. Khắp giang hồ, phong thái của nàng có nam tử nào bì được?

Ở Yến lâu, thân thủ của Vu Chung cũng thuộc dạng hiếm có, Lãnh Phi Nhan vui mừng giao chuyện truyền dạy võ công cho hãn. Nàng lại được rảnh rỗi một thời gian, dồn hết sức vào việc đào tạo Lục Nguyệt, Thất Dạ

Có lúc. Vu Chung không hiểu: “Lâu chủ, người dốc sức truyền dạy, không sợ bọn họ có lòng dạ khác sao?”

Lãnh Phi Nhan liền cười: “Trăm năm sau, chỉ còn cát bụi. Vu Chung, một ngày nào đó người sẽ phát hiện những thứ hư danh này chẳng có ý nghĩa gì. Những kẻ đao dính đầy máu như chúng ta, người chết dưới tay đủ để ghi thành một bộ sử ký, còn để ý đến việc có ngày bị người ta giết hay

sao?” Nàng nhìn Lục Nguyệt và Thất Dạ đang so chiêu dưới sân, lẩm bẫm: “Chỉ mong sau khi bọn họ có bản lĩnh này thì mới nghĩ đến việc đó.”

Từ trong ánh mắt nàng, dường như Vu Chung đã đọc được vị lâu chủ cao cao tại thượng này có tâm sự gì đó, nhưng rất nhanh đã biến mất.

*

Trong lần làm nhiệm vụ tại Liễu thành, Lãnh Phi Nhan đích thân chỉ huy, hoàn thành một cách rất thuận lợi. Lúc về đi ngang qua cao nguyên Bách Hoa thì nhìn thấy đông đảo võ lâm nhân sĩ đang vây đánh người của Phi Thiên bảo.

Lãnh Phi Nhan ghìm cương lại, không phải vì trận đánh hấp dẫn mà vì Tàng Ca cũng có mặt. Trên nền cỏ xanh um ngoài Liễu thành, bộ y phục màu lam của chàng tung bay trong gió, ánh mặt trời vàng rực chiếu rọi khắp người. Trong nháy mắt, Lãnh Phi Nhan thất thần, cảm thấy đời người thật như phút đầu gặp gỡ.

Tàng Ca theo Âm Thiên Hành đối phó với bảo chủ Phi Thiên bảo – Hồ Đức. Âm Thiên Hành có thể ngồi lên ngôi vị võ lâm minh chủ đương nhiên cũng lợi hại, đối phó với một mình Hồ Đức thì thừa sức, nhưng thêm tứ đại trưởng lão của Phi Thiên bảo e rằng hơi khó khăn.

Lúc Thần Phù xông vào đám người như cơn gió táp, những kẻ đang đánh nhau hoảng hốt tránh né. Trong tiếng cười lạnh lạnh, Lãnh Phi Nhan lập tức kéo Tàng Ca lên ngựa.

Tốc độ này khiến Tàng Ca thán kinh ngạc. Giữa cái nhìn chăm chăm của mọi người, Lãnh Phi Nhan hôn nhẹ lên má chàng. Tàng Ca nghiêng đầu, nhìn ánh mắt của Âm Thiên Hành.

Chỉ trong nháy mắt, Lãnh Phi Nhan bay lên, ánh đỏ từ tay nàng chột lóe, một chiêu Hồng Trần Luân Hồi quét qua, Âm Thiên Hành chỉ cảm thấy có vật gì đó ập tới trong thế kiếm tung hoành. Hắn chụp lại theo bản năng, là một cái đầu người.

Động tác quá nhanh, mắt trên đầu người còn đang chớp, không phải Hồ Đứ thì ai? Cho dù là Âm Thiên Hành, cũng cảm thấy lòng ớn lạnh. Lãnh Phi Nhan lên ngựa, ôm eo Tàng Ca, tựa cằm lên bờ vai rộng lớn của chàng, giọng mang theo vẻ thân mật cùng chút trêu chọc sau bao ngày xa cách: “Có nhớ muội không?”

Tàng Ca không nói gì, né tránh cái ôm của nàng theo bản năng, ánh mắt trống rỗng nhìn về phía trước. Lãnh Phi Nhan tựa vào lưng chàng, cười như một tên lưu manh đùa bỡn thiếu nữ nhà lành: “Tàng đại hiệp, hãy theo bốn tọa đi!”

“Được thôi!” Tàng Ca quay đầu nhìn nàng, nụ cười pha chút tự giễu: “Dù sao bây giờ trong mắt mọi người, Tàng mỗ cũng đã là người của lâu chủ, không phải sao?”

Lãnh Phi Nhan vốn không hy vọng gì, chỉ tính đùa chút cho vui. Bây giờ nhìn sắc mặt của chàng, cảm thấy rất khó đoán. Một chữ “được” kia, khiến nàng cảm thấy dường như chàng có vẻ phóng túng quá đà?

Giọng nàng rất trầm, đem theo vô vàn chân thành: “Tàng Ca, Lãnh Phi Nhan sẽ không phản bội người mình yêu.”

Tàng Ca vẫn lạnh nhạt châm biếm: “Chẳng phải Tàng mỗ đã đồng ý rồi sao?”

Lãnh Phi Nhan lập tức nheo họng, nhưng nghĩ đến việc chàng vốn tự cao, nhất thời khó có thể tiếp nhận được cũng là chuyện bình thường, cho nên chẳng bận tâm nhiều. Hai người cười chung ngựa, trong mắt Âm Thiên Hành hiện lên một tia cười lạnh.

*

Đêm xuống, hai người ngồi bên bàn, Lãnh Phi Nhan ân cần gấp thức ăn cho Tàng Ca, Tàng Ca im lặng ăn cơm, không khí hết sức khác thường.

Một hạt cơm dính trên môi Tàng Ca, Lãnh Phi Nhan cười, rút khăn lụa lau giúp chàng. Tàng Ca nắm cổ tay nàng lại theo phản xạ. Khoảng cách

gần như vậy, hơi thở phả qua tai, Lãnh Phi Nhan không kiềm lòng được liếm môi chàng, ánh mắt quyến rũ mê hoặc.

Hương thơm ập vào lòng, Tàng Ca cũng rung động nhưng nhanh chóng khống chế được. Chàng từ từ ôm lấy Lãnh Phi Nhan, tay kia kéo màn xuống, ném nàng lên giường. Ngón trỏ vuốt cánh môi nàng, nhiều lần do dự, chàng đưa tay lên môi, nhẹ nhàng mút lấy.

Lãnh Phi Nhan chưa từng thấy Tàng Ca như vậy. Nụ cười của nàng vẫn quyến rũ mê hồn nhưng cũng vô cùng nghiêm túc, nàng chống người dậy hôn lên má Tàng Ca, nhẹ giọng: “Tàng Ca, từ nay về sau, Lãnh Phi Nhan chỉ yêu một mình huynh. Cho dù sau này Lãnh Phi Nhan thích nữ nhân, cũng tuyệt đối không thích nam nhân nào khác!”

Tàng Ca không trả lời. Chàng nhẹ nhàng hôn lên chóp mũi nàng, tách môi nàng ra, phủ lên những lời còn chưa nói hết.

Thật ra đêm hôm đó, Lãnh Phi Nhan muốn nói... Đợi khi Lục Nguyệt Thất Dạ chín chắn rồi, ta rời bỏ Yến lâu, hai ta cùng nhau phiêu bạt chân trời góc bể... Nhưng lời còn chưa nói, đầu lưỡi linh hoạt xuyên qua khoe môi, quán quýt triền miên, nụ cười Lãnh Phi Nhan có chút xót xa.

Cuồng nhiệt môi hôn, Lãnh Phi Nhan nhiệt tình như lửa, hai tay ôm eo Tàng Ca, để chàng nằm lên người mình. Tàng Ca nhìn vào đôi mắt trong như nước kia, không kiềm chế được rút dải lụa bên hông nàng.

Nàng tí mỉ hút lấy môi chàng, lấy tất cả những thứ ngọt ngào từ bờ môi mê hồn đó. Tàng Ca cũng không biết giờ mình đang có cảm xúc gì, chàng hôn từ chiếc cổ trắng ngần của nàng hôn xuống, trong mùi đàn hương thoang thoảng, ý loạn tình mê.

Đêm đó, hai người quán lấy nhau rất lâu, Tàng Ca như muốn cùng nàng hòa làm một. Cuối cùng, Lãnh Phi Nhan đầu hàng, bám vào vai Tàng Ca: “Được rồi, được rồi, muốn chết vì muội cũng không cần phải chết vì kiệt sức như thế.”

Tàng Ca mặt đỏ bừng nhưng vẫn không ngừng hôn nàng, để lại những dấu hôn trên làn da sáng như ngọc. Lãnh Phi Nhan cười đẩy đẩy chàng, lại mặc cho chàng làm loạn thêm một lúc mới thôi.

Nến tắt dần, trời đã sáng.

Khi Lãnh Phi Nhan thức dậy, thường là Lục Nguyệt hầu hạ. Nhưng thấy vẻ mặt của Tàng Ca, nàng thở dài một hơi, chỉ đành tự mình làm lấy. Nàng vẫn dẫn chàng đến Võ Dương các, nhưng không để Vu Chung dạy nữa. Đã lâu nàng không truyền thụ kiếm pháp mới.

Vu Chung cung kính dâng kiếm lên cho nàng, sau đó khom người đứng bên cạnh Tàng Ca. Nghĩ lại cũng thật buồn cười, mấy ngày trước còn đánh nhau đến sống chết, bây giờ lại coi như về cùng một phe.

Tàng Ca im lặng quan sát kiếm pháp của Lãnh Phi Nhan. Một chiêu Thanh Phong Kiếm rất bình thường nhưng ở trong tay nàng lại như có linh khí. Vu Chung cũng tấm tắc khen: “Tàng thiếu hiệp, đi theo Lãnh lâu chủ cũng không phải thiệt thòi cho cậu.”

Tàng Ca hừ lạnh, không đáp trả.

Tàng Ca có trí nhớ tốt, nhìn vết thương có thể bắt chước chiêu thức, huống chi có người thi triển toàn bộ trước mắt. Chàng có thói quen vẽ lại chiêu thức mỗi ngày.

Haiz, vẽ lại chiêu kiếm không thể chỉ vẽ mỗi thanh kiếm, thế là chàng vẽ luôn người múa kiếm. Có lẽ chính Tàng Ca cũng không biết, rõ ràng chỉ là một quyển bí kíp, người thế nào đâu quan hệ gì?

Nhưng vì sao... người múa tóc dài phất phơ, tay áo tung bay lại đắm say lòng người đến vậy? Lúc cổ tay vung lên nhẹ nhàng như chim yến chao nghiêng...

Lãnh Phi Nhan để Tàng Ca tự do. Chàng có thể ra vào Yến lâu bất cứ lúc nào, cho nên đôi khi chàng tranh thủ về Tàng Kiếm sơn trang, nhưng ở lại đó cũng không lâu. Có lúc Lãnh Phi Nhan đi tìm chàng, có lúc tự chàng ngoan ngoãn trở về.

Đêm đêm vẫn chìm trong hoan lạc. Lãnh Phi Nhan rất dịu dàng với chàng, nhưng không biết bắt đầu từ lúc nào, đôi mắt nàng đã trở nên xa xăm, cho dù là cười cũng có vẻ cô đơn với vợ.

Lãnh Phi Nhan phải đi xa một chuyến, giao chuyện của Yến Lâu lại cho Vu Chung, Lục Nguyệt và Thất Dạ. Nàng không bảo Tàng Ca đi cùng, có thể thấy đó là chuyện cực kỳ bí mật.

Đương nhiên Tàng Ca cũng không muốn đi với nàng, chàng còn có việc cần làm.

Lúc sắp đi, Lãnh Phi Nhan vỗ vai chàng, giống như vô ý: “Sau này đừng qua lại với Âm Tâm Nhị nữa.”

Tàng Ca kinh hãi pha chút tức giận, mặc dù chàng cũng không biết mình tức giận điều gì: “Muội phái người theo dõi ta?”

Lãnh Phi Nhan quay người rời đi, bình thản nói: “Trong địa bàn của Yến lâu, Lãnh Phi Nhan không cần theo dõi bất cứ người nào!”

Tàng Ca chỉ nhìn theo bóng lưng nàng, dáng vẻ cao ngạo mà lẻ loi cô đơn như những bông tuyết trắng. Tàng Ca không biết rốt cuộc nàng đã biết bao nhiêu. Mỗi cuốn bí kíp chàng vẽ ra đều có người mang đến cho Âm Thiên Hành.

Lần trước về Tàng Kiếm sơn trang, Âm Tâm Nhị – con gái của Âm Thiên Hành đến tìm, vì thế chàng nhờ nàng ta mang về.

Lãnh Phi Nhan rời khỏi, Tàng Ca cũng không ở lại Yến lâu. Đôi khi chàng nghĩ... mình chẳng khác nào con thú cưng.

Về Tàng Kiếm sơn trang, Âm Thiên Hành cải trang đến, hình như hẳn rất sốt ruột: “Đã một tháng, độc vẫn chưa có chút hiệu quả là sao?”

Tàng Ca cũng cảm thấy lạ. Loại độc mà Âm Thiên Hành đưa cho chàng có tên rất thú vị: Thủy chủ thanh oa, một loại độc mạnh mẽ tính. Tàng Ca giấu nó trong miệng, thông qua nụ hôn dần dần đầu độc nàng.

Lúc ấy, chàng vốn muốn đồng quy vu tận⁽⁵⁾, nhưng một tháng rồi Lãnh Phi Nhan vẫn xưng bá giang hồ, bản thân Tàng Ca cũng bình an vô sự, vì vậy chàng cũng có chút ngờ vực.

Chương 6: Ai người tiếc thương?

Lãnh Phi Nhan bí mật vào hoàng cung, Mộ Dung Viêm cho gọi, nàng không dám kháng lệnh.

Vị hoàng đế trên ngai vàng vẫn lạnh lùng như xưa. Tả Thương Lang khoanh tay đứng dưới chỗ hăn ngồi. Bỗng chốc, Lãnh Phi Nhan cảm giác như trở lại những tháng năm tuổi thơ vật lộn tranh giành sự sống. Khom gối quỳ xuống, đối với hăn, nàng có sự kính sợ xuất phát từ bản năng.

Nhiệm vụ chính lần này là ám sát thủ lĩnh của một gia tộc lớn ở Mạc Bắc. Nàng biết nếu thất thủ, rất có thể sẽ gây ra chiến tranh, vì thế không dám cầu thả, một mình cưỡi ngựa đến sa mạc xa xôi.

Những vất vả gian nan trên đường, nàng cũng không nhớ rõ. Dù có nhớ cũng biết kể cho ai nghe đây?

Nàng trở về cũng phải hai tháng sau. Lúc giao chiếc đầu lâu đã biến sắc cho Tả Thương Lang, vai nàng còn đang rỉ máu. Tả Thương Lang im lặng giúp nàng băng bó vết thương, thuốc trị thương trong cung là tốt nhất. Lãnh Phi Nhan nhìn cánh tay lại có thêm vài vết thương của nàng ấy, cất tiếng hỏi: “Tỷ có đau không?”

Nét ửng đỏ trên mặt Tả Thương Lang vẫn chưa phai. Lãnh Phi Nhan biết, lớp ửng đỏ đó chẳng qua chỉ để che đậy cho màu trắng tang thương ẩn giấu bên trong mà thôi. Tả Thương Lang cười, cẩn thận ra hiệu hăn còn ở bên trong, đừng nói nữa.

Lãnh Phi Nhan dè dặt nhìn qua, chỉ thấy bức rèm trên châu trong phòng đã buông xuống.

Vết thương được băng bó kỹ càng, Tả Thương Lang đứng dậy thu dọn đầu người, nhưng trước khi đi nhỏ giọng nói: “Phi Nhan, cẩn thận... hăn bảo muội cẩn thận, hăn trông thấy tương lai của muội.”

Lãnh Phi Nhan gật đầu không quan tâm lắm, rời khỏi cung điện nguy nga tráng lệ này.

*

Về tới Yến lâu, vừa tắm rửa xong thì Lục Nguyệt chau mày tiến vào, vừa hầu hạ nàng mặc áo, vừa ấp úng: “Lâu chủ, Tàng Kiếm sơn trang tới báo... có người để lại thư này cho lâu chủ...”

Lãnh Phi Nhan giơ tay, hình như động đến miệng vết thương trên vai, nàng hơi nhíu mày nhận lấy. Mới nhìn lướt qua, sắc mặt đã thay đổi.

Nếu để Lục Nguyệt hình dung, có lẽ hẳn sẽ nói... mắt nàng đầy sát khí!

Lãnh Phi Nhan mặc thêm áo khoác, gần như không nghỉ ngơi chút nào. Có người bắt Tàng Ca, hẹn gặp nàng ở rừng Thanh Trúc. Tờ giấy vô tội kia bị xé thành nghìn mảnh. Lãnh Phi Nhan nắm chặt Hàm Quang kiếm trong tay áo, ánh sáng đỏ lóe lên từ tay áo trắng trong kỳ dị vô cùng.

Lục Nguyệt lặng lẽ theo sau nàng. Trong rừng yên ắng như tờ, không thấy cả tiếng chim kêu.

Lãnh Phi Nhan im lặng nhìn quanh, Lục Nguyệt chần chừ nói: “Lâu chủ, cẩn thận bị lừa.” Lãnh Phi Nhan đưa tay ngăn hẳn lại, vẻ lo lắng hiện rõ trong mắt. Mấy năm nay Yến lâu giết người vô số, đâu đâu cũng là kẻ thù, nếu có người thừa cơ làm điều bất lợi đối với Tàng Ca, chỉ e lành ít dữ nhiều. Rõ ràng hiểu đạo lý “hẹn trong rừng nhất quyết không gặp”, nhưng nàng vẫn quyết đi sâu vào trong.

Vết đất ở đây rất mới, Lãnh Phi Nhan nhìn thấy liền biến sắc, phi thân tóm lấy Lục Nguyệt kêu mau lùi lại, vừa bay ra đã nhìn thấy Tàng Ca.

Màu áo lam nhạt mờ ảo trong màu xanh cây rừng. Lãnh Phi Nhan thấy lòng chột lạnh, bay qua ôm lấy chàng. Một tiếng nổ vang trời, cát bụi mù mịt, đất đá nát tan, thuốc nổ rơi đầy.

Khói bụi đã tan, trên mặt Lãnh Phi Nhan là sự phẫn nộ chưa từng thấy. Tàng Ca không dám tin, chân khí bảo vệ cơ thể nàng ngay cả thuốc nổ cũng không phá được.

Lãnh Phi Nhan bay qua một bên. Đáng thương cho Hàm Quang kiếm, thần binh một đời, bây giờ lại bị dùng để bới đất. Lục Nguyệt dần hiện ra từ trong lớp đất cát, máu tươi thấm đầy.

Lãnh Phi Nhan đặt tay tại huyệt Linh Đài của hắn, truyền nội lực vào. Lục Nguyệt từ từ mở mắt, trên gương mặt trẻ tuổi không có chút bi thương hấp hối, hắn cố gắng nói rõ ràng: “Lâu chủ... đây không phải ngoài ý muốn. Tàng Ca hắn... hắn...”

Lãnh Phi Nhan dồn nội lực lên mức cao nhất, cuồn cuộn chảy vào trong cơ thể hắn, lạnh giọng nói: “Im lặng!”

Nhưng sinh mạng trẻ tuổi ấy cứ dần mất đi theo dòng máu đang ồ ạt trào ra. Thứ khó tránh nhất trên đời này chính là sinh tử. Lãnh Phi Nhan lòng đầy lo lắng, dần rét lạnh theo dòng máu đang không ngừng chảy kia. Có lẽ vì nhìn thấy vẻ bi thương đã biến mất trong mắt Lãnh Phi Nhan, trên mặt Lục Nguyệt nở một nụ cười có thể coi là hạnh phúc, mang theo sự tôn sùng. Máu từ trong miệng tuôn ra, hắn cố gắng nói rõ ràng: “Lâu chủ... thật ra thuộc hạ... thuộc hạ vẫn...”

Lãnh Phi Nhan nắm chặt tay hắn, mãi đến khi người hắn dần trở nên lạnh ngắt. Thanh Hàm Quang sáng lạnh, trên người nàng tràn ngập sát khí khiến người ta không dám nhìn thẳng vào. Nàng vẫn đang cười, nhưng nụ cười ấy giống như ma quỷ đến từ địa ngục, biến thành nụ cười lạnh lùng sẵn sàng hủy diệt tất cả.

Vết thương trên vai nàng bị rách, máu thấm đẫm trên nền áo trắng. Một đám người xông ra từ trong tối, ngoại trừ một nhóm võ lâm nhân sĩ, kẻ cầm đầu lại là Thất Dạ.

Lãnh Phi Nhan từ từ đứng dậy, Hàm Quang như chớp, trong tay nàng lóe sáng vạn dặm. Nàng phui sắc tím bụi đất dính trên người, đó là máu của Lục Nguyệt. Lần đầu tiên, ma nữ lừng lẫy giang hồ im lặng đến mức đáng sợ như thế.

“Thất Dạ, ngươi không phải đối thủ của ta, về đi!” Ngữ khí nhẹ nhàng băng quơ nói lên sự thật. Nói Thất Dạ không sợ hãi là giả, dù đã chuẩn bị

rất lâu, nhưng hãn vẫn như chuột sợ mèo, sự kính sợ đối với người này từ lâu đã ăn sâu vào hãn.

Thế nhưng... đã quyết sống chết, còn có đường quay lại sao? Hãn nắm thanh kiếm trong tay, xung quanh có một số ma đầu tà đạo, cũng có những kẻ tự xưng là hóa thân của chính nghĩa trong võ lâm.

Lãnh Phi Nhan từ từ ngẩng đầu, khuôn mặt dần hiện ra sau mái tóc. Nàng lạnh giọng nói: “Dương Côn, thu kiếm của người về, ta coi như chưa có chuyện gì xảy ra!”

Thất Dạ biến sắc: “Người... người biết...”

Ánh mắt Lãnh Phi Nhan xuyên thẳng vào hãn, khiến hãn cảm thấy không còn đường lui: “Mười sáu năm trước người giết cả nhà ta, ta nhẫn nhục chịu đựng bao nhiêu năm nay chính là chờ ngày này!”

Dường như có tiếng thở dài, mọi người chỉ nghe thấy một giọng nói: “Như người mong muốn!”

Ánh sáng đỏ lóe lên, Thất Dạ đưa kiếm cận mới phát hiện hành động của mình hôm nay thật nực cười. Nếu nói về võ công, hãn cảm thấy giữa hãn và nàng chỉ có bốn chữ để hình dung... không sao sánh kịp!

Thì ra nỗ lực trong mười sáu năm qua, cuối cùng chỉ là một trò hề. Khóe môi hãn hiện lên chút cười chua xót, máu từ lồng ngực tuôn ra như suối. Trước khi cạn máu, hãn bỗng hỏi: “Lãnh Phi Nhan, rõ ràng người biết ta là con Dương Duãn, sao còn dốc lòng dạy dỗ ta mười sáu năm?”

Lãnh Phi Nhan có chút tiếc hận: “Ta cũng tưởng có một ngày người sẽ đánh bại ta, đáng tiếc người quá nóng vội... Tại sao những người trẻ tuổi như người đều muốn chọn một cái chết nhanh như vậy?”

Thất Dạ đứng không còn vững, hãn từ từ quỳ trên đất, cười khố, giọng nhỏ như không: “Vì ta sợ đợi nữa sẽ xuống tay không được...” Nói xong liếc nhìn Tàng Ca một cái, vẻ mặt đố kỵ vô cùng, sau đó ngửa mặt cười, cười tự giễu rất thâm lương, vừa cười vừa vung kiếm.

Một kiếm đầu rơi, tiếng cười chấm dứt.

*

Đó là một trận thảm sát. Trong rừng, trong mắt, đều là một màu máu đỏ. Người cầm Hàm Quang kiếm kia như ác ma đến từ địa ngục, sĩ khí không còn, có người bắt đầu chạy trốn, nhưng sao có thể thoát đây.

Kiểm đỏ vung đến đâu, sự sống tàn đến đấy.

Thậm chí có người không chống trả, vút kiếm kêu gào trong tuyệt vọng.

Tàng Ca căn bản không thể tới gần nàng. Khi khu rừng khôi phục lại sự yên tĩnh vốn có, nàng quay người lại nhìn chàng, màu máu tanh ngọt không biết của ai quanh quẩn trên thân.

Nàng từ từ đi đến trước mặt Tàng Ca, hung tợn như tu la ác quỷ. Về thân nhiên không màng sống chết kia khiến Tàng Ca không nhìn được hơi lui bước.

“Đùa vui lắm phải không?” Nàng đang cười, nụ cười giấu những mũi dao sắc nhọn khiến người ta rợn tóc gáy, sự rét lạnh theo mỗi lỗ chân lông thoát ra ngoài. Nàng đột ngột ra tay, nhưng chỉ dùng chuôi Hàm Quang kiếm quất mạnh vào mặt chàng. Tàng Ca cảm thấy trước mắt lóe sáng, tai ù ù, miệng ngọt ngọt, máu theo khóe môi chảy ra.

Nụ cười của nàng trở nên kỳ dị, nhưng không còn dịu dàng: “Trở về chúng ta từ từ chơi, ta chơi cùng ngươi đến khi chết già mới thôi!”

Tàng Ca chỉ thấy ngực thắt lại, mắt hoa lên, đã ra ngoài bìa rừng. Thần Phù đang ngoan ngoãn đợi nàng, tiếng nổ to như vậy mà nó dường như không bị ảnh hưởng chút nào.

Lãnh Phi Nhan phi người lên yên, vắt ngang Tàng Ca trên lưng ngựa, thúc ngựa chạy như bay. Đường đi gập ghềnh, tốc độ của Thần Phù ngựa thường sao so được, nằm ngang lưng ngựa, Tàng Ca cảm thấy ruột gan như đảo điên.

Ấm Thiên Hành bước ra từ chỗ khuất. May mà... Hãn võ ngực nghĩ, may mà mình không xuất hiện.

Trong Yến lâu, tất cả mọi người đều cảm nhận được sát khí của lâu chủ. Lãnh Phi Nhan xách Tàng Ca từ trên lưng Thần Phù ném thật mạnh xuống mặt đất lạnh băng của Tuyết Ngục. Tàng Ca cảm thấy có một luồng khí lạnh xông vào phổi, không chịu được ho lên.

Truy Điện – người phụ trách bức cung tra tấn cúi đầu đứng một bên, hẳn quả thực không muốn gặp phải tai bay vạ gió. Lúc này lâu chủ đang nổi cơn thịnh nộ, ai mở miệng sẽ biến thành người xui xẻo.

Lãnh Phi Nhan tiện tay rút chiếc roi da treo ngoài cửa ngục, dùng hết sức quạt thật mạnh. Có thể thoải mái sử dụng loại ám khí như Phi Yến khấu, đủ để tưởng tượng được đôi tay của nàng mạnh thế nào.

Tàng Ca cảm thấy người mình như muốn vỡ tung. Trước kia chỉ nghe giang hồ đồn đại Lãnh Phi Nhan hung tàn, bây giờ mới biết những lời này không chỉ là đồn thổi. Vết roi quạt đau rát, nóng ran, cuối cùng trở nên tê dại. Lãnh Phi Nhan nhắc bình rượu cai ngục đặt bên cạnh lên, mở nắp ra, dội xuống đầu Tàng Ca.

Máu hòa cùng rượu chảy khắp người, Tàng Ca cố chịu đựng, không cho mình rên rỉ. Lãnh Phi Nhan thấy chàng vẫn ngạo mạn, nguôi giận không thông, giơ chân đạp vào ngực chàng, mãi đến khi máu trong miệng, trong mũi chàng trào ra mới thôi. Truy Điện vốn kinh nghiệm tra tấn phong phú, thấy sắp xảy ra án mạng mới bước lên ngăn Lãnh Phi Nhan lại: “Lâu chủ bớt giận, hẳn chết là chuyện nhỏ, đừng để mình bị thương.”

Lãnh Phi Nhan tức tối đi ra ngoài, lại quay người nói: “Tàng đại hiệp, Phi Nhan biết các hạ chính khí lắm liệt, coi nhẹ cái chết, nhưng đây chỉ là khởi đầu, Phi Nhan sẽ dốc sức giúp Tàng đại hiệp chơi đến cùng.”

Truy Điện thấy Lãnh Phi Nhan đi mất mới cúi người kiểm tra thương thế của Tàng Ca, đã có vài chỗ ăn vào tận xương. Tàng Ca giữ quần áo không chịu buông. Hẳn không hổ là kinh nghiệm tra tấn trường kỳ, lập tức nói thẳng: “Tàng đại hiệp, có lẽ ngươi còn chưa biết tính khí của lâu chủ. Người chưa nguôi giận, nếu người chết, e là người của Tàng Kiếm sơn trang cũng được mời đến đây.”

Môi Tàng Ca đã cắn đến bật máu, nhưng chàng lại từ từ buông tay. Truy Điện bôi thuốc cho chàng. Không phải vì hấn tốt bụng mà vì hấn từng chứng kiến Lãnh Phi Nhan nổi điên.

Thật ra Lãnh Phi Nhan cũng không còn sức để tiếp tục trút giận. Vội vã trở về từ Mạc Bắc, vào cung xong về thẳng Yến lâu, mấy tháng cách xa, muốn sớm được nhìn thấy chàng, nào ngờ...

Cuộc chiến trong rừng Thanh Trúc đã khiến nàng tổn hao sức lực nghiêm trọng, vết thương trên vai tái phát, đau đến nhói tim.

Nàng nằm trên giường, vô cùng mệt mỏi nhưng không sao ngủ được. Lúc thì mơ thấy lần đầu gặp Lục Nguyệt khi hấn mới gần năm tuổi, lúc thì thấy ánh mắt kiên cường trên gương mặt non nớt của Thất Dạ, lúc thì mơ thấy những tháng ngày sống chung mười sáu năm qua, lúc thì mơ thấy thiếu niên máu me đầm đìa trong rừng...

Sao Lãnh Phi Nhan lại không hiểu những lời mà hấn chưa nói hết. Mười sáu năm nay, nàng đối xử với chúng như con mình, nhưng cuối cùng... cuối cùng vẫn chết, chết trong tay nàng.

Nàng có cơ hội cứu Lục Nguyệt, nếu nàng bỏ mặc Tàng Ca. Nhưng lúc ấy trong đầu nàng hoàn toàn không nghĩ vậy. Nghĩ đến con người cao ngạo kia, lửa giận trong lòng Lãnh Phi Nhan lại bùng lên. Đợi chơi đủ rồi giết, nàng nghĩ, cuối cùng cảm tình này cũng nên chấm dứt đi thôi.

Lớn lên trong chém giết, đặt quyền lợi lên hàng đầu, đã rất lâu Lãnh Phi Nhan không dùng thời gian dài như vậy để hạ quyết tâm trừ khử một người.

Chương 7: Tử đằng nở rộ, diễm lệ vô ngần

Khi Tàng Ca tỉnh lại, chàng đã nhìn thấy mũi giày của Lãnh Phi Nhan. Vết thương trên người đã ngừng chảy máu, dù hơi hốc hác nhưng giọng điệu chàng vẫn rất cứng cỏi: “Hừ, thế nào, người đã nghĩ ra chiêu trò mới mẻ hơn rồi sao?”

“Người còn dám mạnh miệng!!!” Giọng điệu Lãnh Phi Nhan khiến Truy Điện cũng cảm thấy run người. Tàng Ca đổ thêm dầu vào lửa, hơn nữa còn là dầu hỏa, chàng đến gần nàng, giọng điệu chua ngoa trào phúng: “Không phải ta mạnh miệng, mà là người bất thường. Người có biết hôm qua lúc đập ta, biểu cảm của người còn phóng đảng hơn lúc nằm rên rỉ dưới thân ta không?”

Chàng vốn tự cho là hiệp nghĩa, có thể nói ra những lời này, ngay cả Truy Điện cũng nhận ra chàng đang muốn chọc giận lâu chủ... Để lâu chủ giết chàng trong lúc giận dữ?

Nhưng Tàng Ca... Người không hiểu nữ nhân rồi. Nữ nhân đang nổi điên sẽ không nhận ra được điều người muốn.

Mức độ tức giận của Lãnh Phi Nhan đã đạt đến mức mà Tàng Ca dự đoán được. Nàng cười mãi, cười đến ngả nghiêng, nụ cười trên gương mặt cứng cỏi kia có chút tuyệt vọng. Tàng Ca bỗng phát hiện trái tim mình nhói đau. Đau lòng vào lúc này? Tàng Ca, tốt nhất người đau lòng cho chính mình đi.

“Truy Điện, lột sạch đồ của hã ra!” Giọng Lãnh Phi Nhan khôi phục lại vẻ bình tĩnh. Truy Điện không dám lên tiếng, từ từ bước lên xé y phục chàng. Lúc cởi quần, ánh mắt Tàng Ca hơi thay đổi, nhưng cuối cùng vẫn nhẫn nhịn.

“Truy Điện, ta nghe nói bình thường người rất thích chơi những trò ngược đãi xác thịt?”

Truy Điện cười gượng, thăm nghĩ quả nhiên không có gì là Lãnh Phi Nhan không biết, nhưng hắn vẫn cung kính trả lời: “Bẩm lâu chủ, có một số phạm nhân không thể không dùng chiêu này.”

Nụ cười của Lãnh Phi Nhan mang theo căm hận: “VẬY BỐN TỌA CHỜ XEM TRUY ĐIỆN SỬ CÓ CAO CHIÊU GÌ!”

Truy Điện hơi do dự, thấy nàng không giống đang nói đùa, cũng biết giờ này nàng đang tức giận nên không dám nhiều lời. Hắn quay người lấy một chiếc roi nhẹ hơn, vung tay lên, liền có một ngục tốt hiểu ý, cầm bột ớt đỏ au đi tới, hòa vào rượu, rồi đeo bao tay cẩn thận quét lên chiếc roi.

Truy Điện nhìn Tàng Ca bị trói trên cột không chút sợ hãi, khẽ lắc đầu. Tàng đại hiệp, từ nhỏ người đã sống dưới ánh mặt trời, không biết bóng tối là gì rồi.

Tiếng “vút” vang lên, một roi rơi vào hạ bộ của Tàng Ca. Hắn đánh rất có kỹ thuật, chỉ để bị thương ngoài da thịt. Nhưng da thịt nơi đó mềm vô cùng, sao có thể bì được với những nơi khác. Chỉ một roi, Tàng Ca rên lên một tiếng, bỗng thấy vết thương như có lửa đốt, cảm giác vừa đau vừa cay khiến người ta chỉ muốn cắt bỏ lớp da ngay lập tức.

Ngay sau đó, Truy Điện đánh roi thứ hai, thứ ba, rất thành thạo lưu lại các vết tích trên hai bắp đùi của chàng. Trên chiếc roi đã mang theo những vết tím ngắt như hoa tử đằng.

Roi quét đến đâu, tử đằng nở rộ đến đó, diễm lệ vô ngần.

Ban đầu, Tàng Ca cảm thấy đau. Nhưng khi đau đến cực điểm thì lại sinh ra một cảm giác khác thường. Chàng cố gắng kiềm chế, nhưng cảm giác đó cùng với đau đớn và bỏng rát dần dần lan ra khắp cơ thể, cơ thể đó đang muốn càng nhiều hơn. Chàng nhục nhã phát hiện nơi ấy của mình đã từ từ ngóc lên.

Tiếng kêu rên cũng biến đổi, không phân biệt được đó là đau khổ hay sung sướng.

Truy Điện lau mồ hôi trên trán, không thể không bội phục sức chịu đựng của Tàng Ca. Trên da thịt trần trụi, mồ hôi từ từ chảy xuống. Tàng Ca vốn cao lớn anh tuấn, luyện võ đã lâu nên cơ bắp săn chắc, vết roi cùng mồ hôi hòa quyện, hơi thở dồn dập làm ngay cả Truy Điện cũng thềm nuốt nước miếng.

Lãnh Phi Nhan lẳng lặng ngồi bên cạnh, lạnh lùng quan sát. Thấy khoe môi chàng hơi mím lại, mặt lộ vẻ đau đớn mới chậm rãi mở miệng, giọng điệu cao xa như ban ân: “Thế nào? Tàng đại hiệp, suy nghĩ xem có nên cầu xin không?”

Thần trí của Tàng Ca vẫn còn tỉnh táo, trong lòng chàng cũng rất khó chịu. Lãnh Phi Nhan, tại sao còn chưa chịu giết ta đi? Đối với người mà nói, chẳng phải mạng người còn không bằng một con kiến sao.

Chàng mở miệng, đẩy mình vào vực sâu hơn nữa: “Thế nào? Không nhịn được muốn cùng ta tầm hoan?”

“Người... Được, Tàng Ca, người được lắm!” Lãnh Phi Nhan đang run lên, Tàng Ca nhìn thấy trong đôi mắt vốn rất sắc sảo kia rớm lệ. Rõ ràng chính chàng cố ý làm nhục nàng, nhưng lúc này lòng lại đau như dao cắt, không dám nhìn thẳng vào đôi mắt long lanh đó.

Tàng Ca! Ta luôn nương tay với huynh, nhưng huynh lại tuyệt tình đến thế!

Lãnh Phi Nhan vốn không nên tức giận đến vậy. Những kẻ thân làm sát thủ, lời độc địa nào chưa từng nghe qua? Nhưng nàng nắm quyền quá lâu, được người ta tung hô quá lâu, còn tình cảm đối với Tàng Ca...

“Truy Điện, gần đây người đang huấn luyện một bầy chó ngao Tây Tạng?”

Truy Điện đã quen với sự thần thông quảng đại của nàng, gật đầu trả lời: “Bẩm lâu chủ, đúng thế ạ.”

“Mang lên đây.”

“Vâng.”

Mấy con chó ngao Tây Tạng rất to được dắt đến, cái lưỡi dài thè ra đầy nước miếng. Tàng Ca nhìn bộ dáng của mấy con chó, rớt cuống cũng chấn kinh: “Lãnh Phi Nhan, người muốn làm gì?”

Lãnh Phi Nhan khoanh tay đứng trước cửa ngục, vẻ mặt thản nhiên: “Tàng đại hiệp nghĩ sao?”

Không đợi Tàng Ca trả lời, nàng ra hiệu cho Truy Điện. Truy Điện gật đầu, vẫy tay một cái liền có người bước lên thả Tàng Ca. Tàng Ca vô cùng tức giận định cắn lưỡi.

Lãnh Phi Nhan lập tức bóp chặt cằm y, lại buông tay ra, cười rất tàn nhẫn: “Truy Điện!”

“Có thuộc hạ.”

“Dẫn Hắc Kỳ Thập Tam vệ đến diệt toàn bộ Tàng Kiếm sơn trang!”

“Tuân lệnh!”

Lãnh Phi Nhan ra mệnh lệnh tàn ác này xong, quay người định đi. Lúc này Tàng Ca mới biết nàng nói thật làm thật, lập tức giơ tay níu áo nàng, giọng nói khàn khàn: “Không, Lãnh Phi Nhan, không liên quan gì tới họ!”

Lãnh Phi Nhan từ từ dừng bước, mái tóc màu xám bạc cũng toát lên vẻ lạnh lẽo: “Vậy thì Truy Điện sứ, tiếp tục đi!”

Tàng Ca nghiêng đầu cắn chặt môi. Bốn chân to lớn của con chó chồm lên vai chàng. Khóe môi chàng đã rớm máu nhưng vẫn không chịu thỏa hiệp.

Vẫn còn muốn chống đối? Lãnh Phi Nhan lạnh lùng: “Đợi chút!” Nàng vung tay lên, một cái hộp xoay xuất hiện, rơi xuống người Tàng Ca. Truy Điện khó hiểu nhìn lên bàn, mới phát hiện hộp thuốc bôi trong khay đã biến mất. Nghĩ đến chuyện nàng có thể lấy đồ ngay trước mặt mà mình không biết, nhất thời Truy Điện toát mồ hôi lạnh.

“Lẽ nào Tàng đại hiệp còn đợi người khác phục vụ sao? Tự mình chuẩn bị cho tốt đi!” Nàng xoay người, mặt không chút biểu cảm: “Chó này là do

Truy Điện sứ đặc biệt đem về từ vùng Tây Tạng lạnh lẽo, làm nó bị thương chỉ sợ người không gánh vác nổi.”

Truy Điện đứng bên cạnh bỗng cảm thấy mình vô tội...

Tàng Ca chỉ thấy vẻ dứt khoát lạnh lùng trên mặt nàng, chàng run rẩy nhặt chiếc hộp lên, rất lâu vẫn không sao bơi được. Lãnh Phi Nhan quay người rời đi, lời nói lạnh như băng: “Tàng đại hiệp khó xử như vậy thì bốn tọa cũng không miễn cưỡng.”

Tàng Ca cắn răng, lần đầu tiên chàng phát hiện thì ra trên đời này còn có chuyện đáng sợ hơn cả cái chết: “Lãnh Phi Nhan.” Thấy nàng dừng bước, ngón tay thon dài của chàng quệt lấy thuốc bôi, từ từ chạm gần chỗ đó của mình... Trước đây, dù Lãnh Phi Nhan đối xử với chàng thế nào, chàng cũng đều có thể lấy cớ là mình bị ép bức. Nhưng, nhưng bây giờ...

Cảm giác thuốc lành lạnh chạm vào nơi mà chính mình cũng chưa từng đụng tới, chàng quay mặt đi. Truy Điện nhìn thấy trên gương mặt cố chấp của chàng có vẻ nhục nhã khôn cùng.

Lãnh Phi Nhan giận nghiêng răng nghiêng lợi. Như thế mà còn chưa chịu mềm mỏng. Tàng Ca, xương của người rất cứng phải không?

Móng vuốt của con chó lại chồm lên vai chàng, cảm giác có thứ gì đó cọ xát vào nơi ấy của mình, cuối cùng Tàng Ca không nhịn được: “Lãnh Phi Nhan, người phải làm nhục ta đến mức này sao?” Sau đó phun ra một ngụm máu, như một đóa hoa nở rộ dưới nền đất giá lạnh.

“Lâu chủ, hẳn bất tỉnh rồi.” Truy Điện dắt con chó ra xa, đương nhiên hẳn biết Lãnh Phi Nhan chỉ định dọa Tàng Ca mà thôi. Người này cũng thật là, chỉ cần nói vài lời ngon ngọt là xong, vậy mà cứ thêm dầu vào lửa, tự mình chịu khổ.

“Truy Điện.”

“Có thuộc hạ.”

“Người cảm thấy có thể khiến hắn khuất phục không?”

Truy Điện thật lòng: “Lâu chủ, xin thứ lỗi cho Truy Điện nói thẳng. Tàng thiếu hiệp vốn sinh ra trong danh môn chính phái, từ nhỏ đã tiếp thu đạo lý chính tà không đội trời chung. Trong mắt hãn, chúng ta chính là tà ma ngoại đạo, cho dù có làm thế nào cũng rất khó có thể thay đổi thành kiến.”

“Thôi, thôi!” Lãnh Phi Nhan khẽ thở dài. Truy Điện dè dặt nói: “Chi bằng lâu chủ về nghỉ trước đi, để thuộc hạ khuyên bảo hãn dần dần.”

Lãnh Phi Nhan từ từ ra khỏi Tuyết Ngục. Phảng phất đâu đó hình bóng thiếu hiệp áo lam cưỡi ngựa, khí thế bừng bừng giữa chốn cây cỏ tốt tươi.

*

Tàng Ca tỉnh lại, vết thương trên người đã được băng bó hết. Truy Điện bê cháo nóng đút cho chàng, chàng nhúu mày đòi tự ăn nhưng chỉ hơi nhúc nhích, người đã đau như có lửa đốt.

“Sao cậu phải khổ sở như vậy chứ!” Truy Điện thở dài. Tàng Ca không có thiện cảm với hãn nên không đáp lại, vì thế chỉ có hãn độc thoại: “Tàng thiếu hiệp, con người sống trên đời này luôn thích phân biệt kẻ tốt người xấu, từ đó dẫn đến những khái niệm như hiệp khách, ma đầu... Nhưng cậu có thể biết đâu là đen đâu là trắng sao? Tuy Lãnh lâu chủ làm việc hơi độc đoán, nhưng so với một số kẻ được coi là chính nhân quân tử kia còn quang minh lỗi lạc hơn nhiều.”

Tàng Ca hừ lạnh một tiếng, nhớ tới hành động độc ác của Lãnh Phi Nhan, đôi bàn tay thấm đầy máu tươi của nàng...

Truy Điện lắc đầu bất đắc dĩ, muốn thay đổi suy nghĩ của Tàng Ca trong một sớm một chiều là điều không thể, hãn cũng không miễn cưỡng. Đút cháo xong, hãn căn dặn chàng phải nghỉ ngơi cho tốt. Lúc bước ra, sợ có chuyện gì ngoài ý muốn nên hãn dặn canh ngục phải trông coi cẩn thận, nếu có chuyện xảy ra sẽ lột da bọn họ. Hai gã canh ngục sợ đến mức mặt mày biến sắc, lúc nào cũng canh giữ cẩn thận nên mọi việc đều bình yên.

Tuyết Ngục tắm tối bất kể đêm ngày, Tàng Ca không biết mình đã ở đây bao lâu, Lãnh Phi Nhan không đến tìm chàng nữa. Chàng nghĩ có lẽ nàng thật sự đã quên mình, dù sao nam nhân muốn lấy lòng nàng cũng không ít.

Cũng không biết vì sao, hình ảnh Ngôn Ngôn với nụ cười rạng rỡ lại hiện lên trong tâm trí chàng.

*

Lãnh Phi Nhan và Ấm Tâm Nhị gặp nhau một cách tình cờ. Khi ấy có một cao thủ dị tộc lập lôi đài trong thành, đòi khiêu chiến với võ lâm trung nguyên. Có vài kẻ chính nghĩa không chịu nổi sự kiêu ngạo của hắn, nhưng khi lên đài đều bị bẻ gãy xương cốt, thương tích nặng nề.

Hắn cuồng ngạo suốt nửa tháng trời. Cũng không biết hắn lấy ở đâu ra tấm bảng xếp hạng sát thủ của trung nguyên trong năm, thấy ghi chú “bảng này không bao gồm Lãnh Phi Nhan” trên đó, bèn buông lời muốn khiêu chiến Lãnh Phi Nhan.

Không ngờ hắn thách đấu cả tháng trời vẫn không thấy Lãnh Phi Nhan xuất hiện, nên cho rằng người ta sợ hắn, ngày càng đặc ý hơn.

Ấm Tâm Nhị muốn tới dạy dỗ hắn một trận, gấp rút phi ngựa điên cuồng, không ngờ trên đường gặp một con hãn huyết bảo mã đang phi nước đại, hí một tiếng dài dọa ngựa của nàng ta tránh thật xa. Trong lòng nàng ta cảm thấy bất bình, thúc ngựa đuổi theo người mặc áo trắng kia.

Đuổi mãi đuổi mãi, phát hiện hình như hai người đi cùng một hướng cho nên nghi ngờ cả hai đều chạy đến lôi đài mà kiếm thủ dị tộc kia dựng.

Ấm Tâm Nhị đuổi kịp thì Lãnh Phi Nhan đã đến đó từ lâu, Vu Chung cũng có mặt. Những ngày Lãnh Phi Nhan ở Trúc thành, Vu Chung vẫn luôn trông chừng gã dị tộc kia. Nếu lâu chủ không về kịp, hắn tự mình ra tay cũng có thể nắm chắc tám phần sẽ đánh bại gã kia. Xưa nay hắn vốn không ưa những kẻ cậy có chút bản lĩnh không coi ai ra gì. Có điều, Vu Chung không phải người trung nguyên, nên chưa chắc đã khiến gã kia tâm phục khẩu phục.

Lãnh Phi Nhan đang định lên lôi đài thì bị kéo lại. Nàng quay người lại thì nhìn thấy Âm Tâm Nhị. Lúc ấy, Âm Tâm Nhị tuổi vừa mười tám, vẻ mặt kiêu ngạo: “Người này là của bản tiểu thư.”

Lãnh Phi Nhan ngăn Vu Chung đang định rút kiếm ra, mỉm cười nhìn nàng ta: “Bây giờ là của ta.”

Dáng vẻ tức giận của Âm Tâm Nhị có chút đáng yêu: “Dựa vào cái gì?”

Lãnh Phi Nhan muốn giỡn Âm Tâm Nhị, đưa tay tháo hoa tai của nàng ta xuống rồi bảo nàng xòe tay ra, đặt đôi hoa tai vào đó. Âm Tâm Nhị không hiểu gì nhìn hoa tai bằng ngọc trong tay mình. Tay phải của Lãnh Phi Nhan chộp về phía tay Âm Tâm Nhị, nàng ta vô thức rút tay lại, sau đó ngẩn ra một lúc mới từ từ xòe tay ra... trống không!

Âm Tâm Nhị nhìn bàn tay phải đang nắm chặt của Lãnh Phi Nhan đang giơ trước mặt mình, không phục nói: Người nhanh hơn ta thì sao chứ?

Lãnh Phi Nhan vẫn mỉm cười, từ từ xòe tay phải ra. Lúc này Âm Tâm Nhị mới kinh ngạc, không ngờ cũng chẳng có gì.

Vu Chung đứng bên cạnh cũng không khỏi kinh ngạc. Dưới bốn con mắt đang nhìn chăm chú, bàn tay trái vẫn luôn buông thõng của Lãnh Phi Nhan từ từ đưa lên, nhẹ nhàng đeo lại chiếc hoa tai vào vành tai xinh xắn của Âm Tâm Nhị.

Nhân lúc hai người còn sững sờ, Lãnh Phi Nhan phi thân lên lôi đài. Gió phất qua tay áo, mái tóc màu xám bạc che nửa khuôn mặt, ngạo nghễ khoanh tay đứng đó, hiên ngang như bậc đế vương.

Kẻ trên đài đang đặc ý, bỗng dưng có một tiên nữ giáng trần. Nàng khoanh tay, áo choàng tung bay, tóc dài phất phơ, xinh đẹp tuyệt trần.

Người xem đứng đầy xung quanh. Có nhân sĩ võ lâm, cũng có bách tính thường dân.

Lãnh Phi Nhan ngẩng đầu đối mặt với hãn. Ánh mắt ấy chợt khiến hãn cảm thấy ớn lạnh, khí thế giảm đi phân nửa.

Dưới đài, Ấm Tâm Nhị đã đứng bên cạnh Vu Chung từ bao giờ. Mặc dù đã gặp qua vô số cao thủ, nhưng người xuất chúng như Lãnh Phi Nhan nàng mới thấy lần đầu tiên, khó tránh khỏi việc sùng bái: “Này, chủ nhân của người thật hào sảng. Người đó là ai, tại sao trước giờ ta chưa từng thấy?”

Vu Chung năm nay ba mươi lăm tuổi, dù gì cũng là cao thủ tà phái, được người trong giới nể trọng. Tuy bị võ lâm trung nguyên đuổi đến đường cùng, nhưng đó là do bị vây đánh, giờ đâu thềm để ý tới một con nhóc vô danh nói chuyện không biết trên dưới này!

Hắn im lặng quan sát, không trả lời.

Ấm Tâm Nhị được nuông chiều từ nhỏ, không ai dám coi thường nàng ta nên giờ đây nổi cáu: “Này, người câm à?”

Vu Chung nhú mày, sao hắn lại không biết câu tiểu nhân và phụ nữ là khó dạy, cho nên quảng cho nàng ta ánh mắt xem thường rồi đứng im như tượng, khiến Ấm đại tiểu thư nổi cơn tam bành, sững sờ không nói nên lời.

Gã dị tộc kia nói tiếng Hán gượng gạo: “Người là ai?”

Lãnh Phi Nhan cười thản nhiên như không, trả lời một câu không ăn nhập bằng thái độ lạnh lẽo tàn nhẫn: “Bốn tạ tặng không cho người mười vạn lượng bạc.”

Khi đó gã kiếm khách kia không hiểu ý Lãnh Phi Nhan, mãi đến sau này, gã mới biết, giá cho mỗi lần ra tay của Lãnh Phi Nhan là mười vạn lượng.

Lãnh Phi Nhan không nhiều lời, rút một thanh kiếm trong đồng binh khí trên lôi đài, ý bảo gã kia xuất chiêu. Trong ánh kiếm, gã kiếm khách dị tộc chỉ cảm thấy toàn thân như lửa đốt, lực đạo chấn động, tê dại khắp người.

Qua hiệp thứ bảy, hắn cảm thấy mình sắp thua, nhưng đối phương không hề có ý lấy mạng hắn. Đến khi tay chân bị cắt, cả người cuộn tròn nằm giữa lôi đài hắn mới hiểu.

Lãnh Phi Nhan cắt hết tứ chi của hắn, rồi nhanh chóng cầm máu giúp hắn, nàng cười tươi như hoa, vô cùng từ bi nói: “Bốn tạ tha người một

mạng.”

Sau đó, nàng quẳng thanh kiếm đầy máu đi, phi thân xuống dưới lôi đài, huýt một tiếng. Thần Phù mừng rỡ chạy tới, nàng thúc ngựa rời đi. Mọi người đứng như tượng. Tuy người ra tay tài hoa tuyệt thế, nhưng nhìn lại gã trên lôi đài toàn thân đầy máu kia, không ai dám lên tiếng khen ngợi.

Thấy Lãnh Phi Nhan đã đi mất không còn tung tích, Âm đại tiểu thư không tính cho qua dễ dàng như vậy, vì Vu Chung vẫn còn ở đây!

Trước đây, nàng ta vẫn luôn tưởng cha mình chính là anh hùng kiệt xuất nhất trung nguyên, nhưng bây giờ mới biết núi cao còn có núi cao hơn. Sờ sờ đôi hoa tai bằng ngọc, không nén được đỏ mặt.

Đương nhiên Vu Chung cũng phải đi, có điều... Nhìn Âm đại tiểu thư đuổi sát phía sau, hãn hơi đau đầu. Nhớ tới Lãnh Phi Nhan, lại nhìn cô gái trước mắt, cùng là nữ nhân nhưng sao lại khác biệt đến thế.

Rốt cuộc hãn vẫn không thể bỏ được Âm đại tiểu thư, mặc cho nàng ta đi theo tới Yến lâu. Đương nhiên là nàng ta không thể vào trong. Một người quét rác của Yến lâu thân thủ cũng hơn hãn nàng ta.

Nhưng Âm đại tiểu thư cũng có cách của riêng mình - đợi ngoài cửa. Người không cho ta vào, lẽ nào người không ra sao?

Buổi tối, bên trong Tuyết Ngục lại rất náo nhiệt. Vài tên gác ngục vây quanh Tàng Ca, đều hết sức kinh ngạc. Thì ra hôm đó bên cạnh có màn bức cung, một hòn than đen sì từ đâu lăn tới phòng giam của chàng, còn chàng lại dùng hòn than đen ấy vẽ một bức tranh Hàn Mai Ngạo Tuyết.

Lời đề từ phía sau càng khiến người ta tán thưởng hơn. Truy Điện lẳng lẳng đứng ngoài nhà lao, chỉ thấy: “Chí lớn hiên ngang, lại phí hoài. Lời thề tựa gió, mãi bay xa.”

Mấy ngày bị giam trong ngục, gương mặt anh tuấn của chàng có chút tiều tụy. Nhưng tay chàng vẫn vững chãi, ngục tù dường như không làm mất vẻ anh tuấn phong nhã vốn có. Cuối cùng, Truy Điện cũng hiểu được Lãnh Phi Nhan, có lẽ... đây là trò đùa của ông trời.

Sau đó Truy Điện mang tới cho chàng giấy mực loại tốt nhất. Người này quả là quật cường, dù bị nhốt ở nơi tối tăm ẩm thấp này cũng không chịu trở về bên cạnh Lãnh Phi Nhan.

Lãnh Phi Nhan vừa ra ngoài, liền bị Âm Tâm Nhị chặn lại. Trên gương mặt non trẻ tràn đầy vẻ sùng bái: “Này, người...” Nàng ta mừng rỡ ôm lấy cánh tay Lãnh Phi Nhan: “Ta bái người làm sư phụ được không?”

Ánh mắt Lãnh Phi Nhan lướt qua khuôn mặt nàng ta, đến khi thấy trên mặt nàng ta đã hết hy vọng, bỗng gật đầu đồng ý: “Được.”

Sau đó, Lãnh Phi Nhan cho phép nàng ta tự do ra vào Yến lâu. Âm Tâm Nhị dần biết thân phận của người này, nhưng tuổi trẻ luôn kính phục vô điều kiện với những người tài giỏi nên nàng ta vẫn cảm thấy mình rất vinh hạnh.

Âm Tâm Nhị tuy sinh ra trong võ lâm thế gia, nhưng lại là nữ nhi độc nhất của Âm Thiên Hành, nên không bị nuôi nấng như nam nhi. Nàng tinh thông cầm kỳ thi họa. Sở trường múa kiếm, có kiếm trong tay, người nhẹ tựa chim yến, hết sức anh hào.

Thế nên lúc rảnh rỗi, nàng ta thường múa cho Lãnh Phi Nhan xem, Lãnh Phi Nhan luôn ôm vò rượu, im lặng xem không nói gì. Lãnh Phi Nhan không biết những thứ này. Từ nhỏ những gì nàng học được đều rất thực tế, còn những thứ như thế này nàng không có thời gian học.

Có lúc nàng nghĩ, nếu trong trận lụt lớn tại Kim Lăng năm đó, người nàng gặp được không phải Mộ Dung Viêm mà là Tàng Ca thì tốt biết bao. Nhưng nghĩ xong nàng lại khẽ cười, lòng người đúng là tham lam. Trong trận lụt ấy, biết bao người vùi thân loạn thế, biết bao người ăn thịt đồng loại, còn kẻ may mắn như nàng lại ở đây oán trách người cứu mình không nên là người dạy nàng võ nghệ, là người giúp nàng bước lên đỉnh cao trong giang hồ.

Đúng là nực cười.

Hơn nữa lúc ấy... chắc Tàng Ca còn chưa ra đời?

Có lẽ rượu mạnh, nàng say thật. Lãnh Phi Nhan đột nhiên ôm Ấm Tâm Nhị vào lòng. Đối mặt gần như thế, nụ cười tà mị, ánh mắt đầy khí phách, hương rượu nồng quẩn quanh người, Ấm Tâm Nhị mặt khê ửng đỏ, trái tim như đập loạn, ngã vào lòng Lãnh Phi Nhan.

*

Từ đó, địa vị của Ấm Tâm Nhị tại Yến lâu trở nên khác hẳn, dù Lãnh Phi Nhan chưa hề dặn dò đặc biệt nhưng trên dưới Yến lâu đều nhất trí gọi nàng ta là Nhị cô nương.

Cũng không biết từ đâu Ấm Tâm Nhị biết được Tàng Ca đang ở trong Tuyết Ngục, tối tối liền chạy đến thăm. Tàng Ca nhíu mày: “Sao muội lại ở đây?”

Hai người lớn lên cùng nhau từ nhỏ, tình như huynh muội. Ấm Tâm Nhị là người đơn giản, sao có thể nhẫn tâm nhìn Tàng Ca ở nơi thế này. Nhìn chàng gầy đi nhiều, nàng ta đau lòng không nói nên lời: “Tàng đại ca, muội sẽ đến thỉnh cầu lâu chủ, xin người thả huynh ra!”

Ấm Tâm Nhị cúi đầu e thẹn nói câu này, sau đó đứng dậy chạy đi. Tàng Ca bất an nhìn theo hình bóng ấy, không biết có phải trực giác sai không, khi nhắc tới lâu chủ, giọng điệu của nàng có chút ngọt ngào.

Tàng Ca không biết Ấm Tâm Nhị đã nói gì với Lãnh Phi Nhan mà ngay hôm sau Truy Điện thả chàng ra. Vu Chung dẫn chàng ra ngoài, vẫn là căn phòng trước đây, không nói cho ở, cũng không cho đi.

Lãnh Phi Nhan không đến tìm chàng, nhưng thỉnh thoảng Vu Chung lại đến uống rượu, tán dóc.

Trước đây, Tàng Ca vốn không thềm làm bạn với những kẻ tà ma ngoại đạo, nhưng lâu ngày tiếp xúc với Vu Chung, chàng lại cảm thấy người này... ngoại trừ hành vi hơi quái đản thì chính là một nam tử hán đáng kết giao.

Vu Chung khâm phục tài hoa, trí tuệ, khí khái quật cường cùng nét vẽ thần kỳ thể hiện muôn vạn hào hùng của Tàng Ca.

Lúc chạng vạng, hai người trò chuyện trên hòn giả sơn bên cạnh hồ sen. Trời mùa đông, tịch dương dày đặc, hàn mai nở rộ, tỏa hương ngọt ngào. Có hoa có rượu, quả thật thích chí.

“Lâu chủ, người xem hoa nở đẹp biết bao.” Sau hòn giả sơn truyền đến giọng nói đáng yêu của Âm Tâm Nhị, dường như còn mang theo hương hoa mai. “Ừ, đây là kim tiền lục ngọc, hương rất nồng.” Một giọng nói nhẹ nhàng vang lên, hai người ngồi trên núi giả đều nhận ra đó là Lãnh Phi Nhan.

Bỗng nhiên Tàng Ca thấy tim mình như thắt lại, đã rất lâu rồi chàng không thấy nàng.

Hai người từ xa chậm chậm đi đến. Lãnh Phi Nhan vẫn tóc che nửa mặt, áo trắng như tuyết, không giận không vui. Âm Tâm Nhị nhỏ nhắn, hơi tựa vào Lãnh Phi Nhan, giống như một đôi tình nhân hết sức thân mật.

Tàng Ca biến sắc. Như thế này...

Vu Chung cười khở: “Đã nửa tháng rồi.”

Đương nhiên hai người không qua được mắt Lãnh Phi Nhan. Âm Tâm Nhị reo lên một tiếng, như bướm lượn qua, cất tiếng gọi Tàng đại ca. Tàng Ca mặc nàng ôm cánh tay mình, nhưng ánh mắt lại hướng về phía Lãnh Phi Nhan.

Tiết trời se lạnh, Lãnh Phi Nhan chân bước không ngừng, đi trên con đường nhỏ quanh hồ sen. Âm Tâm Nhị nháy mắt lên, buông Tàng Ca ra, cười bảo chàng: “Lát nữa muội tìm huynh!” rồi chạy về phía Lãnh Phi Nhan, lại thân mật ôm lấy cánh tay nàng.

Ánh trời chiều in bóng hai người trên mặt đất, rất dài, rất dài. Tàng Ca bỗng nhớ tới câu nói tối hôm ấy mình từng cho là đùa: “Tàng Ca, từ nay về sau Lãnh Phi Nhan chỉ yêu mình huynh. Cho dù sau này Lãnh Phi Nhan thích nữ nhân, cũng tuyệt đối không thích nam nhân nào khác.”

“Lãnh Phi Nhan.” Trong giọng nói Tàng Ca có chút đau thương mà chính bản thân chàng cũng không phát hiện. Lãnh Phi Nhan, muội tội gì

phải như thế.

Người đi xa không quay đầu lại, mặc cho Ấm Tâm Nhị dựa vào mình, lướt qua cửa động hình bán nguyệt, ra khỏi đình viện này.

*

Ấm Thiên Hành tức giận suýt hộc máu. Từ nhỏ nha đầu này chính là bảo bối trong lòng hắn, bây giờ lại...

Rõ ràng biết Yến lâu là nơi nào nhưng vì con gái, hắn đành chịu. Ngồi trên ghế gỗ lim trong phòng khách Yến lâu, có người dâng trà, nhưng hắn làm gì còn tâm trạng để uống.

Lãnh Phi Nhan vốn không muốn để ý đến hắn, Ấm Tâm Nhị sợ cha mình nổi giận tại chỗ nên nũng nịu kéo nàng đến phòng khách. Bộ mặt giận dữ của Ấm Thiên Hành lập tức được thay bằng lớp mặt nạ khác, cười dè dặt: “Lãnh lâu chủ, tiểu nữ ngu dại, mấy ngày nay quấy rầy rồi.”

Lãnh Phi Nhan ngồi trên ghế chủ tọa, Ấm Tâm Nhị sợ hãi dựa vào bên cạnh nàng, nhưng nàng lại có vẻ xa cách. Bưng chén trà trên bàn nhấp một ngụm, mới chậm rãi nói: “Nếu không phải người bốn tọa thích, sẽ không có khả năng quấy rầy. Nếu bốn tọa thích, sao có thể nói là quấy rầy.”

Ấm Thiên Hành vội vàng cười đáp: “Nếu vậy, tiểu nữ ngốc nghếch cảm tạ lâu chủ yêu thương. Hôm nay Ấm mỗ đến đây định mang nó về nhà dạy dỗ.”

Ấm Tâm Nhị lắc lắc cánh tay Lãnh Phi Nhan như làm nũng, Lãnh Phi Nhan lạnh lùng nói: “Chân ở trên người Nhị nhi, nếu nàng muốn đi bốn tọa cũng không giữ. Có điều Ấm minh chủ, trước giờ chưa ai dám làm khó khách của Lãnh Phi Nhan trong địa bàn Yến lâu, Lãnh Phi Nhan mong mãi mãi cũng không.”

“Ha ha, điều này đương nhiên không thể, đương nhiên là không.” Ấm Thiên Hành lau mồ hôi trên trán, Ấm Tâm Nhị lại thấy thật thú vị. Trước giờ cha của nàng ta đều hết sức bá đạo, trong sơn trang có ai không bị ông quát nạt. Bây giờ đứng trước mặt Lãnh Phi Nhan lại thua một bậc, ha ha.

“Nhị nhi, nàng muốn theo Âm minh chủ trở về sao?”

“Ta muốn theo lâu chủ, lâu chủ ở đâu ta ở đó.”

“Âm minh chủ đã nghe rõ chưa?”

“Chuyện này...”

“Vu Chung.”

“Có thuộc hạ.”

“Tiễn khách.”

“Tuân lệnh.”

“Nhưng Lãnh lâu chủ...” Âm Thiên Hành còn định nói gì thêm nhưng Lãnh Phi Nhan đã đứng dậy đi vào trong, Vu Chung cố nén cười, quả nhiên con gái lớn thì không thể giữ được: “Âm minh chủ, mời.”

Âm Thiên Hành còn muốn nói gì nhưng Vu Chung đã sa sầm mặt: “Âm minh chủ, không phải ông không biết tính khí lâu chủ, đừng nên làm người tức giận thì tốt hơn.”

Âm Thiên Hành bất đắc dĩ phải trở về. Nhưng hẳn cũng không thể để mặc con gái không lo?

Do đó tối hôm ấy, Tàng đại hiệp của chúng ta nhận được một bức thư do chính tay Âm minh chủ viết, hẹn gặp chàng tại Phượng Lai lâu.

*

Khi Tàng Ca trở về Yến lâu lập tức tìm Âm Tâm Nhị, Lãnh Phi Nhan không có ở đó. Âm Tâm Nhị đứng tựa cửa sổ thêu túi thơm, thấy Tàng Ca bước vào vội vàng hốt hoảng cất sau lưng. Tàng Ca giật lấy xem, nàng ta liền đỏ mặt, thẹn thùng.

Hoa văn thêu trên túi hình mây che phủ trời, ở dưới có một hàng chữ nhỏ: Lãnh nhiên nhất thế lạc hồng trần, chân nhan phi nhan thị ngô thân⁽¹⁾.

Tàng Ca hơi nhíu mày: “Đây là cái gì?”

Ấm Tâm Nhị then thùng giật lại: “Ôi, Tàng đại ca, huynh thật xấu. Đây là thơ về lâu chủ, huynh không biết sao?” Nàng lại tiếp tục ngồi thêu trước cửa sổ, từng đường kim mũi chỉ đều hết sức cẩn thận.

Tàng Ca thực sự không biết, chàng chỉ biết nàng tên Lãnh Phi Nhan, là lâu chủ của Yển lâu mà võ lâm vừa nghe đã biến sắc.

“Nhị nhi, muội thích Lãnh Phi Nhan sao?” Chàng ngồi bên chiếc bàn tròn, dùng từ cân nhắc.

Mặt Ấm Tâm Nhị lại ửng đỏ: “Tàng đại ca, lâu chủ rất mạnh, huynh biết không, ngay cả cha cũng phải e dè khi ở trước mặt người. Huynh không thấy hôm đó...”

“Nhị nhi, nhưng nàng ta là nữ nhi, hơn nữa muội cũng biết danh tiếng của nàng ta trên giang hồ rồi. Chẳng lẽ muội còn muốn cùng nàng ta...”

“Tàng đại ca!” Vẻ mặt Ấm Tâm Nhị rất kiên quyết, đó là sự kiên quyết của tín đồ bảo vệ tín ngưỡng của mình: “Người không giống những gì người ta nói, đó là do bọn họ không hiểu! Tàng đại ca, huynh đừng nói xấu người!”

Ấm Tâm Nhị lại cúi đầu khẽ vượt hàng chữ trên túi thơm, mím môi hạ quyết tâm: “Hơn nữa nếu hai người thực sự muốn ở bên nhau thì nam hay nữ có sao đâu!”

Tàng Ca không biết nên khuyên thế nào, nhưng lại chợt cảm thấy thật ra nàng ta rất dũng cảm.

*

Ở Hán Trung có người mạo danh Yển lâu hành sự, Lãnh Phi Nhan đến đó xử lý, chừng một tháng sau mới về. Một tháng này, Ấm Thiên Hành thúc giục Tàng Ca rất nhiều lần, nhưng Ấm Tâm Nhị không đi theo, Tàng Ca cũng hết cách.

Sau khi trở về, tình cảm của Ấm Tâm Nhị đối với Lãnh Phi Nhan càng rõ ràng. Mỗi lần Tàng Ca đến tìm, nàng ta luôn mang vẻ mặt then thùng kể

chuyện lâu chủ trấn áp Phong Lôì đường thế này, khiến đường chủ Phong Lôì đường khuất phục thế kia.

“Tàng đại ca, huynh không biết đâu, lúc đầu tên Lôì Phong Minh ấy rất kiêu ngạo, lâu chủ bắt được người của hắn, hắn dẫn một đám người đến cứu, còn tuyên bố nhường lâu chủ ba chiêu, khiến mọi người đều tức cười.” Nàng ta bắt chước khẩu khí cao ngạo của Lãnh Phi Nhan, ánh mắt trong veo đầy ngưỡng mộ: “Kết quả lâu chủ rất oai phong nói... Nếu trong một chiêu người không chết, bốn tọa sẽ để người dẫn chúng rời đi.”

Ấm Tâm Nhị ánh mắt lấp lánh, chỉ mong mọc thêm đôi cánh lượn vài vòng trên trời: “Sau đó, huynh biết không, chỉ một kiếm, cách xa vậy mà chỉ dùng một kiếm. Ôi, những người có mặt ở đó, thậm chí đến người của Phong Lôì đường cũng sợ ngậy người.”

Tàng Ca không nói gì nữa. Lúc này có nói gì cũng vô ích.

Lúc đi ra chàng gặp Lãnh Phi Nhan, vẫn tóc dài che nghiêng, áo trắng hơn tuyết, trông lạnh lùng cao ngạo lộ vẻ cô đơn. Tàng Ca cảm thấy trái tim như lỡ nhịp. Nhưng nàng coi như không thấy chàng, bước vào phòng Ấm Tâm Nhị.

Bên trong vang lên giọng nói ngọt ngào của Ấm Tâm Nhị: “Lâu chủ, người đến rồi!”

“Ừ.”

“Hay quá, chúng ta đi ngắm mặt trời lặn được không?”

“Được.”

Ấm Tâm Nhị khoác thêm áo cùng Lãnh Phi Nhan ra ngoài, thấy Tàng Ca còn ở ngoài cửa, vui vẻ cười gọi: “Tàng đại ca, muội và lâu chủ đi xem mặt trời lặn, huynh đi không?”

Tàng Ca chưa lên tiếng, Lãnh Phi Nhan lạnh lùng ngắt lời: “Tàng đại hiệp bận rộn, chỉ e không nhàn rỗi.”

Cuối cùng Âm Tâm Nhị cũng nhận thấy giữa hai người này có mâu thuẫn ngầm, dè dặt hỏi: “Lâu chủ, có phải người không thích Tàng đại ca không?”

Lãnh Phi Nhan dắt nàng ta đi tới trước: “Bằng như Tàng đại hiệp, bốn tọa với không tới.”

“Lâu chủ, người đừng như vậy mà, Tàng đại ca là người tốt. Người biết không, từ nhỏ huynh ấy đã rất tốt bụng, người trong Liễu thành nhắc tới huynh ấy đều rất ngưỡng mộ.”

“Nói như vậy...” Lãnh Phi Nhan trêu đùa quý quái: “Là bốn tọa không biết nhìn người sao?”

“Đáng ghét, biết rõ người ta không có ý đó mà...”

Hai người dần khuất bóng, Tàng Ca đứng nguyên tại chỗ, mãi đến khi Vu Chung vỗ vai: “Thế nào, ghen rồi sao?”

Tàng Ca nhú mày, không đáp. Vu Chung khoác vai chàng, ý tứ sâu xa: “Đừng nói với ta, cậu ngay cả chút năng lực này cũng không có. Thật ra lâu chủ đối với cậu như thế nào, kẻ mù cũng nhìn ra. Đừng để đến lúc người ta thật sự buông tay mới đi níu kéo.”

Tàng Ca bậm môi, Vu Chung lại tiếp thêm: “Được rồi được rồi, coi như là vì tiểu muội muội kia, tiến lên, tiến lên nào!”

Buổi tối, thấy Tàng Ca đứng trước cửa phòng mình, Lãnh Phi Nhan coi như không thấy, mặt không chút biểu cảm đẩy cửa. Lần này chàng rất tự giác bước theo: “Lãnh Phi Nhan...”

“Ra ngoài!”

“Muội hãy nghe ta nói.”

“Người muốn nói gì?”

“Ta...”

“Có phải người muốn nói chỉ cần ta thả Âm Tâm Nhị ra thì ta muốn gì cũng được phải không?”

“Ta...”

“Người! Âm Thiên Hành muốn diệt trừ ta, người liền mặc kệ sống chết của bản thân đến hạ độ. Âm Thiên Hành muốn cứu con gái hẳn, người liền cúi người chạy đến bán thân!!! Tàng Ca, Âm Thiên Hành là gì của người mà người cứ theo hẳn vậy? Nói đi!!!!”

Tàng Ca không ngờ nàng tức giận đến thế. Từ khi quen biết đến nay, đây là lần đầu tiên nàng nổi nóng trước mặt chàng. Khuôn mặt luôn lạnh lùng đã có cảm xúc, khiến nàng không còn vẻ vô bi vô hỉ, là thần thánh khiến người ta chỉ có thể ngưỡng nhìn nữa.

“Tùy ý ta đúng không? Được, người tới đây đi!” Lãnh Phi Nhan nắm lấy vạt áo trước ngực chàng kéo rồi ném lên giường, hung hăng nói: “Tự mình cởi quần áo, sau này người cũng chỉ còn lại chút công dụng ấy thôi. Lo bỏ chút công sức vào việc giường chiếu, mong sao bốn tọa sủng người nhiều một chút!”

Sao Tàng Ca có thể chịu được những lời này, ngẩng đầu nhìn nàng đầy căm hận. Ánh mắt ấy khiến Lãnh Phi Nhan phát hỏa, lập tức đưa tay bóp cổ chàng. Tàng Ca chỉ cảm thấy tay nàng ngày càng siết chặt, hô hấp khó dần. Lãnh Phi Nhan biết người này có giữ lại cũng vô ích, nhưng thật sự xuống tay lại...

Nàng hận mình do dự không dứt khoát thế này. Lãnh Phi Nhan ném chàng xuống đất, Tàng Ca ôm cổ ho khan. Nàng lại nhào tới xé áo y. Trong lúc giằng co, đồ đạc trên bàn rơi loảng xoảng xuống đất, thị vệ bên ngoài gọi vài tiếng lâu chủ, bị tiếng “cút” của Lãnh Phi Nhan cắt đứt, cũng không dám ho he gì thêm.

Tàng Ca cảm thấy vai mình đau nhói, một cành mai đâm xuyên qua, cứng như thanh sắt đóng chàng lên sàn nhà. Đau như xát muối, chàng cắn môi không kêu, sắc mặt trắng bệch.

Lãnh Phi Nhan cũng mất nhiều sức, thở hổn hển đứng dậy, lục trong tủ cả buổi mới tìm được một lọ thuốc bôi, sau đó nhanh chóng lột quần áo Tàng Ca.

Tàng Ca có chút kinh hãi, không biết lần này nàng định giở trò gì. Chỉ cảm thấy chỗ đó man mát, cảm giác tê tê ngứa ngứa từ từ lan ra.

Lãnh Phi Nhan từ từ cởi áo, lúc chỉ còn áo trong, đứng nhìn chàng từ trên cao. Máu trên vai thấm đẫm áo lam, dục hỏa trên người lại bốc lên, đau đớn và ham muốn đan xen với nhau, không biết cơ thể đang thăng hoa hay trầm luân.

Lãnh Phi Nhan cúi người, từ từ đè lên chàng. Ngón tay như ngọc chạy khắp da thịt màu bánh mật, Tàng Ca run lên không ngớt.

Cơ thể phản bội lý trí, chàng nhẹ nhàng cọ xát như muốn lấy lòng nàng nhiều hơn. Có lẽ vì thuốc quá mạnh, cũng có lẽ vì đã lâu không chạm vào nhau, nên khi nàng vuốt ve nơi đó, Tàng Ca khẽ rên một tiếng, nhưng chỉ hơi nhúc nhích, trên vai lại truyền đến cơn đau buốt tận xương.

“Cầu xin ta đi.” Bên tai chàng, dường như giọng của Lãnh Phi Nhan cũng đầy dục vọng, mang theo vẻ quyến rũ khó tả. Tàng Ca chỉ nghiêng đầu, gương mặt anh tuấn hơi ửng đỏ ngoan cố mím chặt môi không thốt một lời.

Lãnh Phi Nhan thở dài một tiếng, ôm lấy chàng.

Tàng Ca nhắm mắt nhưng không che được sự nhục nhã trong lòng. Xác thịt đã lên tới đỉnh cao của sự khoái cảm, nhưng nước mắt tuôn rơi thấm đẫm đôi hàng mi.

Nghe thấy tiếng bước chân bên ngoài, Tàng Ca không để ý tới vết thương trên vai mà xoay người đè Lãnh Phi Nhan xuống, lập tức xé lấy áo nàng, mặc nàng lỏa thể dưới ánh nến.

Lúc Ấm Tâm Nhị đẩy cửa vào thì nhìn thấy cảnh này. Mất một lúc lâu nàng ta mới hoàn hồn, giọng nói như vô lực gọi hai tiếng “lâu chủ”, rồi lập tức ôm mặt chạy ra ngoài.

Thần sắc của Lãnh Phi Nhan vẫn bình thường, đứng dậy đóng cửa lại, không hỏi ai điều thị vệ của nàng đi, ai dẫn Ấm Tâm Nhị đến. Tàng Ca nghĩ có lẽ nàng biết, giống như chuyện Thất Dạ phản bội, giống như chuyện

mình hạ độc nàng. Rất nhiều chuyện nàng đều biết, chẳng qua không muốn nói.

Ấm Tâm Nhị chạy thục mạng về phía trước. Nàng ta không tiếp nhận được chuyện Lãnh Phi Nhan – người mình vẫn xem như thần thánh lại nằm dưới thân một nam nhân cầu hoan như những nữ nhân khác.

Kết quả của việc không nhìn đường chính là... bịch một tiếng, nàng đâm sầm vào Vu Chung. Lực mạnh như thế, cho dù là Vu Chung cứng như tượng cũng phải loạng choạng.

Khi lâu chủ còn chưa hạ lệnh, không thể đứng vào nàng ta. Vu Chung cũng sợ nàng ta nghĩ không thông làm chuyện nông nổi nên nắm lấy đôi tay Ấm Tâm Nhị: “Bình tĩnh nào.”

Ấm Tâm Nhị được nuông chiều từ nhỏ, ai dám không nghe lời nàng, huống chi với tâm trạng như bây giờ. Vì vậy nàng nhào tới đánh túi bụi vào người Vu Chung.

Nói thật thì mấy cú đâm ấy đâm vào ngực Vu Chung chẳng bõ bèn gì, nhưng loại người tà đạo như Vu Chung đâu có chuyện nuông chiều phụ nữ, hơn nữa còn là loại phụ nữ ngu ngốc không có đầu óc này. Hắn cũng bực mình, dùng sức trói hai tay Ấm Tâm Nhị lại, đặt nàng ta lên hòn giả sơn, quát một tiếng: “Đừng làm loạn nữa!”

Ấm Tâm Nhị dùng hết sức cũng không sao thoát ra được, vì thế liền giơ chân đá hắn. Vu Chung nhận ra được nên dùng chân chặn đôi chân đá loạn xạ của nàng ta lại, lúc sau phát hiện chân mình kẹt giữa hai chân nàng ta.

Vu Chung vốn không gần nữ sắc. Lúc còn trẻ say mê võ học, sau này trở thành người trong tà đạo, bị gán cho tiếng xấu, làm gì có con gái nhà lành dám gần hắn, mà gia đình bất lương thì hắn lại xem không vừa mắt cho nên ba mươi lăm tuổi vẫn chưa trải đời.

Ấm Tâm Nhị đang ra sức giãy giụa, cơ thể đàn ông trưởng thành sao chịu được sự kích thích này, lập tức có phản ứng lại. Vu Chung gầm nhẹ một tiếng: “Đừng động đây!”

Ấm Tâm Nhị biết mình muốn thoát khỏi hẳn rất khó khăn, nhưng ngoài miệng cũng không chịu thua: “Đồ khốn, người mau thả ta ra.” Vu Chung cũng cảm thấy khác thường, tức giận: “Ta thả người, đừng làm loạn.” Vừa nói vừa từ từ lui ra, nào ngờ Ấm Tâm Nhị vừa được tự do bèn lập tức đạp một cái vào giữa hai chân hẳn.

May mà Vu Chung phản ứng nhanh nhạy, dùng đầu gối chặn lại nhưng lại mất thăng bằng, ngã lên người Ấm Tâm Nhị.

“Đồ khốn, buông ra!” Ấm Tâm Nhị vẫn đang quát mắng. Lúc này đang là mùa đông, không có trăng, chỉ thấy thấp thoáng bóng người đen thui, đang ôm trong lòng một người khác da thịt thơm thoang thoang. Vu Chung không kiềm chế được mà đưa tay chạm vào ngực nàng ta. Ấm Tâm Nhị chỉ cảm thấy có một bàn tay cách lớp quần áo sờ lung tung trên người mình, lập tức giận dữ, giãy giụa càng kịch liệt. Sau đó đánh giá Vu Chung từ một kẻ khốn nạn đã tăng thành lưu manh, và cuối cùng trở thành biến thái !

Vu Chung vốn chỉ định thăm dò một chút, nhưng từ lúc tiến vào lớp áo, Ấm Tâm Nhị không còn mắng hẳn nữa, Vu Chung thường xuyên dùng kiếm, bàn tay thô ráp nhưng vẫn rất sạch sẽ, cho dù là mùa đông cũng ấm áp vô cùng.

Hắn hôn lên vành tai Ấm Tâm Nhị theo bản năng, hơi thở nam tính ập vào mũi, Ấm Tâm Nhị dần thấy tò mò, cảm giác khác lạ từ ngực truyền tới làm nàng bốt vùng vẫy, cuối cùng tựa vào hòn giả sơn, người mềm nhũn ngã vào lòng Vu Chung, mặc hẳn tùy ý.

Tim Vu Chung cũng hơi run lên. Hơi thở thuần khiết phả vào tai, mang theo sự ấm áp bất giác khiêu khích hẳn. Hắn nắm lấy tay nàng xuyên qua lớp áo trước ngực, sờ vào nơi lồng ngực vững chãi của mình.

Xưa nay, âm dương điều hòa, long phượng sum vầy, sức hấp dẫn giữa những người khác giới làm sao giống như cùng giới, Ấm Tâm Nhị hiếu kỳ vuốt ve lồng ngực rắn chắc của hẳn, tim đập loạn xạ.

Hai người thăm dò cơ thể của đối phương, đến khi Vu Chung không thể khống chế được, dục hỏa thiêu đốt.

Hắn bế Ấm Tâm Nhị lên, hai tay nàng ôm cổ, vô lực vùi mặt vào ngực hắn, nhưng vẫn còn mạnh miệng: “Đồ khốn!”

Vu Chung bế nàng đi về phía phòng mình, đáp trả: “Tiện nhân!”

Thế nên suốt dọc đường chỉ nghe thấy toàn những lời thế này:

“Đồ khốn!”

“Tiện nhân!”

“Đồ khốn nạn!”

“Tiểu tiện nhân!”

Hai kẻ bên trong lại không được hòa thuận như vậy. Lãnh Phi Nhan tìm thuốc bôi cho Tàng Ca, Tàng Ca nghiêng đầu, lạnh lùng nói: “Không phải chỉ là đồ chơi của người sao, còn bôi thuốc làm gì?”

Lãnh Phi Nhan cười tà: “Người có biết thế nào gọi là đồ chơi không?” Nàng từ từ áp sát vào mặt Tàng Ca, làm ra vẻ hung dữ nói: “Ta có thể chặt tứ chi của người để giảm bớt trọng lượng, lúc lên giường càng dễ chơi đùa. Cắt đầu lưỡi của người, khiến tiếng rên rỉ không thành lời của người càng mê hồn. Đúng rồi, còn đỡ khiến ta tức giận.” Ngón tay nàng vuốt ve mặt Tàng Ca: “Móc mắt của người để da thịt của người càng trở nên nhạy cảm hơn.”

Tàng Ca cảm thấy mình như đang ở trong hầm băng, dùng ánh mắt dành cho một con quái vật khát máu nhìn nàng, nàng lại mỉm cười, bàn tay dính thuốc vỗ vỗ má chàng: “Cho nên người phải ngoan ngoãn nghe lời ta, có hận đến đâu thì cũng phải chôn trong lòng. Nếu không khi chọc giận ta, người chịu khổ là người chứ không phải ai khác!

Thấy người dưới thân không nói chuyện, nàng trở nên nghiêm túc hơn: “Tàng Ca, đời người ngắn ngủi, chỉ vài chục năm thôi. Trên đời này không tồn tại chính – tà tuyệt đối. Có lẽ người giết được Lãnh Phi Nhan, nhưng Lãnh Phi Nhan chết đi Yến lâu cũng rơi vào tay kẻ khác, có thể còn ác độc hơn ta, cũng có thể tốt hơn ta, nhưng chúng ta không thể thay đổi thế giới này.”

Tàng Ca im lặng, Lãnh Phi Nhan dịu dàng ôm chàng: “Cho nên, người nghĩ tại sao ta không giết Ấm Thiên Hành? Dù giết hẳn thì cũng sẽ có một Ấm Thiên Hành thứ hai, lại khơi dậy một trận chiến gió tanh mưa máu nữa.”

“Nói vậy, xem ra người vẫn còn có chút lo lắng cho thế sự?” Tàng Ca nói giọng đầy mỉa mai. Chàng nhớ đến những hiện trường gây án của Yến lâu, những xác chết chất cao như núi.

“Bỏ đi, khó khăn lắm mới được ở bên nhau, không nói những chuyện đó nữa.”

Lãnh Phi Nhan ôm eo Tàng Ca, cẩn thận tránh chạm vào miệng vết thương của chàng. Hương hoa thoang thoảng, Tàng Ca cũng dần đắm say.

Sáng sớm hôm sau, khi chàng tỉnh lại, Lãnh Phi Nhan đã đi rồi. Nhiều lúc chàng rất bội phục tinh thần và sức lực của nữ nhân này, dù cho có mệt mỏi ra sao, trước mặt người khác, nàng vẫn luôn cao ngạo, rạng rỡ.

Ấm Tâm Nhị gương mặt ửng hồng bước vào, Tàng Ca đang ngây người bên cửa sổ. Cả hai thấy đối phương đều có chút xấu hổ. Cuối cùng, Ấm Tâm Nhị ấp úng nói: “Tàng đại ca, chúng ta ra ngoài đi dạo đi!”

Men theo hồ sen, hương hoa mai thơm mát ngập tràn, nhưng Tàng Ca vẫn cảm thấy như thiếu vắng điều gì đó. Bầu trời âm u, tuyết như sắp rơi, Ấm Tâm Nhị ngượng ngùng mở miệng: “Tàng đại ca, nếu muội muốn gả cho Vu Chung, liệu lâu chủ có cho phép không?”

Tàng Ca sững sờ...

Ấm Tâm Nhị kể rõ ngọn ngành, Tàng Ca cũng không biết nói gì thêm.

Gió bỗng thổi qua rừng mai, hoa rụng chao nghiêng. Ấm Tâm Nhị từ nhỏ lớn lên cùng Tàng Ca, lập tức nhảy lên: “A, mai rơi như tuyết. Tàng đại ca, vẽ cho muội một bức, nhanh nhanh!”

Tàng Ca khó xử nhìn quanh, Ấm Tâm Nhị đã nhanh chóng sai người đi lấy bút nghiên.

Thế là Tàng Ca ngồi trên một phiến đá hơi bằng múa bút. Ấm Tâm Nhị thấp thoáng giữa rừng mai, người đẹp hơn hoa. Tàng Ca yên lặng nhìn một lát, hạ bút lưu loát như nước chảy mây trôi.

Lãnh Phi Nhan cũng tới vào lúc này, Vu Chung theo sau, vẻ mặt không còn lạnh lùng như xưa nữa. Ấm Tâm Nhị đợi Tàng Ca vẽ tranh nên thấy họ cũng không hề động đậy.

Lãnh Phi Nhan liền đứng sau Tàng Ca, người trên giấy hiện ra, bông hoa mai như có sức sống, tóc dài tung bay theo cánh mai, thanh thoát mà kiêu diễm.

Vu Chung bước tới ôm lấy cô gái giữa hoa mai lên, không nói một lời đã đi. Ấm Tâm Nhị giãy giụa trong lòng hẳn: “Đợi đã, ta còn muốn cùng lâu chủ...”

Vu Chung đáp trả bằng hai từ danh thếp: “Im miệng.”

Chương 8: Nhuộm đỏ tà áo trắng

Tàng Ca biết Lãnh Phi Nhan đứng sau lưng mình, không nghe thấy tiếng, chỉ bằng cảm giác. Cuối cùng chàng cũng biết trong hương hoa mai thiếu thứ gì. Đúng vậy, là mùi đàn hương thoang thoang, mùi hương duy nhất, thuộc về Lãnh Phi Nhan.

Chàng cố gắng tĩnh tâm vẽ tiếp, Lãnh Phi Nhan đứng yên tại chỗ, hương hoa thơm mát trong không khí khiến người ta có chút động lòng.

Chàng múa bút trên giấy, phóng khoáng ký tên. Lãnh Phi Nhan cất tiếng mang chút mất mát: “Huynh chưa từng vẽ cho ta!”

Tàng Ca im lặng. Ngôn Ngôn ngày trước chỉ đọng lại trong hăn một hình ảnh: Dưới bóng trời xanh mây trắng nơi Phượng Hoàng cốc, nàng tóc đen áo dài tung bay như tiên nữ trong mây. Còn Lãnh Phi Nhan bây giờ, dùng màu đỏ mới hợp?

Yến lâu gặp phải khó khăn khi tiêu diệt Phích Lịch đường ở Chu thành. Lúc đi hai mươi tư người, ba người trọng thương trở về, nói là đối phương có một con quái vật vô cùng lợi hại giúp đỡ, đao thương không chém nổi, uy lực rất lớn.

Lãnh Phi Nhan chau mày, thầm lo sợ vũ khí mua được từ những kẻ xuyên không nên cũng không dám khinh thường. Nàng lập tức lệnh cho Kinh Lô sứ mang theo người, tức tốc dãi gió dầm sương tiến tới Chu thành.

Nếu là trước đây, Tàng Ca khó tưởng tượng ra tình cảnh một cô gái ăn ngủ trong rừng cùng một đám đàn ông. Nhưng với Lãnh Phi Nhan thì thấy rất bình thường.

Trong rừng có cây, trên cây có con rắn từ từ bò đến. Tàng Ca nhìn nó dần bò tới gần mình, cảm thấy chẳng có vấn đề gì, lẽ nào nam tử hán lại sợ mấy thứ này sao? Đang định bắt nó, Hàm Quang kiếm của Lãnh Phi Nhan phi tới, găm con rắn lên cành cây. Tiếng kiếm vang lên, lòng Tàng Ca như có tiếng vang theo. Nàng vẫn luôn để ý tới chàng sao?

Hôm sau, khi Tàng Ca tỉnh dậy nhìn, con rắn chết như cành cây khô cạn nước.

Một tháng sau đó mới tới Chu châu. Lãnh Phi Nhan xem xét vết thương trên người họ, mặt đầy vẻ nghiêm trọng. Theo như mọi người hình dung, quái vật kia cả người bọc sắt, không giống hình người, phía dưới là chiếc bánh xe đang lăn, nhưng cũng không phải lăn, tóm lại kỳ quái vô cùng.

Lãnh Phi Nhan nhìn thấy con quái vật ấy tại Phích Lịch đường, quả nhiên hung tợn. Nàng nhìn con quái vật kia có chút đăm chiêu.

Lúc trở về, mọi người đưa ý kiến, có người nói dùng hỏa công, có người nói dùng thủy công, nhưng sự thật chứng minh đó là điều không thể. Tàng Ca ngồi im lặng một bên, Kinh Lôi cũng không thể không liếc nhìn Lãnh Phi Nhan cầu cứu. Nàng khoanh tay ngồi nhìn tuyết rơi ngoài cửa sổ: “Kinh Lôi, nếu chúng ta đào một cái hố phía dưới Phích Lịch đường, liệu có đảm bảo bên trên không phát hiện?”

Kinh Lôi ngơ ngác, nghĩ nghĩ: “Có thể, Yến lâu có chuyên gia về mặt này.”

“Được, từ phía tường Đông đào xuống, đến trước vũ khí phóng hỏa kia hơn một trượng, hố phải lớn hơn thứ vũ khí đó hai, ba lần. Nửa tháng có đủ không?”

“Lâu chủ muốn?” Kinh Lôi vỗ trán, vội vàng gật đầu: “Thuộc hạ phải thêm người, nửa tháng là đủ.”

Lãnh Phi Nhan gật đầu: “Đừng làm lỡ đại hội thường niên của Yến lâu.”

Kinh Lôi cúi người rồi lập tức bắt tay vào việc. Có lúc Tàng Ca nghĩ, rốt cuộc trong đầu nữ nhân này có bao nhiêu kế sách.

Trong vòng nửa tháng, Lãnh Phi Nhan rảnh rỗi dẫn Tàng Ca đi khắp nơi. Trước kia chàng cũng thích du sơn ngoạn thủy, nhìn tranh chàng vẽ là biết.

Hai người đi ngắm thác nước Chu châu. Lãnh Phi Nhan để chân trần, xách váy nghịch nước. Tàng Ca mang theo bút mực, nhân lúc nàng chơi đùa

vui vẻ cầm cọ vẽ tranh.

Nhưng vẽ được một nửa... chàng nhú mào, nét vẽ dở dang nhưng không sao tìm được cảm giác. Chàng mới phát hiện thì ra chàng vẽ không ra nòng. Người chàng có thể vẽ ra chỉ có một, nhưng đó không phải Lãnh Phi Nhan.

Lãnh Phi Nhan chạy đến bên cạnh hỏi chàng đang làm gì, chàng vò tờ giấy, không cho nàng xem.

Tối đến hai người lên đỉnh núi, gặp buổi tiệc thịt nướng.

Trên bãi đất trống ngoài trời có rất nhiều người đang uống rượu, nướng thịt. Lãnh Phi Nhan cũng mua rất nhiều, hai người dùng que tre xiên thịt, nướng từ từ. Có lẽ do trời quá tối, ánh lửa quá mờ ảo, Lãnh Phi Nhan khẽ tựa vào vai Tàng Ca. Tóc đen như mực từ từ xõa ra, mùi đàn hương lan tỏa, Tàng Ca thất thần trong giây lát, không tự chủ được áp mặt vào mặt nàng.

Lãnh Phi Nhan giật mình, chàng lập tức ngồi thẳng dậy, dưới ánh lửa, Lãnh Phi Nhan cười rạng rỡ: “Dù sao huynh cũng là người của ta rồi, còn xấu hổ gì nữa?”

Tàng Ca nghiêng đầu tằm gia vị lên thịt nướng rất thuần thục, Lãnh Phi Nhan bỗng ôm lấy chàng từ phía sau, cảm giác được làn da mềm mại ấy dán vào lưng, Tàng Ca đau thương phát hiện ra, thân thể này đã hoàn toàn khuất phục nàng.

Sao Lãnh Phi Nhan lại không cảm nhận được phản ứng của Tàng Ca, bắt đầu trêu ghẹo phả hơi vào tai chàng, lòng Tàng Ca cũng dần ấm áp, như lại thấy nàng Ngôn Ngôn hay đùa giỡn, nghịch ngợm trước đây.

Chàng cứng chiều nói câu “đừng giỡn”, lại cầm lấy xiên thịt đã chín thối thối. Lãnh Phi Nhan vẫn ôm eo chàng, bất ngờ cắn một miếng, chàng cười khẽ, nói “bồng đó”.

Đêm ấy, hai người đều say, quên đi mình là ai, quên hết mọi chuyện thị phi.

Lãnh Phi Nhan thức dậy trong lòng Tàng Ca, mở mắt ra phát hiện chàng đang nhìn mình. Lúc này mới nhớ tới tối qua hai người cứ thế ôm nhau ngủ, nhưng... cũng không cảm thấy lạnh.

Nhưng sau khi tỉnh dậy, cảm giác như mơ kia lại nhạt mất. Kinh Lôi sứ đến bẩm báo đã chuẩn bị xong xuôi. Hôm nay lại là một trận huyết chiến. Lãnh Phi Nhan buộc tóc, dẫn mọi người xuống núi.

Nàng lại trở thành lâu chủ Yến lâu cao cao tại thượng, có khả năng xoay chuyển càn khôn. Máu, sẽ lại nhuộm đỏ tà áo trắng, hiện thực luôn tàn khốc như vậy.

*

Hành động trong đêm thật sự rất thuận lợi. Đáng sợ nhất Phích Lịch đường là thứ hỏa khí kia. Dường như họ không muốn hy sinh nhiều người, khi Yến lâu vừa đến, con quái vật khổng lồ lập tức được mang ra. Quả nhiên không ngoài dự đoán, con quái vật vừa di chuyển lập tức rơi vào hố do người của Yến lâu đào. Kẻ đang điều khiển bên trong con quái vật tay chân luống cuống. Bây giờ không lên được, tầm nhìn cũng bị ngăn, ống pháo cũng bị chặn.

Lúc chém giết, Lãnh Phi Nhan vô cùng cảnh giác. Nàng luôn cảm thấy nếu Phích Lịch đường đã có được thứ khổng lồ kia thì không tránh khỏi khả năng còn có thứ gì khác.

Tàng Ca đứng ngoài Phích Lịch đường, lần đầu tiên chàng cảm thấy bất lực như vậy. Nghe thấy tiếng chém giết âm trời bên trong mà không thể làm gì.

Người của Yến lâu được huấn luyện rất tốt, tổ nào tấn công, tổ nào canh giữ ở cửa đều chính xác đến từng người. Có tiếng nổ lớn vang lên, Tàng Ca không muốn vào nhưng cũng muốn biết đã xảy ra chuyện gì.

Kết quả, chàng vừa bay lên tường thì Lãnh Phi Nhan đã ra tới nơi, lập tức đưa tay kéo chàng vào lòng. Tàng Ca ngửi thấy mùi máu tanh trên người nàng, nhú mày nói: “Mọi bị thương?”

Bàn tay đang ôm của Lãnh Phi Nhan dùng sức, lấy vạt áo lam của chàng che hờ trước người mình, lạnh lùng nói: “Không sao, đừng nói chuyện!”

Sau khi về Yến lâu, Lãnh Phi Nhan lên lầu khoác thêm áo choàng đen, thậm chí cố gắng gượng tham gia tiệc cùng mọi người. Tàng Ca biết, trước khi chết, trưởng lão Phích Lịch dường đánh trả lại một kích, vũ khí tuy xa nhưng tốc độ nhanh. Sáu phát liên tiếp, Lãnh Phi Nhan trúng một phát mới phản ứng lại, nhất thời không quan sát kỹ, suýt nữa thì gây nên sai lầm lớn.

Lúc về phòng đã là đêm khuya, Lãnh Phi Nhan ngã lên giường, Tàng Ca thấy bên hông nàng bị máu thấm ướt đầm, trong lòng bất giác đau đớn theo. Lập tức định xuống lầu bảo chưởng quầy chuẩn bị nước nóng, nhưng bị Lãnh Phi Nhan kéo lại: “Rượu.”

Tàng Ca đem tới vài vò rượu, Lãnh Phi Nhan dùng thắt lưng bằng lụa cẩn thận lau vết máu, lại dùng rượu rửa vết thương. Lúc này Tàng Ca mới phát hiện, trên người nàng có rất nhiều vết thương. Trước đây đa số ở trong tối nên chàng chưa từng quan sát kỹ cơ thể nàng.

Vết thương đa phần đã mờ đi nhiều, nhưng vẫn có thể tưởng tượng được tình cảnh lúc đầu.

Nàng là một nữ nhi thế nào cơ chứ?

Lãnh Phi Nhan dùng rượu rửa sạch tay, ngón út cong lên, run rẩy nhưng kiên quyết móc vào vết thương của mình. Tàng Ca biến sắc, nàng miễn cưỡng cười lắc đầu ra vẻ không sao.

Khẽ kêu lên, mặt nàng trắng bệch, trên trán mồ hôi đầm đìa, thở hỗn hển rồi dừng lại vài lần, cuối cùng ngón út nhẹ nhàng móc ra một viên sắt sáng lấp lánh.

Không phải hình tròn, trước nhọn sau tròn, trông rất lạ. Lãnh Phi Nhan không thở gấp nữa. Dù nàng đã điểm huyết đạo xung quanh, nhưng máu vẫn chảy ra.

Tàng Ca dùng thắt lưng đã tẩm rượu lau cho nàng, một mảng đỏ ghê người!

Giờ khắc này, chàng quên đi cảnh đẫm máu ở Phích Lịch đường, run rẩy hôn lên môi nàng, bôi thuốc cho nàng, dùng vải sạch băng bó cho nàng rồi hỏi: “Còn chịu đựng được không?”

Lãnh Phi Nhan nở nụ cười thản nhiên: “Người được Mộ Dung Viêm chọn, không gì là không chịu được.”

Nàng không nhắc tới quá trình trưởng thành của mình. Có lẽ đó là những việc mà cả đời này, những người như Tàng Ca cũng không tưởng tượng được. Nàng mở những bình rượu mới ra, đổ đầy đất, mùi rượu lan tỏa khắp nơi, che giấu mùi máu tươi, sau đó dựa cả người vào lòng Tàng Ca.

Tàng Ca cho rằng nàng sẽ ngủ rất lâu, nhưng thực tế nàng vẫn luôn rất tỉnh táo. Đó là bản năng của dã thú, bản năng tìm sự sống.

“Muội là người Kim Lăng?” Tàng Ca thấy nàng không có ý định ngủ liền muốn nói chuyện phiếm với nàng một chút, dời đi sự chú ý của nàng.

“Không phải!” Sao Lãnh Phi Nhan lại không hiểu ý chàng: “Cha ta là người Môn Ba, vì chiến tranh loạn lạc lưu vong tới Kim Lăng. Đáng tiếc, đúng lúc gặp phải trận lụt lớn.”

“Sao ta chưa từng thấy muội đi bán tế họ?” Chàng vuốt tóc nàng, cố gắng duy trì tư thế giúp nàng thoải mái nhất.

“Tộc Môn Ba chúng ta có tục thủy táng. Trong quan niệm của người Môn Ba, nước là cội nguồn của sự sống, là biểu tượng cho hạnh phúc tốt lành. Người chết rồi về với Nước Mẹ có thể tẩy sạch mọi tội nghiệt trên thế gian. Nhưng... người chết như ngọn đèn đã tắt, ta không tin chuyện quỷ thần!”

Tàng Ca vuốt tóc nàng. Có lẽ vì quá đau nên nàng trở nên mềm mỏng, yếu đuối hơn. Chỉ vậy thôi cũng đủ khiến trái tim Tàng Ca thay đổi: “Còn đau không?”

“Không sao. Chuyện này không thể để bọn họ biết. Nửa tháng sau tới đại hội thường niên của Yến lâu, đến lúc đó tất cả những sát thủ kim bài trở

lên đều phải có mặt. Nếu chuyện Lãnh Phi Nhan bị thương lộ ra, hậu quả khôn lường.”

“Nhưng muội...”

“Tàng Ca, huynh đang quan tâm đến ta sao?” Lãnh Phi Nhan nhìn Tàng Ca như muốn đùa bỡn, còn Tàng đại hiệp của chúng ta thì lập tức hiểu được... từ từ quay mặt đi, không nói chuyện nữa.

Chương 9: Một tiếng thở dài, đời cô quạnh

Cách đại hội thường niên của Yến lâu năm ngày, Lãnh Phi Nhan đã tới Nam Sơn thành. Sớm tinh mơ, Lãnh Phi Nhan dẫn vài người lên núi, nghe nói mỗi năm lâu chủ Yến lâu đều đích thân bắt một con ngựa tặng các sát thủ cấp kim cương trong năm.

Hôm nay nàng thay một chiếc áo bào đen thêu kim tuyến, tôn lên làn da như ngọc, cao quý tà mị.

Tàng Ca hơi lo lắng, vết thương của Lãnh Phi Nhan vẫn chưa đỡ. Chàng vẫn luôn thúc ngựa theo sát nàng, Lãnh Phi Nhan chỉ quay đầu mỉm cười tỏ ý không sao.

Một đoàn người canh chừng ở Nam Sơn, Thần Phù cũng ra vào vài lần để thăm dò. Dưới chân núi, mỗi khi đến mùa nước cạn, lại có những bầy ngựa hoang xuống uống nước, mà dòng Trường Giang chảy qua đây chính là nguồn nước tốt nhất.

Trước kia Tàng Ca cũng rất thích những việc này. Không gì có thể khiến người ta cảm thấy tự hào hơn việc thuần phục được một con ngựa hoang kiêu ngạo. Thần Phù hết sức tự tin, không ngừng đứng cạnh chủ nhân giậm giậm chân trước, nó không thấy hổ thẹn chút nào khi bán đứng đồng loại.

Lãnh Phi Nhan vỗ nhẹ nhắc nó im lặng, nó liền thân thiết dùng mũi cọ vào má nàng.

Cảnh tượng nghìn con tuấn mã phi nước đại hùng tráng khó tưởng tượng. Giữa nghìn con tuấn mã, Tàng Ca vừa nhìn đã biết con đầu đàn chính là Mã Vương. Khấp người nó được phủ một lớp lông đen như nhung, bờm dài mượt, bắt mắt nhất trong bầy ngựa.

Lãnh Phi Nhan vung thòng lọng trong tay lên: “Chính nó!”

Hai người như có thần giao cách cảm, Lãnh Phi Nhan nhanh như chớp, Tàng Ca lập tức theo sau cắt đứt đường lui của con ngựa. Cả nghìn con

ngựa phi qua, vang rộn như sấm rền.

Thần Phù nhanh như chớp, vừa ra khỏi đàn, dây thòng lọng trong tay Lãnh Phi Nhan đã đến, vòng quanh cổ con ngựa kia, bốn phía vang lên tiếng trầm trồ khen ngợi.

Con ngựa kia sức cũng không vừa, buộc Thần Phù phải tiến thêm hai bước mới đứng vững vàng được. Lãnh Phi Nhan kéo dây thòng lọng, mượn thế nhảy lên ngựa, con ngựa đen lập tức lồng lộn điên cuồng.

Không có yên ngựa, Lãnh Phi Nhan thành thực cúi thấp người, hai tay ôm chắc lấy bờm nó. Tàng Ca lo lắng không yên, nhảy lên lưng Thần Phù đuổi theo. Thật ra, Thần Phù cũng đang có ý đó, để chứng tỏ sự vượt trội của hãn huyết bảo mã, nó phóng hết tốc lực đuổi theo con ngựa đầu đàn kia.

Lúc Tàng Ca phi người ngồi sau lưng Lãnh Phi Nhan, thấy trên cổ nàng mồ hôi đầm đìa, vòng tay ôm eo nàng, mới phát hiện áo nàng đã ướt một mảng, vì vậy chàng liền hiểu tại sao nàng chọn bộ trang phục này. Bởi dù máu thấm ướt cũng không người nhận ra.

Tự nhiên chàng cảm thấy nhói đau, nhẹ nhàng thì thầm bên tai nàng: “Để ta!”

Tàng Ca cũng rất biết cách thuần ngựa. Đi, chạy, rẽ, dừng liên tục, nam nhân như chàng cũng đỡ mồ hôi đầy người. Lãnh Phi Nhan dùng khăn lụa trắng lau mồ hôi cho chàng, Tàng Ca ngửi thấy hương thơm thoang thoang trên người nàng, không tự chủ được mà đưa tay ôm nàng, đặt một nụ hôn lên trán.

Do chàng chạm vào vết thương, nàng hơi chau mày, nhưng lại lưu luyến giây phút ấm áp, nên cứ để chàng hôn.

Đại hội thường niên của Yến lâu được tổ chức ở quảng trường rộng lớn dưới chân Nam Sơn. Tàng Ca vẫn luôn thắc mắc tại sao một đám sát thủ tập hợp mà quan phủ không đến “hỏi thăm”. Bây giờ chàng mới biết, chỉ riêng sát thủ kim bài của Yến Lâu thôi đã gần vạn tên, huống hồ ai nấy võ công

cao cường, nếu thật sự muốn quản, e rằng điều người của cả kinh thành đến cũng không đủ.

Nam nam nữ nữ chật kín quảng trường. Trên mặt mỗi người đều rất thành kính nhìn chiếc ghế ngọc để trống phía trên.

Lúc Lãnh Phi Nhan đi ra, dường như tất cả mọi người đều nhốn nháo hẳn lên, hô to Lâu chủ! Lâu chủ! Vạn người tung hô, tiếng vang rung trời.

Hôm nay Lãnh Phi Nhan mặc bộ trường bào màu đỏ, bên ngoài khoác áo choàng đen thêu kim tuyến. Mái tóc xám bạc được buộc gọn, tóc mai trước trán nghiêng nghiêng, mỗi hành vi cử chỉ đều toát lên vẻ uy nghiêm như bậc đế vương.

Nàng ngồi ngay ngắn trên chiếc ghế ngọc lộng lẫy, giống như vua chúa nhìn xuống thần dân của mình, mọi ánh mắt đều trở nên kính cẩn. Tàng Ca cũng không nén được tán thưởng. Nàng nói không sai, Lãnh Phi Nhan chính là thần thánh ở Yến lâu. Có điều... không ai biết vị thần này tối qua mang theo vết thương tái phát nằm trong lòng chàng mất ngủ cả đêm.

Nàng điềm tĩnh, cao ngạo ngồi trên vạn người, phía dưới là một đám lang sói. Thậm chí Tàng Ca không thể tính nổi nếu bắt hết tất cả những kẻ ở đây về quy án thì được bao nhiêu tiền.

Bốn sứ giả của Yến Lâu đứng thẳng tắp phía trước nàng. Nàng khẽ liếc nhìn toàn cảnh, phàm là người chạm phải ánh mắt nàng đều cúi đầu chứ không dám đối mặt. Đó là sự thấp kém cùng sợ hãi từ tận sâu đáy lòng.

“Ngồi cả đi!” Giọng nàng không lớn, nhưng từng chữ rõ ràng vang vọng vào tai mỗi người. Tàng Ca được nàng ra hiệu, ngồi bên cạnh nàng.

Trước đây Tàng Ca chưa từng nghĩ đến sát thủ cũng cần biết nhiều tài nghệ như vậy. Chàng dám bảo đảm ca múa nơi này sẽ không thua bất cứ cuộc biểu diễn của hoa khôi thanh lâu nào.

Mọi người ngồi vây quanh đồng lửa đang rực cháy. Thanh Phong sứ cần thận kiểm tra từng vò rượu, từng món ăn. Thật ra mọi người đều là những

người cẩn thận, không ai ngốc đến mức đi hạ độc trước mặt một đám sát thủ thế này.

Không ai nói chuyện, trên đài là màn độc vũ của một cô gái. Vu Chung cố chen đến bên cạnh Tàng Ca, đưa chàng một vò rượu rồi cùng chàng chạm cốc: “Lâu chủ hỉ nộ vô thường, mọi người đều cảnh giác, nghĩ cách khiến người vui một chút!”

Tàng Ca biết vết thương của nàng tái phát, khi đau sẽ không vui. Thật ra Tàng đại hiệp của chúng ta vô cùng lãng mạn nhé.

Lãnh Phi Nhan giơ một vò Cao Lương Hồng uống với mọi người, Vu Chung bên cạnh ra hiệu cho Tàng Ca, chàng khẽ ngăn nàng lại, nhỏ giọng: “Uống ít thôi.”

Nàng ngoan ngoãn buông xuống, xua tay bảo mọi người cứ tiếp tục. Mọi người bên dưới đều cảnh giác, không dám lơ là.

Điệu múa kết thúc, tiếng vỗ tay vang dội, nhưng Lãnh Phi Nhan chỉ ngồi im trên ghế, có chút cô độc giữa vạn người. Người như nàng, sao không cô độc cho được.

Bỗng nghe thấy tiếng quần áo chạm vào nhau, Tàng Ca đã bay lên đài, mọi người đều tĩnh lặng.

Trong đám đông, có kẻ nhận ra Tàng Ca, trước kia từng nếm mùi đau khổ dưới tay chàng. Có điều không có xung đột lợi ích, không có thù lớn, bây giờ nghe đồn, lại thấy chàng ngồi cạnh Lãnh Phi Nhan, mọi người đều là những kẻ lạnh lợi, cũng hiểu được tám chín phần, cho nên vỗ tay cổ vũ nhiệt tình.

Trước giờ Lãnh Phi Nhan chỉ thấy Tàng Ca vẽ tranh, không ngờ chàng cũng là kẻ kiệt xuất, đối với âm luật cũng am hiểu khá sâu. Tàng Ca không có đàn, nhưng chàng có kiếm.

Màu áo lam của chàng càng làm tôn lên vẻ phiêu diêu tuấn dật. Ngón tay khẽ gõ lên bao kiếm, phát ra tiếng leng keng vui tai. Lúc này, gần như tất cả mọi người đều bị thu hút.

Tàng Ca nhìn vào mắt Lãnh Phi Nhan, đàn nhịp nhàng:

“Nàng là tiên nữ giáng trần

Rơi xuống lưng ngựa của ta...

Dáng vóc như ngọc, ánh mắt tựa nước

Một nụ cười nhẹ khiến tim ta thẫn thờ...

Nàng không quay đầu lại

Dang rộng đôi cánh

Kiểm tìm phương trời

Phương trời ở phía trước

Một tiếng thở dài, đời ta cô quạnh...

Nàng ở giữa biển người

Cảm nhận vinh quang vạn trượng

Không thấy đôi mắt nàng

Có chăng giấu lệ quang

Ta không có năng lực ấy

Muốn quên chẳng thể quên

Chỉ đợi đêm tối mịt mù

Mơ về cô gái ta từng yêu thương...”

Không có những tiết tấu hoa lệ, cũng không có vũ đạo đẹp mắt, chàng đứng trên đài ca vang, tất cả mọi người đều im lặng, chỉ nghe thấy tiếng lửa cháy lách tách. Khi ca khúc đã hết, mọi người thậm chí còn quên cả vỗ tay.

Chàng trở về bên cạnh Lãnh Phi Nhan, nàng nhoẻn miệng cười: “Được rồi được rồi, mọi người thoải mái đi, đừng làm bồn tọa mất hứng!”

Có câu này của lâu chủ, không khí dần nóng lên. Những người đã lâu không gặp ôn lại chuyện xưa, cũng có người năm nào cũng tỉ thí với nhau, không khí nhộn nhịp.

Trên đài lại đổi tiết mục mới, có tấu hài, có diễn xiếc, còn tiểu phẩm cải biên từ “Đúng tiền”.

Tàng Ca nhìn tặng phẩm cho mỗi tiết mục nhiều đến kinh người, không khỏi hoảng hồn. Chàng hỏi Lãnh Phi Nhan một lần như vậy tiêu tốn bao nhiêu tiền?

Nàng nhắc vò rượu lên, vừa uống vừa cười, giơ ba ngón tay.

Cuối cùng đến màn bắn pháo hoa. Ánh pháo nổ bùng sáng cả quảng trường. Nam Sơn thay áo mới. Tàng Ca cũng nhận được rất nhiều đồ. Lãnh Phi Nhan chỉ khoanh tay đứng cười, y phục đen đỏ đan xen, tóc dài búi cao, dáng vẻ lãnh đạm thờ ơ, dưới ánh sáng mờ ảo càng tăng thêm sự tôn quý.

Có lẽ vì ánh sáng ấy quá đẹp, quá êm dịu, Tàng Ca bỗng đưa tay ôm nàng. Phút giây đó, tự nhiên chàng hy vọng có thể bên nhau trọn đời, đầu bạc răng long.

Họ ở lại trấn Nam Sơn suốt ba ngày, Lãnh Phi Nhan nghiêm cấm người của Yến lâu quấy nhiễu dân lành. Huống chi về bản chất, sát thủ khác với cướp bóc, ít nhất họ cũng biết muốn mua thì phải trả tiền, muốn tìm gái đẹp phải đến lầu xanh, cho nên không có xung đột gì xảy ra.

Đường về ngang qua Tàng Kiếm sơn trang, Tàng Ca đương nhiên không thể không ghé thăm nhà. Lãnh Phi Nhan tính tình phóng khoáng, cũng đồng ý đi cùng chàng. Tàng lão gia và phu nhân sớm tối bên nhau, đã lâu không quan tâm đến chuyện giang hồ, những ngày này chỉ biết Tàng Ca du ngoạn bên ngoài, bây giờ thấy chàng dẫn một cô nương về nhà không khỏi nhìn nhau.

Tàng phu nhân không quá hài lòng về Lãnh Phi Nhan. Có lẽ do cách ăn mặc của nàng, trong mắt bà không có vẻ của một cô gái nhà lành. Còn Tàng lão gia trái lại, rất vừa ý, cảm thấy cô nương này có khí phách, rất xứng đôi với con trai mình.

Nhưng... không ai biết nàng là Lãnh Phi Nhan.

Bữa cơm, mỗi người đều mang tâm trạng khác nhau. Lãnh Phi Nhan vốn quen tự do phóng túng, nào chịu được điều này, sau bữa trưa liền lập tức rời đi. Đương nhiên Tàng Ca cũng không giữ nàng, nên nàng về Yến lâu, cho Tàng Ca ở lại ba ngày.

Vu Chung xin ý kiến Lãnh Phi Nhan về chuyện hôn sự giữa hắn và Âm Tâm Nhị, Lãnh Phi Nhan cười nói: “Người vẫn nên qua hỏi ý Âm Thiên Hành đi!”

Âm Thiên Hành thật sự bị chọc tức đến sôi máu.

Hôn lễ của Vu Chung và Âm Tâm Nhị cử hành đúng thời gian đã định, Tàng Ca và Lãnh Phi Nhan cũng đến dự. Hôn lễ không quá long trọng nhưng rất ấm áp. Đối với những kẻ đao gươm nhuộm máu, không gì ngưỡng mộ hơn việc được ôm mỹ nhân trong lòng.

Khi đó, hầu như tất cả mọi người trong Yến lâu đều tham dự hôn lễ, không ngờ song song với nó lại có một chuyện khác đồng thời xảy ra.

Mấy ngày này, Lãnh Phi Nhan và Tàng Ca không có việc gì làm, thường xuyên tản bộ trong vườn. Hoa mai sắp tàn hết, Lãnh Phi Nhan ép Tàng Ca vài lần, bảo chàng nhất định phải vẽ cho nàng một bức tranh.

Tàng Ca vẽ thử vài lần, cuối cùng vẫn phải vò nát tác phẩm còn dang dở. Chàng không vẽ nổi hình bóng đó.

Lúc người của Tàng Kiếm sơn trang đến tìm Tàng Ca, chàng đang ngơ ngẩn ngắm hoa mai. Người hầu chỉ cung kính nói lão gia mời thiếu trang chủ về nhà một chuyến.

Khi ấy Lãnh Phi Nhan không ở đó. Lúc Tàng Ca về tới Tàng Kiếm sơn trang, Tàng lão gia và phu nhân mặt lạnh như tiền, dẫn chàng vào một mật thất.

Tàng Ca lòng đầy nghi hoặc, khi bước vào phát hiện bên trong có mấy tấm bài vị. Tàng lão gia lạnh lùng quát: “Quy xuống lạy đi!”

Nhìn Tàng Ca ngoan ngoãn quy xuống, mơ hồ lạy mấy cái, ông mới nghiêm túc nói: “Tàng Ca, con biết họ là ai không?”

Tàng Ca ngẩng đầu, nhìn thấy cái tên Thu Vô Ý thấp thoáng, nên biết đó đều là những người một thời nổi tiếng chốn giang hồ.

“Tàng Ca, mỗi bài vị ở đây khắc tên những vị anh hùng trong giang hồ, cũng là bằng hữu thâm giao của cha ngày trước.” Ánh mắt ông xa xăm, dường như nhớ lại chuyện năm xưa: “Thế nhưng giờ đây tất cả chỉ còn là những linh vị lạnh ngắt.”

Đương nhiên Tàng Ca đã nghe qua tên Thu Vô Ý, dường như đoán được chuyện gì. Quả nhiên câu tiếp theo của Tàng lão gia đã chứng minh suy đoán của chàng: “Họ đều chết trong tay Yến Lô. Chúng là một đám động vật máu lạnh, chỉ biết nhận tiền giết người!”

“Sao cha biết?” Tàng Ca cảm thấy có gì đó vụt qua trong đầu, nhưng chỉ là thoáng qua, không giữ lại được.

“Con còn muốn giấu cha sao?” Tàng lão gia thở phì phò, Tàng phu nhân vừa vuốt ngực giúp ông vừa nói: “Con à, từ nhỏ cha mẹ đã dạy con làm người phải chính trực, con cũng luôn lấy việc hành hiệp trượng nghĩa làm lẽ sống, sao bây giờ lại quan hệ với loại người như thế, còn dẫn ả về sơn trang...” Đột nhiên bà nghĩ ra chuyện gì, vội vàng hỏi: “Có phải do ả ép buộc con không?”

Tàng lão gia cũng cả kinh: “Tàng Ca, có phải ả dùng thứ gì uy hiếp con không?”

Tàng Ca chau mày. Nếu là trước đây, có lẽ chàng sẽ không chút do dự gạt đầu khẳng định. Nhưng hiện tại chàng bắt đầu không hiểu nổi chính mình. Nếu do nàng uy hiếp chàng, sao chàng còn để lộ sự cam tâm tình nguyện? Mùi đàn hương thoang thoảng, khuôn mặt luôn mỉm cười cô độc ấy, cảm giác ôm nàng trong tay, rồi từng chút, từng chút đau lòng, sao chàng có thể đánh lừa chính bản thân mình?

Thế nhưng trong mắt phu phụ Tàng lão gia, biểu cảm của Tàng Ca lại gợi một suy nghĩ khác: “Con trai, sao cha lại không biết thủ đoạn của ma nữ này cơ chứ, nhưng ta tuyệt đối không cho phép ả hủy hoại con trai mình!”

“Không, cha!” Tàng Ca ngẩng đầu lên, lòng đầy mâu thuẫn. Sự căm ghét khi xưa đâu? Sự hiệp nghĩa căm thù cái ác khi xưa đâu? Đôi mắt vẫn luôn phân rõ trắng đen phải trái rạch ròi kia cũng bắt đầu hỗn loạn.

“Không sao, con của ta!” Tàng lão gia bỗng nói: “Không cần lo lắng, chỉ cần con chính thức báỉ đường thành thân, Lãn Phi Nhan kia đường đường là lâu chủ Yến lâu, làm sao còn muốn gả cho con làm vợ bé?”

Lúc này, rốt cuộc Tàng Ca đã hiểu chỗ nào khác lạ: “Cha, cha nói thật cho con, làm sao cha biết con... và nàng ở bên nhau? Là ai chỉ cho cha cách này, bảo con thành thân?”

Tàng lão gia khựng lại, nhưng chỉ nói: “Việc này con không cần phải biết, cứ làm theo những gì chúng ta nói là được.”

“Nhưng... cha...”

“Tàng Ca! Con nghĩ mình đã đủ lông đủ cánh rồi nên không cần nghe lời cha mẹ nữa phải không? Hay là con thực sự muốn ở cạnh ả ma nữ đó suốt đời, chịu sự khống chế của ả?”

Tàng Ca cảm thấy hỗn loạn. Chàng phát hiện không biết từ bao giờ, mọi hành vi của mình đã hoàn toàn ngược lại so với lúc đầu.

Chương 10: Tương tư còn đó, năm tháng vụt qua

Tàng Ca đang tìm cách chạy trốn. Chàng bị cha mẹ bức hôn, bắt chàng cưới một nữ nhân chàng chưa từng gặp mặt. Mấy ngày nay chàng đều vắt óc nghĩ đối sách, cũng ngẫm lại xem mình đang làm gì? Mình thật sự muốn ở bên Lãnh Phi Nhan cả đời sao?

Tàng Ca chưa nghĩ ra, nhưng vẫn không thể chấp nhận chuyện phải cưới một nữ nhân khác. Những lúc nghĩ như vậy chàng lại như người thấy mùi đàn hương thoang thoảng trên người Lãnh Phi Nhan, ngẫm nhìn nụ cười của nàng dưới ánh nến, toát ra vẻ quyến rũ mê hoặc.

Lần này Tàng lão gia cũng hạ giới lệnh, người trong sơn trang đều phải trông chừng chàng, nếu chàng chạy trốn tất cả đều phải chịu phạt. Thế nên Tàng đại hiệp của chúng ta đành bó tay chịu trói.

Hôn lễ không có nhiều người đến dự, đủ thấy Tàng lão gia làm việc rất bí mật. Tân nương đội khăn trùm đỏ được người đưa tới, chữ “Hi” màu đỏ chói mắt.

Lúc người chủ hôn cao giọng hô bá thiên địa, Tàng Ca đã hạ quyết tâm: “Không, cha... con...”

Bên ngoài lộn xộn, Tàng Ca ngẩng đầu liên nhìn thấy Lãnh Phi Nhan. Vu Chung cùng Hạ Vũ sứ dẫn một đám người theo sau nàng, cả hai đều rất lo lắng.

Chắc nàng vừa trở về, khó che được phong trần mỗi mệ, nhưng lời của nàng rất rõ ràng, mang theo thịnh nộ: “Tàng Ca, huynh chán sống rồi phải không? Dám lên bốn tọa thành thân?”

Tàng Ca không ngờ nàng lại giận đến thế, sợ nàng giận chó đánh mèo, liên lụy tới những người khác trong sơn trang: “Lãnh Phi Nhan, muội nghe ta nói!”

“Nghe huynh nói? Hừ, ta thấy huynh không biết chữ ‘chết’ viết thế nào rồi!”

Mọi người chỉ cảm thấy một luồng gió ập tới, lúc mở mắt ra tân lang đã biến mất, đương nhiên cả Lãnh lâu chủ cũng không thấy đâu.

Tàng Ca bị nàng vất ngang trên lưng Thần Phù. Chàng bỗng nhớ tới lần đầu tiên hình như cũng bị nàng đem đi như vậy.

“Lãnh Phi Nhan, có gì thì nàng cứ trút lên ta!” Chàng còn đang giãy giụa, Lãnh Phi Nhan không trả lời mà chỉ thúc ngựa phi như bay, giống như muốn nghiền nát chàng vậy.

Vào một gian phòng trong khách điếm, Lãnh Phi Nhan đóng cửa rầm một cái. Một đám người dưới lầu còn đang há hốc miệng, có lẽ đây là lần đầu tiên họ nhìn thấy một giai nhân tuyệt đẹp nổi giận đùng đùng, vác theo một tân lang cao lớn anh tuấn vào trong phòng.

Lãnh Phi Nhan ném mạnh Tàng Ca xuống giường, ngay sau đó cười lên người chàng, tay hơi dùng sức, bộ quần áo tân lang của chàng đã tan thành từng mảnh. Tàng Ca mặc kệ nàng. Xa nhau nhiều ngày, chàng phát hiện mình cũng rất nhớ bóng hình kia.

Nàng cúi người hôn cổ chàng, dần dần đi xuống, hơi thở của Tàng Ca cũng trở nên gấp gáp. Mấy lần chàng định trở mình đè nàng xuống, nhưng đều bị nàng hung hăng gạt tay ra.

Chàng biết nàng thực sự tức giận, nên cũng không dám chọc nàng nữa, cẩn thận vuốt ve những chỗ mẫn cảm của nàng, dùng thân thể này bày tỏ sự phục tùng với nàng. Lúc hai cơ thể hòa làm một, dường như nàng đã bình tĩnh lại một chút, cúi người khẽ ôm cổ chàng, nhắm chặt mắt lại, hôn lên môi chàng như một đứa trẻ muốn độc chiếm thứ đồ chơi mà mình thích nhất.

Lúc này Tàng Ca mới ôm eo nàng, đặt nàng xuống bên dưới, duy trì tư thế trong nàng có ta, hôn khắp da thịt mềm mại của nàng. Nàng thoải mái rên nhẹ một tiếng, nhắm mắt để chàng tùy ý.

Tàng Ca hôn liên tục lên mắt nàng. Đồ ngốc, có gì mà phải lo lắng chứ, thân thể này sớm đã thuộc về nàng rồi, nó không còn dục vọng đối với bất cứ người nào khác, nàng có biết không?

Tàng Ca thỏa mãn nàng một lần, sau đó ôm chặt lấy nàng. Chàng nhận ra nàng cũng mệt, chắc là mới vội vàng trở về từ đâu đó, cát bụi còn chưa tan.

“Muốn tắm rửa qua một chút không?” Chàng khẽ hỏi nàng, nàng chỉ nhắm mắt, không nói gì.

Vì thế Tàng Ca đi tìm tiểu nhị nhờ chuẩn bị nước nóng đổ đầy một chiếc bồn lớn.

Trời rất lạnh, chàng tỉ mỉ lau người cho nàng. Trên cơ thể nõn nà có những vết sẹo đã mờ dần xen nhau, Tàng Ca khẽ chạm vào, bỗng nhiên nói: “Vết này... do người giỏi dùng kiếm bên tay trái tạo thành?”

Lãnh Phi Nhan mở mắt, mỉm cười nhìn Tàng Ca. Chàng lại nhẹ nhàng chạm vào chỗ khác: “Vết đao này là do Đại Hoàn Kim đao Cửu Thiên Vũ gây ra, vết roi này có lẽ là của Cửu Tiệt thần tiên Mạc Kỳ?”

Chàng nghiêm túc phân biệt những vết sẹo trên người nàng. Những người đó, có người là hiệp khách danh chấn giang hồ, có kẻ là tội phạm gian ác có tiếng, trong đầu chàng tưởng tượng ra tình cảnh khốc liệt lúc bấy giờ. Lãnh Phi Nhan cũng không nói gì. Lần đầu tiên, có một người hiểu được những năm tháng đẫm máu cô độc của nàng trong một đêm đông lạnh lẽo.

Tàng Ca cẩn thận lau sạch cơ thể nàng, ôm nàng lên giường. Lãnh Phi Nhan ngồi trên giường, để tóc xõa. Hình ảnh mỹ nhân vừa tắm khiến người ta huyết mạch dâng trào. Tàng Ca đè nén cảm xúc ấy của mình, lấy chăn đắp lên người nàng. Nàng giơ một bàn tay, nhẹ nhàng đặt lên trái tim chàng, vẻ mặt nghiêm túc: “Tàng Ca, Lãnh Phi Nhan hy vọng có thể ở bên huynh suốt đời!”

Đôi mắt đen của Tàng Ca nhìn nàng, cuối cùng cúi người ôm nàng nằm xuống: “Ngoan, ngủ thôi!”

Lãnh Phi Nhan dán mặt vào lồng ngực ấm áp của Tàng Ca, cảm nhận trái tim chàng đang đập mạnh mẽ, vô thức ôm lấy eo chàng.

Khoảng thời gian Lãnh lâu chủ của Yến Lâu cướp hôn trước mắt mọi người được viết thành nhiều phiên bản, lưu truyền ở trung nguyên một thời gian.

Mọi người từng cho rằng đó là một giai thoại đẹp, nhưng thế gian có vô vàn tình yêu, cộng lại được bao nhiêu giai thoại chứ?

*

Tàng Kiếm sơn trang gặp đại nạn diệt môn. Nói là diệt môn cũng không đúng, tất cả mọi người trong sơn trang, trừ Tàng Ca, đều ra đi.

Bồng chốc giang hồ lại xôn xao. Âm Thiên Hành đưa người đến khám nghiệm tử thi, thi thể đã bị hủy hoại nghiêm trọng, nhưng ghép các vết thương lại, vẫn có thể nhận ra chiêu thức của Yến lâu. Thậm chí, còn phát hiện ra Phi Yến khẩu - ám khí đặc biệt của Yến lâu chủ trên người Tàng phu nhân.

Tàng Ca ngây người đứng giữa Tàng Kiếm sơn trang không còn chút dấu vết sự sống. Đó là nơi mà chàng đã lớn lên. Từng lời nói tiếng cười của cha, từng câu dặn câu dò của mẹ, dường như vẫn còn vang vọng bên tai.

Chàng không tin, cho dù nhìn thấy hiện trường đầy máu. Chàng vẫn đứng ngơ ngẩn ngoài sân sau, đây tựa như một cơn ác mộng, sẽ tỉnh lại sau chốc lát.

Âm Thiên Hành chôn cất cha mẹ Tàng Ca tử tế. Hắn không nói gì, chỉ nhẹ nhàng vỗ vai chàng.

Tàng Ca đưa mắt nhìn về phía hắn, bỗng nhiên mở miệng: “Âm thúc thúc.”

Ấm Thiên Hành cười thê lương. Từ lúc hắn làm mình chủ Thiên Đạo Minh, đã lâu đứa trẻ này không gọi hắn như vậy.

“Chuyện này thật sự do nàng làm sao?” Chàng vốn là người rất có chủ kiến, bây giờ lại vậy, khó tránh khỏi băn khoăn. Ấm Thiên Hành nghiêm nghị: “Tàng Ca, lẽ nào đến nước này mà cháu còn bênh vực ả sao?”

“Không, cháu chỉ...”

“Tàng Ca, Tàng Kiếm sơn trang bị diệt, cháu đau lòng. Lẽ nào những Thính Thủy các, Lý gia trang, Phi Phụng các, người thân của họ không đau lòng sao? Tội của Yến lâu, không phải chỉ diệt một Tàng Kiếm sơn trang. Tàng Ca, bốn mình chủ không muốn nói nữa, nếu cháu quyết tâm theo ả yêu nữ kia, vậy thì mối thù của Tàng Kiếm sơn trang sẽ do ta gánh vác. Ấm Thiên Hành tuy đấu không lại ả, nhưng ta thà đánh cược với tính mạng, để tìm lấy một phần yên lòng!”

Lời lẽ chính nghĩa và nghiêm túc biết bao. Tàng Ca cảm thấy mình không còn mặt mũi nào đối diện với già trẻ trong sơn trang.

Tối hôm ấy, Tàng Ca ám sát Lãnh Phi Nhan. Đúng vậy, chỉ là ám sát. Lãnh Phi Nhan dùng tay chặn mũi kiếm của chàng, mắt sáng như tuyết: “Huynh muốn giết ta?”

Tất cả hộ vệ của Yến lâu đều xông tới, Lãnh Phi Nhan đứng trước sảnh, tóc áo tung bay, vẻ mặt lãnh đạm kia mang theo chút thờ dãi: “Tàng Ca, không ngờ giữa ta và huynh, ngay cả chút tin tưởng cũng không có.” Nàng hơi xoay người đi, nhẹ giọng nói: “Huynh đi đi!”

Đúng vậy, Tàng Ca, chàng đi đi. Lãnh Phi Nhan không thể rửa sạch máu tanh trên tay mình, vậy thì cứ để nó như vậy đi. Cứ hợp hợp tan tan, truy truy đuổi đuổi, Lãnh Phi Nhan cũng mệt rồi.

Chàng cắn môi, quay người rời đi. Vu Chung nhìn bàn tay phải đang chảy máu đầm đìa của Lãnh Phi Nhan, khẽ gọi hai tiếng lâu chủ. Lãnh Phi Nhan đưa tay ngăn hắn lại, lẩm bẫm: “Có được là ta may mắn, mất đi là mệnh của ta.”

Chưa bao giờ Tàng Ca cảm thấy hận bản thân mình đến vậy. Có ích gì chứ, ha ha, có ích gì đây? Đối mặt với huyết hải thâm thù, lại không phải đối thủ của kẻ thù. Cho dù là đối thủ của nàng, liệu chàng có xuống tay được hay không?

Trong mắt chàng là cái nhìn ám đạm của nàng khi đưa tay nắm mũi kiếm của chàng. Tàng Ca có chút đau lòng.

Lãnh Phi Nhan! Ha ha ha, Lãnh Phi Nhan! Tại sao đời này ta gặp gỡ nhau!

Yến lâu không có động tĩnh gì. Không ai biết tối đó Tàng Ca đâm Lãnh Phi Nhan một kiếm, không ai biết Lãnh lâu chủ năm góc áo bị cắt miệng lấm bầm câu cắt áo đứt tình. Không ai biết Yến lâu phái bao nhiêu người điều tra chuyện này, cũng như không ai hay tin về Tàng Ca.

Một chuyện vốn nên gây xôn xao dư luận trung nguyên, lại yên ả không một gợn sóng. Thế nên nhiều người hoài nghi, có phải Tàng đại hiệp đã chết dưới tay nữ ma đầu hay không?

Ở một nơi khác, trong đại điện của Thiếu Lâm tự, Tế Huyền phương trượng do dự: “Tàng đại hiệp, một lưỡi dao, đoạn tuyệt hồng trần, quy y cửa phật, lòng không tạp niệm, cậu đã suy nghĩ kỹ chưa?”

*

Ba năm sau, Lãnh Phi Nhan gặp lại Tàng Ca.

Tương tư còn đó, năm tháng vụt qua.

Lần gặp gỡ này như một sự trùng hợp, có lẽ vòng quay của định mệnh chưa từng tách hai người họ ra. Tàng Ca xuất hiện trong một buổi giảng kinh của Thiếu Lâm tự, đã bị người của Yến lâu nhận ra.

Khi Lãnh Phi Nhan nghe tin, như bị sét đánh, miệng lấm bầm: “Xuất gia sao? Xuất... gia!”

Vì vậy, hôm ấy Thiếu Lâm tự đón một vị khách đặc biệt. Lãnh Phi Nhan đứng ngoài cửa chùa, bị một tiểu hòa thượng áo lam ngăn lại: “A di đà phật,

nữ thí chủ, trong vòng ba thước, nữ nhân không được bước vào địa giới Thiếu Lâm tự, xin nữ thí chủ tự trọng.”

Lãnh Phi Nhan lạnh lùng hình hấn, khiến đám hòa thượng bất giác thoái lui. Nàng im lặng bước vào, hòa thượng kia như gặp phải kẻ địch, có người đã nhanh chóng đi thông báo.

Dường như Tế Huyền phương trượng không hề bất ngờ khi nhìn thấy nàng. Bị bao vây bởi một đám hòa thượng, Lãnh Phi Nhan áo trắng tung bay, lãnh đạm thờ ơ: “Tàng Ca ở đâu?”

“Lãnh thí chủ, trên thế gian này đã không còn Tàng Ca nữa.”

“Người có tin ta khiến trên đời này không còn Thiếu Lâm nữa không?”

Lời vừa nói ra, thần phật cũng phải nổi giận. Một giọng nói vang lên: “Đồ đệ của Mộ Dung Viêm, khẩu khí lớn thật!”

Lãnh Phi Nhan nhìn sang, không khỏi xấu hổ: “Vô Vi đại sư.”

Nếu luận về vai vế, nàng phải gọi vị Vô Vi đại sư này một tiếng sư thúc. Năm đó, ông ta vốn là Thái tử đương triều, nhưng bị Mộ Dung Viêm cướp ngôi, cướp cả thê tử, nên cuối cùng cũng quy y cửa phật.

Lãnh Phi Nhan lập tức cân nhắc lại, nếu thật sự gây xung đột, e rằng không hay lắm. Lâu chủ của chúng ta đã qua thời tuổi trẻ anh hùng bông bột, nhanh chóng nở nụ cười diềm đạm: “Sư thúc, đã lâu không gặp, lão nhân gia người có khỏe không?”

Vô Vi đại sư đã tu hành tới cảnh giới vô hi vô nộ, nhưng vẫn không tránh khỏi còn chút thù hận trong lòng: “Một tiếng sư thúc này lão nạp không dám nhận, nhưng giữa ban ngày ban mặt, Lãnh lâu chủ tự tiện xông vào Thiếu Lâm tự, không biết là có ý gì?”

“À...” Lãnh Phi Nhan cứng người, sau đó nói: “Phi Nhan ngưỡng mộ uy danh Thiếu Lâm tự đã lâu, hôm nay đặc biệt đến chiêm ngưỡng, nào ngờ đám tiểu hòa thượng kia không để Phi Nhan vào.”

Lãnh Phi Nhan lại giở ra bản lĩnh như lúc trêu chọc Tàng Ca. Mọi người đều biết mà không nói, vậy nàng cũng giả ngây giả ngô.

“Trăm năm nay, Thiếu Lâm tự không cho phép nữ tử bước vào, người xông vào cửa phật, phá hỏng quy củ, đáng tội gì đây?”

“Ồ, vậy con đi đây.” Lãnh Phi Nhan phi người bay mất. Thật ra là nàng ngại dây dưa với đám hòa thượng này. Nhưng người trong chùa càng không yên hơn, hôm nay ma nữ dễ nói chuyện, không biết ngày mai sẽ xảy ra chuyện gì.

Buổi tối, mọi người đều chuẩn bị sẵn sàng chiến đấu, Thiếu Lâm tự từ trên xuống dưới đề cao cảnh giác. Đương nhiên với bản lĩnh của những hòa thượng này không thể nào ngăn được Lãnh Phi Nhan. Nàng thăm dò hết phòng này sang phòng khác, cuối cùng cũng thấy một bóng người. Áo lam thay bằng cà sa, trên đầu đã đốt mấy chấm hương, người nàng ngày đêm mong nhớ đang ở ngay trước mặt, Lãnh Phi Nhan cảm thấy không biết nên khóc hay nên cười.

Cũng may, nàng nghĩ, xuất gia còn hơn tự sát.

Đúng vậy, Tàng Ca, chỉ cần huynh còn sống thì hòa thượng, nho sinh hay đạo sĩ đều không quan trọng. Nhảy xuống từ nóc nhà, nàng khẽ đưa tay đẩy cửa. Trong khoảnh khắc ấy, bốn mắt chạm vào nhau. Lãnh Phi Nhan khoanh tay đứng đó, tóc bạc áo trắng khiến màn đêm trở nên huyền ảo.

“Lãnh... thí chủ.”

“Tàng Ca.”

“Bần tăng pháp hiệu Thích Thiện.”

“Thích Thiện... Ha ha, Thích Thiện!” Lãnh Phi Nhan cười: “Được, được lắm!” Cười xong dùng sức đẩy một cái, nhanh chóng đóng cửa lại, kéo chàng qua, đè xuống nền đất trong phòng.

Tàng Ca vô cùng xấu hổ và tức giận, hai người lăn lộn giằng co trong thiền phòng. Lãnh Phi Nhan tâm trạng rất tốt nhìn người nằm dưới. Ba năm,

Tàng Ca, huynh có biết ta vui mừng xiết bao khi huynh vẫn sống hay không?

Kết quả... hai người ồn ào không để ý đến xung quanh, bỗng ánh mắt Tàng Ca thay đổi, Lãnh Phi Nhan quay đầu nhìn... khụ, phát hiện toàn bộ hòa thượng trong chùa đang vây xem...

Có rất nhiều hòa thượng cầm đuốc, trong ánh lửa sáng rực, sắc mặt Tàng Ca xanh mét. Phương trượng không ngừng nói: “Đây là... thánh địa Phật môn, thiện tai, thiện tai!”

Dù Lãnh Phi Nhan có đang vui vẻ cũng không thể biểu diễn cho đám hòa thượng xem, cho nên nhanh chóng từ trên người Tàng Ca đứng dậy, ho khan vài tiếng. Giọng của Vô Vi đại sư đã truyền tới: “Lãnh Phi Nhan! Người đêm hôm khuya khoắt dám lén lút lén vào Thiếu Lâm tự...”

Lãnh Phi Nhan cũng hết cách, nàng khoát tay: “Sư thúc à, ban ngày thì người nói Phi Nhan xông vào Thiếu Lâm giữa ban ngày ban mặt, Phi Nhan đổi sang buổi tối người lại nói lén vào Thiếu Lâm lúc đêm hôm khuya khoắt. Vậy rốt cuộc con đến vào lúc nào mới thích hợp đây?”

Chúng tăng hóa đá tại trận.

Lãnh Phi Nhan quay đầu nhìn Tàng Ca: “Tàng Ca, đi với muội.”

Tàng Ca yên lặng nhìn nàng. Điều khiến nàng kinh sợ chính là trong mắt chàng đã không còn yêu hận, chỉ còn lại bình thản, phẳng lặng như nước: “Bần tăng pháp hiệu Thích Thiện.”

“...” Lãnh Phi Nhan không biết làm sao, bước lên định bắt ép, nhưng Tàng Ca chỉ đứng yên tại chỗ: “Lãnh thí chủ, bần tăng tự biết mình kém cỏi, không thể so bì với lâu chủ. Nhưng nếu thí chủ nhất quyết đòi đưa bần tăng đi, thứ mà thí chủ có chỉ là xác của bần tăng.”

Tay Lãnh Phi Nhan đang đưa ra từ từ rút lại. Giọng của nàng không có cảm xúc gì: “Nếu huynh đã thích Thiếu Lâm tự đến vậy thì cứ ở lại đây đi!”

Vô Vi đại sư không làm khó nàng, người xuất gia vốn không muốn gây sát nghiệp. Hơn nữa nếu người của Yến lâu và Thiếu Lâm một phen sống

chết, nói thật không ai dám tưởng tượng tình cảnh ấy ra sao.

Thế là Thiếu Lâm tự trở thành nơi Lãnh Phi Nhan lui tới thường xuyên, vài ba hôm lại lén lén vào phòng Tàng Ca một chuyến. Thiếu Lâm tự tuy thấy vô cùng phiền phức, nhưng cũng không thể bắt người như Vô Vi đại sư ngày ngày đứng canh cửa được!

Hơn nữa lâu dần thành quen, dù sao nàng cũng không làm chuyện gì thất đức trong Thiếu Lâm, nên mọi người cũng mặc kệ, thỉnh thoảng đi đường gặp nàng, còn vô thức lên tiếng chào hỏi. Khả năng thích nghi thật đáng sợ.

Thời gian làm việc nghỉ ngơi trong Thiếu Lâm rất quy củ, sáng chuông chiều trống lại hết một ngày. Tàng Ca tụng kinh xong trở về theo thói quen, vừa mở cửa đã nhìn thấy nàng ngồi thiền trên giường, hai tay cáp quyết, nhắm mắt dưỡng thần.

Có lúc nàng bị thương, cả người đầy máu đến làm nũng với chàng như con cún nhỏ muốn được người thương. Đa số, Tàng Ca mặc kệ nàng. Đôi khi thấy khó chịu lấy thuốc trị thương hoặc thuốc cầm máu gì đó để lên bàn. Nàng cũng không khách khí, còn lấy đi luôn.

Tàng Ca vốn có tư chất, Vô Vi rất coi trọng. Chàng tụng kinh lễ Phật, uống trà ngắm hoa cũng rất phong nhã. Phần lớn những tranh vẽ của Tàng Ca đều cất giữ ở Thiếu Lâm tự. Rất nhiều bí kíp võ công cũng do chàng biên soạn. Kiếm hóa chưởng, chưởng hóa chỉ pháp, mọi thứ đều thay đổi, chỉ có người trên giấy, tuy nét vẽ giản lược, nhưng vẫn mãi là mái tóc dài tung bay, nhẹ nhàng như chim yến.

Có lúc Tế Huyền phương trượng cũng để ý đến chàng. Mỗi ngày đều đọc sách kinh Phật khô khan, ngày tháng tẻ nhạt lặp đi lặp lại nhưng chàng không hề chán nản. Những nét vẽ trên giấy dần dần để lộ ra những “ý thiền”. Ánh mắt chàng ngày càng tĩnh lặng không chút gợn sóng, vì thế Tế Huyền đại sư cũng yên tâm, tin tưởng chàng sẽ không cùng vị lâu chủ kia làm ra chuyện gì trái lẽ thường, để mặc chàng tùy ý.

Đến tận canh hai, Lãnh Phi Nhan mới đẩy cửa bước vào, bê ngay chén trà trên bàn tu ừng ực một hơi, sau đó tựa đầu vào Tàng Ca, nhất quyết bắt chàng đứng dậy: “Tàng Ca, huynh hát nghe coi.”

Tàng Ca khó chịu, nhưng nghĩ thấy mùi rượu nồng nặc nên cũng không so đo với nàng. Nàng bám lấy chàng như con bạch tuộc, đột nhiên lẩm bẩm: “Không hát thì tụng một đoạn kinh cũng được.”

Thấy không thể ngủ được, Tàng Ca bèn ngồi dậy, khẽ gõ mõ:

“Thái thượng động huyền linh bảo thập phương cứu khổ bạt tội diệp kinh

Nhĩ thời.

Cứu khổ thiên tôn, biến mãn thập phương giới, thường dĩ uy thần lực, cứu bạt chư chúng sanh, đắc ly ư mê đồ.

Chúng sanh bất tri giác, như manh kiến nhật nguyệt, ngã bốn thái vô trung, bạt lãnh vô biên tế, khánh vân khai sanh môn, tường yên tái tử hộ, sơ phát huyền nguyên thủy, dĩ thông tường cảm cơ.

Cứu nhất thiết tội, độ nhất thiết ách.

Miếu miếu siêu tiên nguyên, đấng đấng tự nhiên thanh.

Giai thừa đại đạo lực, dĩ phục chư ma tinh.

Không trung hà chước chước, danh viết nê hoàn tiên.

Tử vân phúc hoàng lão, thị danh tam bảo quân.

Hoàn tương thượng thiên khí, dĩ chế cửu thiên hồn.

Cứu khổ chư diệp thần, thiện kiến cứu khổ thời.

Thiên thượng hỗn vô phân...”⁽¹⁾

“Á, Tàng Ca...” Nghe một hồi, Lãnh Phi Nhan bỗng nhiên mở mắt: “Đoạn kinh này dùng để làm gì?”

“Cầu siêu cho người chết.”

“...”

Chương 11: Dứt bỏ hồng trần, vứt bỏ luân ta?

Những ngày tháng như vậy cứ thế trôi qua. Nhờ vào tuệ căn hiếm có của mình, Tàng Ca dần được xếp vào hàng ngũ cao tăng. Dưới sự đốc lòng chỉ bảo của Vô Vi đại sư, bất kể là võ nghệ hay Phật pháp đều tiến bộ rất xa, cách làm việc cũng ngày càng chín chắn.

Có lúc Tế Huyền phương trọng bận việc, những buổi lễ giảng Phật pháp đều do Tàng Ca chủ trì, chàng rất được kính trọng trong dân gian. Còn chuyện mập mờ với Lãnh Phi Nhan sớm đã trở thành chuyện trà dư tửu hậu của mọi người.

Trăm người ngàn ý, tốt xấu lẫn lộn.

Lãnh Phi Nhan thích nhất ngồi xếp bằng trên giường, lúc Tàng Ca nhắm mắt tụng kinh thì sờ cái đầu trọc của chàng. Đây đúng là một sở thích khiến người ta không còn gì để nói!

Một người lòng không tạp niệm gõ mõ tụng kinh, một người sờ cái đầu trọc của người kia, không ngừng gọi: “Con lừa trọc, con lừa ngốc!”⁽¹⁾ Vô vàn lần, phương trọng của chúng ta cố nén sự kích động muốn phun ra máu, miệng lẩm bẩm: Thiện tai, thiện tai...

Thiếu Lâm tự vốn là đất Phật, ít chuyện thị phi.

Lãnh Phi Nhan ngoài việc trêu đùa Tàng Ca ra không còn tìm thấy hứng thú nào khác. Có lúc mọi người luyện võ trên sân đất, nàng cũng đứng một bên xem. Lúc đầu chúng tăng còn ngượng nghịu, giữa một đồng nam nhân đột nhiên lại xuất hiện một mỹ nhân yêu nghiệt.

Sau đó quen dần, nàng xem cứ xem, họ luyện cứ luyện. Kỳ lạ thay, một nhân vật như vậy, lười nhác nằm nghiêng mình trên cành cây cao, nhưng lại không gây cho người ta có chút tà niệm nào. Tàng Ca không hề động đậy. Khí chất của Lãnh Phi Nhan, đúng là vô cùng kỳ quái.

Buổi tụng kinh tối. Có lúc Lãnh Phi Nhan cũng chạy đi thăm thú nhà ăn của Thiếu Lâm tự, mấy đại sư nấu ăn ở đó đều biết nàng. Có điều nàng quá kén ăn, cầm màn thầu còn nghi người ta dùng bột mì để làm.

Nàng không quen ăn chay, lại thích uống rượu, đương nhiên thức ăn ở Thiếu Lâm tự không thể bì được với Yến lâu, cho nên sau này lần nào nàng cũng cơm no rượu say rồi mới tới. Cũng chính vì vậy, phòng của Thích Thiện đại sư thường có hương rượu thoang thoảng... Đương nhiên không thể thiếu mùi đàn hương nồng nàn.

Đêm đó, khi đang tụng kinh, nàng nhẹ nhàng phi vào từ cửa sổ. Tàng Ca sớm đã quen, coi như không thấy. Nhưng đêm nay Lãnh Phi Nhan có chút khác thường.

Nàng ngồi trên giường một lát, sau đó vọt tới ôm eo, mặt dán vào tấm lưng vững chãi của chàng. Nhiệt độ ấm nóng truyền tới, Tàng Ca chỉ lẳng lẳng ngồi gõ mõ, đến mắt cũng không mở.

Nàng bèn dán sát bên tai chàng từ từ thăm thò: “Tàng Ca, con của Vu Chung đã ra đời rồi, là con gái, rất đáng yêu.” Nàng không quan tâm chàng có nghe hay không, tay không yên phận sờ soạng những chỗ nhạy cảm của chàng: “Huynh muốn cả đời này đều không đếm xỉa tới ta đúng không?”

Không nhận được sự trả lời như ý muốn, nàng nhẹ nhàng hôn từ trán chàng hôn xuống, linh hoạt xoay người chui vào lòng chàng, ngồi lên hai chân đang xếp bằng, hai tay ôm cổ chàng: “Huynh mở mắt ra đi, tại sao không dám nhìn ta chứ?”

Người đẹp ngồi trong lòng, Tàng Ca chỉ yên lặng tụng kinh, từng chữ từng chữ lọt vào tai, trang nghiêm, bất khả xâm phạm. Không biết bắt đầu từ lúc nào, người này bỗng trở nên khó tiếp cận. Có lúc nàng cảm thấy chàng gần ngay trước mặt, nhưng đưa tay chạm vào chỉ là hư vô.

Lãnh Phi Nhan ngồi yên nghe chàng tụng kinh, mặc dù với sự giác ngộ của nàng căn bản là không hiểu gì. Nhưng nàng vẫn rất im lặng, từ từ vùi mặt vào lồng ngực chàng, trái tim ấy vẫn đập mạnh mẽ, nhưng trong tim lại trống rỗng, không chỗ dựa vào.

Ngón tay nàng chậm rãi vẽ vòng quanh gương mặt sạch sẽ của chàng. Trêu đùa thật lâu mà Tàng Ca vẫn không mở mắt. Nếu chàng mở mắt, có lẽ sẽ nhìn thấy đôi mắt vốn luôn kiên nghị kia bỗng nhòe lệ.

Tàng Ca, phải chăng chàng thật sự muốn dứt bỏ hồng trần, bỏ lại luôn ta?

Trong đêm hè, nàng cứ ôm chàng như vậy, hận không thể một đêm đầu bạc. Lãnh Phi Nhan đứng dậy bước đi, người trong phòng từ từ mở mắt. Không ai để ý cái mũ vô tội trên bàn đã bị gõ thủng một lỗ.

Dần dần, Lãnh Phi Nhan không còn động tay động chân với chàng nữa.

Trước đây khi hai người ở bên nhau, chàng thường bị nàng cưỡng chế ôm vào lòng, sau đó thì quen với việc nàng bám lấy mình. Nhưng từ từ, hai người chỉ ngồi đối diện, lặng lẽ uống trà, sau đó chàng tụng kinh, nàng đọc sách hoặc không làm gì cả.

Chàng gọi nàng là thí chủ, còn nàng vẫn khẳng khẳng gọi chàng là Tàng Ca, lâu dần, chàng cũng lười sửa.

Có lúc nàng ghé qua, chàng đang đánh cờ với Vô Vi đại sư hoặc người khác. Nàng không hiểu, cũng không thích những thứ tao nhã ấy nên không ở lại quá lâu.

Hai người vốn đã không trò chuyện nhiều, cứ như vậy, có lúc mười ngày nửa tháng không nói với nhau câu nào cũng bình thường. Mỗi tối nàng tới, Tàng Ca luôn tụng bộ kinh được coi là “trái tim” của mọi bộ kinh – Bát-nhã-ba-la-mật-đa tâm kinh. Hết lượt này sang lượt khác, mặc cho mỹ nhân say ngủ, lòng chàng vẫn tĩnh lặng như nước.

Vì thế... Lãnh Phi Nhan cũng ít lui tới dần, thời gian ở lại cũng ngắn hơn, một chén trà, một nén hương, có khi chỉ để chàng biết nàng đã ghé thăm.

Khi chàng mở đàn giảng kinh dưới núi, người đến nghe đông nghịt, lần nào giảng xong cũng có người vây quanh xin chỉ dạy, danh tiếng của chàng cũng không thua gì Tế Huyền phương trượng. Những lúc như vậy, nàng

thường hòa mình trong biển người, không lại gần, không lên tiếng, rồi rời đi khi biển người sắp tan.

Cũng tốt thôi Tàng Ca. Nếu chàng thật sự muốn thành Phật, ta về lại hồng trần của ta có sao đâu?

Sau này, cứ một tháng Lãnh Phi Nhan mới tới Thiếu Lâm tự một lần, tần suất cố định như vậy. Có điều, mỗi lần tới nhất quyết đòi Tàng Ca đích thân pha trà, sau đó nàng cũng chỉ ngồi lại trong khoảng một chén trà rồi đi.

Lúc đầu, Vô Vi đại sư không có hảo cảm với nàng, đúng hơn ông không có hảo cảm với bất cứ người nào có liên quan đến Mộ Dung Viêm. Nhưng về sau, có lẽ do nhìn quen bóng dáng áo trắng tóc xám bạc đó, nên thi thoảng nhìn rồi cũng cùng nàng tán gẫu vài câu.

*

Tháng chín, Lãnh Phi Nhan đã một tháng không đến, mọi người trong chùa cảm thấy như thiếu vắng điều gì đó. Lúc bấy giờ Tàng Ca rất bận, một đám thiện nam tín nữ đến vì nghe danh tiếng chàng. Buổi tối, chàng vẫn tụng bộ Bát-nhã-ba-la-mật-đa tâm kinh, Tề Huyền phương trượng lặng lẽ lắc đầu. Bộ kinh đó dùng để tĩnh tâm.

Sau đó, giang hồ đồn đại Lãnh Phi Nhan bị các cao thủ vây đánh tại Thiên sơn Cửu Trì, chưa rõ sống chết ra sao. Tin này có vẻ đúng, khiến cả chùa đều tin.

Tàng Ca xin phép phương trượng rời đi một tháng, không ai biết chàng đi đâu. Đừng nói là Tề Huyền phương trượng, ngay cả Vô Vi đại sư cũng bắt đầu lo lắng.

Chàng mất nửa tháng trời mới đến Thiên sơn, thay sáu con ngựa đi suốt đêm ngày mới kịp đến trong vòng thời gian đó.

Lúc ấy, người ở hai phái chính tà đều có mặt trên Thiên sơn, ai cũng biết họ chỉ tung lời đồn, nhưng người nổi danh chính trực như Thích Thiện đại sư cũng đến, không ai đoán được chàng đến làm gì?

Chàng không ăn không ngủ, tìm khắp mọi nơi, dường như có sức mạnh vô hình dẫn lối, chàng lật tung nửa vùng Thiên sơn thì tìm thấy nàng trong một hố tuyết. Nàng nửa ngồi dưới đất, tuyết phủ lên người.

Ánh mắt vốn dừng dừng khi ngẩng đầu nhìn người đến bỗng chốc sững lại, hoài nghi mình gặp ảo giác. Tàng Ca lúc ấy mới cảm thấy lạnh. Khí hậu trên Thiên sơn quả thật còn lạnh hơn băng. Chàng từ từ bước tới, nàng ôm lấy chiếc áo lông cừu trên người mình, tiếp tục cúi đầu, dùng tuyết chà lên bàn chân Thần Phù. Hình như chân nó bị thương nặng, máu thấm đỏ cả lớp tuyết dưới chân.

“Huynh đến đây làm gì?” Không xúc động, không vui mừng, không biểu cảm.

Tàng Ca cũng ngẩn ra. Đúng vậy, chàng đến đây làm gì chứ? Chỉ vì một tin tức không chắc chắn, mà lòng lại nóng như lửa đốt thế này? Hơn nữa một người như nàng... chàng nhìn người đang cúi đầu làm ấm chân ngựa, sao có thể xảy ra chuyện gì.

“Ta không sao, có điều Thần Phù không chịu nổi cái lạnh nơi này. Thích Thiện đại sư tới làm anh hùng cứu mỹ nhân sao? Mỹ nhân thì không cần người cứu, nếu đại sư thật sự có lòng, giúp ta dắt con ngựa phiến phúc này xuống núi là được.”

Lời nói của nàng quả quyết như không có chuyện gì, Tàng Ca dắt Thần Phù rời khỏi Thiên sơn. Những lời đồn cũng dần biến mất trước sự thật.

Lãnh Phi Nhan nhìn bóng chàng khuất dần trong tuyết, đến khi không còn thấy nữa, mới từ từ lật tấm áo choàng ra, máu đã nhuộm đỏ cả người.

Nàng trốn đám người hai phái chính tà suốt hai mươi ngày, không ai biết nàng sống sót thế nào. Khi Vu Chung dẫn người đến, những kẻ trên núi lập tức như ong vỡ tổ. Vu Chung tìm thấy nàng trong đồng tuyết, nàng vẫn thế, tóc dài, áo trắng tung bay, vẫn y như lần đầu gặp gỡ.

Phút giây đó, tất cả đều cảm thấy nàng quả thật đáng nể phục. Chỉ có Vu Chung thở dài, tại sao, nàng luôn tự mình gánh hết mọi chuyện?

Chương 12: Chỉ mong không gặp lại từ đây

Lãnh Phi Nhan an phận một tháng. Vu chung quản lý mọi chuyện ở Yên lâu. Nàng trở lại Thiếu Lâm vào một buổi chiều, dưới ánh mặt trời chói chang, Tàng Ca đang đánh cờ cùng Tế Huyền phương trượng trong hành lang. Chàng vẫn coi nàng như vô hình, nhưng lại theo quán tính, không biết sao lại đứng dậy pha bình trà mới.

Lãnh Phi Nhan bưng chén trà bằng trúc, hít lấy hương thơm lan tỏa, không hứng thú nhìn hai người đang chơi cờ. Buổi chiều chậm chậm trôi qua. Yên lâu đưa thư bồ câu đến thiên viện tìm nàng, nàng vừa nhìn liền đứng dậy không chào mà đi.

Trong tà đạo phát hết tin này đến tin khác được truyền ra: Vị Thủy môn, Tứ Ương bang lần lượt bị tiêu diệt, hết thầy đều kinh hãi. Mấy bang này đều là những kẻ đã mai phục nàng trên đỉnh Thiên sơn.

Âm Thiên Hành cũng nhận được vô số lời cầu cứu. Thiên Đạo Minh bắt đầu lo trước tính sau. Chuẩn bị chống đỡ một khi giang hồ dậy sóng, bão tố mưa sa.

Sứ giả của Viêm triều lại chọn đúng lúc này đi sứ Vưu Quốc. Lãnh Phi Nhan lặng lẽ nhìn bút tích mạnh mẽ của người kia: Giết chết sứ giả Viêm Triều – Lý Nho Hoài.

Tại sao? Muốn khơi dậy chiến tranh giữa hai nước?

Nhưng nàng là một sát thủ, sát thủ thì hỏi làm cái gì. Tại sao, tại sao, tại sao? Mẹ kiếp, thế gian này lấy đâu ra nhiều tại sao như thế!

Lãnh Phi Nhan đem người cướp được Lí Nho Hoài ngay trong lãnh thổ Vưu Quốc. Người của Vưu Quốc lo lắng, sợ xảy ra chuyện nên phái rất nhiều người hộ tống dọc đường. Nhưng người của triều đình làm sao bì được với những sát thủ không màng tính mệnh, huống chi Lãnh Phi Nhan còn đích thân ra tay?

Có lẽ đến chết sứ giả ngồi trong xe cũng không biết tại sao hoàng đế nước mình lại muốn giết mình.

Người đi lành lặn, trở về tàn phế, cuối cùng Viêm triều cũng có lý do, danh chính ngôn thuận phát binh tấn công Vưu Quốc, chiến tranh lại sắp bắt đầu.

Thật nực cười, hung khí rõ ràng là Phi Yến khấu người người võ lâm trung nguyên đều biết, nhưng cuối cùng lại buộc tội Vưu Quốc.

Vương Nam - tướng quân Viêm triều dẫn ba mươi vạn quân thảo phạt Vưu Quốc, ròng rã một năm giành thắng lợi. Sau cuộc tàn sát đế đô Vưu Quốc, hoàng tộc nước này không một người sống sót.

Trận chiến đã hy sinh gần mười vạn người. Cuối cùng, cuộc thảm sát đầy máu tanh đó đã đóng Yến lâu lên cây cột tội ác của lịch sử.

Rốt cuộc võ lâm trung nguyên cũng tìm được tội ác của Yến lâu khiến người người căm phẫn. Mà sự bành trướng ngày một lớn của tổ chức này đã trở thành đại họa. Cho nên bắt đầu có những liên minh ngầm ngầm. Các môn phái dần bỏ qua thành kiến cũ, chuyên tâm huấn luyện đệ tử, lấy việc diệt trừ Yến lâu, thay trời hành đạo làm mục tiêu vĩ đại của mình.

Lãnh Phi Nhan lập tức trở thành kẻ thù chung của toàn võ lâm.

*

Đêm. Mưa gió mịt mù.

Một bóng người vội vã gõ cửa Phật. Chúng tăng ra mở cửa thì thấy một người toàn thân ướt đẫm, tay bế một đứa bé khoảng sáu tuổi, găng gượng nói một câu, gia chủ nói chỉ có Thiếu Lâm tự mới có thể bảo toàn tính mạng của tiểu công tử.

Người đã vào Thiếu Lâm, Kinh Lô sứ cũng không tiện đuổi theo, dẫn Ngân Y Thập Nhị Dược về Yến lâu xin chỉ thị của Lãnh Phi Nhan.

Lãnh Phi Nhan đi dọc theo những bậc thang bằng đá thật dài, tới trước cửa Phật trang nghiêm, đứng khoanh tay, trong vẻ cao ngạo chất đầy cô độc

lạnh lẽo.

Chúng tăng đều có mặt, biết là chuyện hôm nay không thể nương tay được nữa.

“A di đà Phật, Lãnh thí chủ, ta khuyển thí chủ nên có lòng khoan dung.”

“Tế Huyền phương trượng, lời vô ích không cần nói nhiều. Nhận ủy thác của người thì làm việc cho người, quy tắc của Yến lâu trước giờ chưa từng bị phá vỡ. Người, Lãnh Phi Nhan nhất định phải đoạt.”

Lời đã hết, không còn đường khuyên, Tàng Ca mặc áo cà sa xám đứng sau Tế Huyền, mơ hồ tái hiện lại cảnh diệt Thủy Thượng Thanh bang.

Thì ra, cho dù có tránh né ra sao, chính và tà, nhất định sẽ có một ngày đối mặt.

Gần như là sự tranh đoạt lặng thầm, đó chính là giang hồ. Lãnh Phi Nhan tựa người vào cây bách trước cửa chùa, lòng cũng cảm thấy bất đắc dĩ.

Nàng bay lên cao truy tìm tung tích đứa bé. Lần đầu tiên Vô Vi đại sư giao đấu với nàng, kinh ngạc cảm thấy tu vi của nàng vượt xa tưởng tượng. Phi Yến khấu võ lâm trung nguyên nghe thấy biến sắc, nàng có thể phóng tới sáu chiếc một lần.

Vô Vi đại sư cùng Tàng Ca liên thủ ngăn cản nàng. Tự bảo vệ mình thì có thể, nhưng bảo vệ thêm đứa bé e rằng khó khăn. Hòa thượng Thiếu Lâm tự cũng chịu khổ vì những chiêu kiếm mà Lãnh Phi Nhan dốc lòng dạy cho sát thủ Yến lâu.

Vô Vi đại sư mới né một miếng ám khí đã bị người của Yến lâu vây quanh. Máu thấm trên ống tay áo Tàng Ca, Lãnh Phi Nhan không ham chiến nữa, thoát ra rồi lạnh lùng nói: “Đi!”

Lần này, Yến lâu thương vong phân nửa, nhưng không ai thể hiện ra. Sát thủ, há chẳng phải trước giờ sinh tử vô thường sao.

Lãnh Phi Nhan nhìn những bậc đá kéo dài. Tàng Ca... chỉ mong không gặp lại từ đây.

*

Lãnh Phi Nhan đẩy cửa phòng, liền thấy Tả Thương Lang. Nàng vẫn tóc đen, cung bạc, nhưng Lãnh Phi Nhan cảm thấy có gì đó khác thường.

“Sao lại có thời gian đến chỗ muội vậy?” Giọng có vẻ không chào đón lắm, nhưng loáng thoáng lộ vẻ quan tâm.

“Hắn bảo muội ra tay.”

“Với ai?”

“Còn có thể với ai?”

“Tàng Ca? Tại sao?”

“Hắn đang phá giải các chiêu thức của muội, muội không biết hay vờ như không biết?”

“Huynh ấy sẽ không ra tay với muội.”

“Hắn sẽ không, nhưng lại châm dầu vào lửa, từng bước lót đường cho muội.”

“Sao vậy, sao hôm nay tỷ lại nóng nảy thế, hay là... người đó không khiến tỷ thỏa mãn?” Chỉ một câu nói đùa, nhưng Lãnh Phi Nhan lại nhìn thấy vẻ bi thương từ đáy mắt nàng Tả Thương Lang.

“Phi Nhan...” Lúc sau Tả Thương Lang mới mở miệng, nhưng lại trả lời một kiểu: “Hắn nhìn thấy tương lai của muội. Nếu muội không ra tay được, để tỷ giúp muội.”

“Không.”

Một từ này thốt ra kiên quyết vô cùng, Tả Thương Lang cũng trở nên nghiêm túc: “Lãnh Phi Nhan, muội muốn phản bội người sao?”

Trong mắt lâu chủ Yến lâu cũng lộ ra vẻ kính sợ: “Muội...”

*

Lãnh Phi Nhan hẹn gặp Tàng Ca tại thác nước ở Thù Châu. Tiết trời không tốt, âm u không thấy bóng người. Lãnh Phi Nhan rất thành thật: “Tàng Ca, ta phụng mệnh đến giết chàng!”

Cho dù đã xuất gia, nhưng có lúc Tàng Ca vẫn hết cách với nàng. Tiếng thác nước rất lớn, khiến hai người cũng không quá lúng túng trong im lặng.

Hai người giao đấu trên đỉnh núi, từng chiêu thức của Lãnh Phi Nhan Tàng Ca đều rất quen thuộc, thậm chí nhiều chiêu đã bị chàng hóa giải. Mấy năm nay Lãnh Phi Nhan rất bận, còn chàng nhàn rỗi vô cùng.

Chỉ nghe tiếng nước chảy trong các chiêu thức qua lại giữa hai người, không thấy sát khí. Lãnh Phi Nhan nghĩ nếu cả hai cứ đánh mãi như vậy thì đến mệt chết mất. Tàng Ca cũng không hiểu, Yến lâu tội ác tà trời, người người căm phẫn, nhưng sao với nàng, chàng không tài nào xuống tay nổi?

Tả Thương Lang đứng xem. Sao nàng lại không biết tính Lãnh Phi Nhan. Phi Nhan, nếu muội thật sự không nở ra tay vậy để tử giúp muội. Giương cây cung không có tên, chỉ có dây cung, nhưng cũng đủ long trời lở đất.

Hai người đang giao đấu trên núi cũng giạt mình. Tên nhắm thẳng vào Tàng Ca. Lãnh Phi Nhan liền đưa Hàm Quang kiếm ra đỡ, ánh đỏ lóe lên, mũi tên ngưng tụ từ khí ấy biến mất. Nhưng ngay sau đó lại có ba mũi khác vọt tới. Lãnh Phi Nhan nhíu mày, hai người đang đánh nhau, một sát thủ một tăng ni, nhưng cuối cùng lại dựa vào nhau.

“Phong Hỏa Liên Hoàn tiễn?” Tàng Ca cũng thất kinh. Viêm triều nổi tiếng với Khương hoàng hậu - một điệu múa khuynh đảo thiên hạ và Tả Thương Lang – một mũi tên khiếp sợ quỷ thần. Mũi tên này chính là Phong Hỏa Liên Hoàn tiễn, nhưng sao Tả Thương Lang, nguyên soái năm giữ binh mã triều đình lại ở đây, hơn nữa còn ra tay với chàng?

Lãnh Phi Nhan chỉ biết cười khở. Tàng Ca, huynh đã biết thật ra trên thế gian này, chính tà không phân ranh giới chưa?

“Ta ngăn tử ấy, huynh chạy vào rừng đi.” Sắc mặt Lãnh Phi Nhan nghiêm trọng, nhưng giọng vẫn bình tĩnh: “Trong phạm vi ba trượng, Tả Thương Lang vô địch.”

“Huynh đi đi.” Dường như Tàng Ca cũng hiểu ra: “Mục tiêu của Tả Thương Lang là ta.”

Lãnh Phi Nhan rất thoải mái nói: “Được!”

Sau đó độn thổ đi.

Nàng xuất hiện cách Tả Thương Lang một trượng. Hai người mặt đối mặt, đều rất cương quyết: “Muội sẽ không để tử giết huynh ấy.”

“VẬY CÒN XEM BẢN LĨNH CỦA MUỘI.”

Phảng phất như trở lại năm ấy, kẻ thắng được sống, kẻ thua phải chết. Tả Thương Lang rút mũi tên sau lưng ra, mũi tên bằng bạc dưới ánh mặt trời có chút chói mắt.

Vẻ mặt Lãnh Phi Nhan cũng trở nên chăm chú, Hàm Quang kiếm lóe sáng.

Nhưng Lãnh Phi Nhan đã lầm. Mũi tên ấy... không ai có thể cản được.

Theo sức gió nàng đã nhận ra, nhanh như chớp lướt theo ngăn nó lại. Mũi tên xuyên qua vai nàng cũng là lúc nàng nắm được đuôi nó. Tên không xuyên qua hết người nàng, mà kéo nàng ra sau năm trượng mới đẩy nàng ngã xuống.

Cuối cùng thì Tàng Ca cũng biết được thế nào là Phong Hỏa Liên Hoàn tiến trong truyền thuyết.

Khi chàng đỡ nàng dậy, nàng cười: “Thương Lang tử, cuối cùng thì muội cũng chặn được tên của tử. Ha ha ha ha...”

Tả Thương Lang mím môi, lại rút tên ra, Lãnh Phi Nhan bỗng quay người kéo Tàng Ca chạy đi. Vẫn nhanh như trước, lần này khoảng cách lớn, sức mạnh của tên càng lớn. Mũi tên lại kéo nàng về sau, văng vào tận trong rừng.

Trên vai có hai mũi tên, Lãnh Phi Nhan không cười nổi nữa, mặt trắng bệch: “Đi, mau chạy vào sâu trong rừng!”

Tàng Ca bế nàng lên: “Vì sao ban nãy không chạy?”

“Bởi huynh vừa xoay người, đã đủ để tử ấy bắn huynh thành con nhím.”

“Chạy vào rừng thì nàng ta không đuổi theo sao?”

“Tử ấy không dám.”

“Không dám?”

“Ừ, tử ấy sợ răn.”

“...”

Tàng Ca cố gắng chạy thật sâu vào rừng. Khó có thể tưởng tượng được một người từng chinh chiến nơi sa trường, thân bọc da ngựa lại có thể sợ răn.

Chân núi có thác, hiển nhiên trên núi có suối.

Lãnh Phi Nhan bẻ mũi tên, đưa tay ra sau lưng cố gắng rút đầu mũi tên ra, môi đã thâm tím. Tàng Ca hái cỏ cầm máu, vò thành nắm nhỏ đắp lên cho nàng. Mới xử lí xong một vết thương, Lãnh Phi Nhan đã nghiêng răng nghiêng lợi: “Tàng Ca, có phải huynh muốn ta đau chết không?”

Tàng Ca không trả lời, nàng lại giãy giụa không để chàng đắp thuốc nữa.

“Đừng làm loạn!” Cuối cùng chàng cũng mở miệng, cổ nén nổi đau trong lòng.

“Tránh ra! Đừng hòng thừa cơ mưu hại bổn tọa.”

“...” Tàng Ca lấy tay giữ nàng, máu của nàng đã nhuộm đỏ cả tà áo trắng: “Nếu còn không cầm máu, không cần chờ đến lượt bản tăng phải hại người!”

“Ta không cầm máu” Nàng kéo áo lại như đứa trẻ, mặt trắng bệch, cười ranh mãnh: “Trừ phi huynh hôn ta một cái.”

Chương 13: Chi bằng quên nhau⁽¹⁾

“Ta không cầm máu” Nàng kéo áo lại như đứa trẻ, mặt trắng bệch, cười ranh mãnh: “Trừ phi huynh hôn ta một cái.”

“Người...” Nếu không nhìn thấy sắc mặt của nàng cùng vết máu đỏ thẫm khiến người ta kinh hãi kia thì Tàng Ca đã nghi ngờ nàng đang giả vờ bị thương: “Được được được, người cầm máu trước đã.”

Nàng bèn ngoan ngoãn để cho chàng đắp thuốc. Lúc đắp lên vết thương thứ hai, nàng ngẩng đầu: “Tàng Ca, huynh đánh ta bất tỉnh đi!”

Tàng Ca không hề biết câu nói: Hàm Quang đổ máu, Phong Hỏa đổ lệ. Có rất nhiều người nói, ai trúng Phong Hỏa Liên Hoàn tiền cũng muốn tự sát vì không chịu được sự đau đớn này.

Sinh mệnh càng yếu ớt, ý thức của nàng càng tỉnh táo. Tàng Ca điễm huyết ngủ trên người nàng, nàng uể oải nằm trong lòng chàng, hai người ngồi bên dòng suối đến khi chạng vạng.

Bầu trời tối dần, đêm đen bao phủ khắp nơi. Xung quanh yên ắng, có chút ánh sáng từ trong rừng rọi tới, lưu lại trên mặt nàng những vệt sáng loang lổ. Tàng Ca yên lặng nhìn nàng như vậy, trong lòng có cảm giác phẳng lặng bình yên, thoải mái vô cùng, không muốn rời tầm mắt đi.

Khi Lãnh Phi Nhan tỉnh lại lúc nửa đêm, nàng mở mắt đón cái nhìn của Tàng Ca, nhẹ nhàng mỉm cười: “Ta đã đắp thuốc, huynh phải hôn ta.”

Tàng Ca ngẩn ra, đứng dậy đi vào trong rừng. Nhiệt độ cơ thể nàng rất thấp, phải nhóm đống lửa mới được. Lãnh Phi Nhan đưa tay muốn kéo chàng lại nhưng vừa giơ ra, bèn rên lên một tiếng rồi lại ngồi tựa vào gốc cây.

Trời càng âm u, mưa trút xuống. Tàng Ca kéo nàng nấp vào trong khe núi, thấy nàng quá lạnh nên cởi áo ngoài cẩn thận che mưa cho nàng, nàng

cũng rất an phận, một lát sau đột nhiên nói: “Tàng Ca, mọi cảm thấy chúng ta giống như hai con kiến đang che chung một phiến lá.”

Tàng Ca lắng nghe tiếng mưa lộp bộp trong đêm, trầm mặc, nghe thấy tiếng hít thở của nhau. Hồng trần thế sự chậm rãi rời xa.

Đêm tan, trời dần sáng.

“Tàng Ca.” Nàng tựa vào khe núi thoảng hương cỏ non, mông lung không thấy rõ vẻ mặt: “Thật ra Lãnh Phi Nhan vẫn luôn có một giấc mộng, rời xa giang hồ, sánh vai tri kỷ, ngao du tứ hải, bên nhau đến lúc bạc đầu, cùng ngắm trời mọc trời lặn, hoa nở hoa tàn, triều cạn triều dâng...” Ánh mắt nàng ngập tràn vọng tưởng xa xôi, cuối cùng dần tiêu tan: “Đáng tiếc... trong lòng chàng có quá nhiều thứ nặng hơn tình cảm.”

Tàng Ca không trả lời, những năm tu hành đã khiến chàng nhạt bớt lòng trần, nàng dường như cũng không cần câu trả lời: “Nhà Phật thường nói, nhân quả luân hồi, nhưng không sao, Lãnh Phi Nhan ta dám làm người xấu, sẽ không bận tâm đến trách móc người đời. Nhưng bất luận ra sao, Phi Nhan cũng rất vui vì có thể gặp được huynh.”

Tàng Ca ngẩng đầu nhìn vào rừng sâu, không trăng không sao, mưa rơi lất phất, cả đất trời như chỉ còn tiếng nàng: “Chúng ta đều sớm đã qua những năm tháng nhi nữ tình trường, bi thương sâu thẳm. Có rất nhiều lời không thể nói ra, cho nên, như vậy đi. Lần sau gặp lại, bốn tọa sẽ không hạ thủ lưu tình.”

Nàng đứng dậy, máu trên vai đã ngừng chảy, nhẹ nhàng kéo chiếc áo của chàng xuống, ánh mắt lại trở nên lãnh đạm như trước. Khẽ phui phui đất cát cỏ cây bám trên người, nàng chậm rãi bước đi, không lộ vẻ đau xót bi thương. Giữa hai người chỉ là bọt biển mong manh, sớm muộn cũng có ngày tan vỡ.

Nàng rảo bước ra khỏi khu rừng. Nàng là một con khổng tước, một con khổng tước kiêu ngạo, chỉ cho phép người ta nhìn thấy vẻ đẹp, không cho phép người ta nhìn thấy vết thương ẩn giấu sau lưng.

Cuối cùng bóng nàng cũng khuất. Như vậy cũng tốt. Tương tư mãi chi bằng không quen.

Chỉ là, khi nhớ lại trời xanh mây trắng, hoa cỏ tốt tươi nơi Phượng Hoàng cốc, vẫn có chút đau thương. Muốn nắm tay nhau, nhưng cuối cùng khó có thể dứt bỏ tất cả.

Trời tuy đang đổ mưa, nhưng sắc trời cũng sáng dần. Sau khi trời sáng, kẻ nơi giang hồ, người chốn cửa Phật, thành những người qua đường xa lạ. Sau khi trời sáng, đôi bên cùng buông tay, quên nhau, trở lại vị trí của mình.

*

“Sư tôn, vết thương của người đỡ hơn chưa?”

Trong đại sảnh âm thanh hỗn loạn. Đây là lần thứ ba Thiên Đạo Minh vây đánh Lãnh Phi Nhan. Nhìn kẻ bị chết, người bị thương, ai ai cũng lo lắng. Từ sau khi dứt khoát thoát khỏi dây mơ rễ má với Lãnh Phi Nhan, uy tín của Thích Thiện đại sư ngày càng tăng lên, không thua kém Vô Vi đại sư là bao.

Chàng đang cố gắng hóa giải tất cả chiêu kiếm của Lãnh Phi Nhan, nhưng đây là lần thất bại thứ ba.

Nếu nói thất bại là mẹ thành công, vậy phải chăng thành công này có quá nhiều mẹ? Hơn nữa... Thích Thiện đại sư đã bắt đầu lo lắng bà mẹ này không biết có sinh nổi con hay không?

Chỉ có Âm Thiên Hành vẫn khích lệ chàng như trước, nói với chàng rằng những hiệp khách chết hôm nay là để ngày mai không còn nhiều người phải chết nữa. Cho nên thời gian chàng ở Tàng Kinh các lại tăng thêm gấp bội.

Tiểu hòa thượng theo hầu chàng tên là Thanh Trần, hẳn rất tập trung xem chàng vẽ kiếm chiêu, chăm chỉ viết chú thích, có lúc còn hỏi: “Đại sư, người thật sự hy vọng võ lâm trung nguyên đả bại Lãnh Phi Nhan sao?”

Dưới ngọn đèn, chàng không ngừng đầu, thoáng dừng bút, rành mạch đáp “phải”. Thanh Trần thở dài: “Tiểu tăng còn tưởng giữa người và Lãnh

thí chủ ít nhất vẫn còn chút tình cảm, nhìn đại sư đối với nàng, nàng đối với đại sư...”

“Bước vào cửa Phật, duyên trần phải dứt. Nếu luận tội ác của Lãnh thí chủ, chết vạn lần cũng không đủ đền tội.”

“Nhưng đại sư, con người cũng không phải thánh nhân. Nếu Lãnh thí chủ bị giết, trong lòng người, có hay không... một chút tiếc nuối?”

Tàng Ca im lặng, một lúc sau mới cầm bút, khẽ thở dài: “Đất trời luân phản, nhân quả tuần hoàn, người xuất gia thì lòng phải thanh thản, tứ đại giai không.”

“Vậy ý của đại sư là người sẽ không?”

“Đương nhiên rồi!”

“Đại sư, có lẽ cả đời này tiểu tăng không thể trở thành cao tăng được.” Thanh Trần bỗng bĩu môi, Tàng Ca biết tính cậu ta nên chỉ mỉm cười, Thanh Trần nói tiếp: “Tiểu tăng vì Tiểu Linh nên mới xuất gia, tránh cho cha mẹ thúc giục chuyện hôn sự. Nếu Tiểu Linh tu tiên, tiểu tăng sẽ dốc lòng đăc đạo thành tiên. Nếu nàng làm chuyện ác, tiểu tăng sẽ cùng nàng tạo nghiệp thành ma. Chỉ cần được ở bên nhau, cho dù nàng mang nghiệp chướng còn nặng hơn Lãnh thí chủ, tiểu tăng cũng không tiếc gì.”

“Nhưng sao người không ở bên nàng?”

Thanh Trần buồn bã trả lời: “Nàng thành thân rồi, gả cho đại công tử của thượng thư đại nhân. Tiểu tăng...” Tiểu hòa thượng tay cầm giá nến bỗng siết chặt đầy thù hận: “Vì nàng, tiểu tăng có thể làm bất cứ chuyện gì, nhưng tuyệt đối không thể phá hủy hạnh phúc của nàng.”

Ngòi bút của Thích Thiện đại sư không dừng lại, nhưng không biết tại sao, dưới ánh nến chập chờn, tiếng nàng đâu đó phảng phất bên tai... trong huynh có quá nhiều thứ nặng hơn cảm tình.

Chàng lắc đầu, tiếp tục vẽ. Vô Vi đại sư ra lệnh cho chúng tăng không được tham gia cuộc diệt trừ Yến lâu, nhưng không cản bọn họ trợ giúp.

Thích Thiện đại sư vẽ xong các chiêu thức đối phó, gọi tám đệ tử có tư chất thông minh đến dạy, nghiệm chứng nhiều lần, xác định thành công mới gửi cho Âm Thiên Hành.

*

Lãnh Phi Nhan tựa vào hồ sen uống rượu. Đây là lần thứ tư nàng đánh bại người của Thiên Đạo Minh, nhưng đã tổn quá nhiều sức. Nếu không có Hàm Quang kiếm, lần này nàng e khó có thể an toàn rút lui.

Họ sắp xếp ngày càng chặt chẽ hơn. Lãnh Phi Nhan ngửa đầu uống một ngụm lớn, rượu trong vò đã cạn. Có tiếng vang lên rất khê, nhưng Lãnh Phi Nhan biết đó là tiếng bước chân của Vu Chung.

Hắn yên lặng đứng sau lưng nàng, vô cùng im ắng. Trong không khí, mùi đàn hương và mùi rượu đan xen, như muốn mê hoặc lòng người, không chịu tản đi. Lúc ấy trời tối, sen trong hồ hơi nhú lên, nàng một thân áo trắng ngồi trên phiến đá ven hồ, trông mờ ảo như tiên nữ Dao Trì.

Vu Chung không dám khẳng định nàng say hay không. Thậm chí hắn cũng không biết mình có tỉnh táo hay không mà muốn đưa tay chạm vào vạt áo nàng. Lãnh Phi Nhan quay đầu lại, mắt sắc như dao cưa, tiêu tan hết thấy mọi ý nghĩ viển vông.

Vu Chung quỳ dưới đất, thái độ thỉnh tội thành khẩn. Lãnh Phi Nhan lạnh lùng xoa tay, ý bảo lui. Hắn bèn khom người rời đi.

*

Trong lần làm nhiệm vụ này, Âm Thiên Hành âm thầm theo sau Lãnh Phi Nhan. Lúc bước chân vào Cầu phủ, nàng cảm thấy khác lạ, có sát khí, bốn bề sát khí lan tỏa, dưới vẻ bình yên là những cơn sóng ngầm dữ dội.

Lãnh Phi Nhan dừng chân, áo hơi khép, giọng nói lạnh lùng pha chút châm chọc: “Ra đây đi!”

Thế là những kẻ xung quanh bắt đầu hiện thân, hai người rơi vào vòng vây. Tế Huyền và Thích Thiện dẫn một nhóm đệ tử Thiếu Lâm tinh thông y

thuật đến chuẩn bị chữa trị cho những người bị thương. Lần này họ chuẩn bị rất chu đáo.

Lãnh Phi Nhan liếc qua một vòng, trong đám người vẫn có kẻ vô thức lùi về sau. Âm Thiên Hành vẫn như trước, đầy vẻ chính nghĩa: “Lãnh Phi Nhan, nhiều năm nay Yến lâu lạm sát người vô số, hôm nay chính là ngày võ lâm trung nguyên thay trời hành đạo!”

Lãnh Phi Nhan cười lớn, ánh mắt lướt qua Thích Thiện, không chút cảm tình, Hàm Quang kiếm trong tay nàng từ từ lóe lên, trong mắt nàng đầy vẻ cuồng ngạo khát máu: “Được thôi, bốn tọa chiều các người.”

Vu Chung cầm đao đứng quay lưng vào nàng giữa đám người. Đối mặt với những kẻ chính khí lẫm liệt, nàng bỗng cảm thấy thật nực cười.

Đúng là một trận huyết chiến. Có lẽ để chế ngự Phi Yến khẩu của nàng, nơi này có rất nhiều chướng ngại vật. Nàng tránh khỏi vài đợt tấn công, một mảnh Phi Yến khẩu bắn ra, vì có vật cản nên chỉ làm xước da Âm Thiên Hành. Trong chốc lát, máu đầy mặt, vị minh chủ chính nghĩa ấy đã đổ máu.

Cứ như vậy, mọi người càng phần nộ, sát khí của Lãnh Phi Nhan càng tăng thêm. Hàm Quang chém đến đâu, tiếng kêu thảm vang đến đó... Thế này không được, họ sẽ thua mất.

Thiện Tín đại sư chỉ huy chúng tăng trị thương, đại đa số vết thương đều không thể cầm máu. Vu Chung vẫn luôn quan sát nàng trong biển máu kia, bước chân liêu xiêu điên cuồng tà ác, ma mị khiến người ta phải chấn kinh.

“Lâu chủ.” Một tiếng kêu vang lên, Lãnh Phi Nhan quay đầu lại. Khoảng cách gần như vậy, nàng chỉ hơi nghiêng người, nhẹ nhàng né tránh. Một con dao nhỏ bỗng đâm lên từ dưới vai nàng. Vu Chung một chưởng thành công, bay người thoái lui, khi đám đông còn sững sờ, hẩn thoát ra khỏi trận huyết chiến, biến mất không chút dấu vết.

Máu chảy ra nhanh chóng biến thành màu tím, trên dao có độc. Cách này, nếu chính phái dùng thì gọi là đánh lén, nhưng nếu tà phái dùng thì lại gọi là mưu kế.

“Đừng để ả trị thương, mọi người mau xông lên!” Âm Thiên Hành bất chấp máu đầy mặt, hét lớn, nhất thời sĩ khí của mọi người đều dâng cao.

Hai bên thái dương của Lãnh Phi Nhan bắt đầu đỏ mờ hôi, nửa thân người tê rần. Cho dù với thể chất của nàng, độc phát tác rất chậm, nhưng nếu đây là độc thường, sao Vu Chung dám dùng với nàng đây?

Vì vậy, bắt đầu có những lưỡi đao cắt qua người nàng, tạo thành nhiều vết máu dài. Áo trắng đã quen dính máu, chỉ có điều lần này là máu của chính nàng. Tế Huyền phương trượng vẫn luôn quan sát Thích Thiện, chàng chỉ cúi đầu cẩn thận băng bó cho những người bị thương, băng rất cẩn thận.

Người Trung Quốc có câu: Kiến nhiều căn chết voi.

Lãnh Phi Nhan chân không còn đứng vững, Hàm Quang kiểm chém vàng đứt ngọc, nhưng nhanh chóng bị thay thế.

“Âm Thiên Hành!” Nàng liều mạng nhận hai kiếm, mở miệng: “Người khổ tâm an bài Vu Chung ở bên cạnh ta là vì mục đích này sao?”

Âm Thiên Hành mặt biến sắc, co rút lại, không còn cảm giác đau đớn nữa: “Hừ, rõ ràng là Yến lâu của người có kẻ phản bội, người đừng hòng đặt điều bịa chuyện!”

Hàm Quang kiểm trong tay Lãnh Phi Nhan quét qua, ngăn lại sự tấn công hỗn loạn: “Đừng tưởng ta không biết người vì ngôi vị võ lâm mình chủ, bán rẻ cả con gái mình.”

“Người... Hừ, tóm lại, hôm nay dù người có nói nhảm điều gì cũng khó thoát khỏi cái chết!”

Lãnh Phi Nhan định nói gì thêm, bỗng kêu lên một tiếng, có một mũi giáo đâm trúng eo nàng, sáu mảnh Phi Yến khấu ném ra, tạm thời bức lui kẻ địch. Nàng nhanh chóng điểm huyết cầm máu, Hàm Quang được chuyển sáng tay trái, nửa người bên phải chuyển động trở nên khó khăn.

Không ngờ, cuối cùng Lãnh Phi Nhan vẫn phải chết trong chốn giang hồ. Ánh mắt nàng như vô ý lướt qua hòa thượng áo xám đang trị thương giúp người kia, môi nở nụ cười. Cũng tốt, Tàng Ca, thế này cũng tốt, hoàn

toàn hững hờ. Ta kết thúc tội nghiệt chốn hồng trần, huynh tu hành bằng lại nơi cửa Phật.

Chưa từng gặp gỡ, chưa từng yêu. Chia ly rồi cũng đừng nhung nhớ.

Quả nhiên, chúng ta đều không thuộc về chốn tình trường.

Chương 14: Táng thân giang hồ

“Người biết, trước giờ người đều biết?” Vu Chung chặn những mũi kiếm bay tới trên tường viện, nhìn người vết thương đầy mình trước mặt, mắt như muốn rớt ra.

Lãnh Phi Nhan cố nở nụ cười, môi dính máu: “Tin tức của Truy Điện, chẳng phải vẫn luôn chính xác sao?”

“Vậy sao người...”

“Ta thích xem các người diễn trò... Âm Thiên Hành, người, ta, Thất Dạ... Ha ha, mọi người diễn đều rất tuyệt. Án diệt môn của Tàng Kiếm sơn trang người không tra ra được, bởi vốn dĩ do người của Yến lâu ra tay, đúng không?”

“Người...” Vu Chung kinh hãi lùi về phía sau, nàng nhìn vào mắt hắn: “Âm Thiên Hành đưa ra điều kiện, sau khi thành công muốn gì cũng được. Yến lâu của người còn võ lâm của hắn. Bởi vì chỉ khi Tàng Ca đoạn tuyệt với ta, chàng mới chịu giúp các người hóa giải Phi Yến kiếm pháp, đúng hay không?”

“Mau giết chúng, đừng để chúng nói bậy!” Âm Thiên Hành vẫn đang hét lớn, nhưng vẻ kinh hoàng hiện lên rất rõ ràng. Thích Thiệu ngẩng đầu. Nàng vẫn kiêu ngạo đứng giữa đám người, có điều áo trắng đã thấm đầy máu tươi. Tay cầm Hàm Quang kiếm, móng đã chuyển màu lam, mái tóc dài cũng dính máu, bết vào nhau.

“Người chột dạ sao Âm minh chủ?”

“Người... người nói láo! Người có bằng chứng gì?”

“Người cần chứng cứ thật sao?”

Âm Thiên Hành lại im lặng. Hắn không dám khẳng định rốt cuộc thì Lãnh Phi Nhan biết được bao nhiêu, lẽ nào bên cạnh hắn có nội gián?

“Ấm Thiên Hành, chuyện của Tàng Kiếm sơn trang đúng là do ông sai khiến sao?” Thích Thiện từ từ đứng dậy, Lãnh Phi Nhan mặt biến sắc, nhanh chóng bay tới kéo chàng nhảy qua tường. Thích Thiện đẩy nàng: “Buông ra!”

Nàng huýt một tiếng, Thần Phù từ trong rừng chạy tới. Nàng xoay người lấy một viên thuốc ngậm trong miệng, ánh mắt lãnh khốc chưa từng thấy: “Nếu chúng đuổi tới, huynh và Thần Phù chạy trước.”

Thích Thiện còn chưa hiểu, sau lưng đã có người giải thích cho hẳn: “Lãnh lâu chủ, mặc dù lời của người rất đáng tin nhưng liên quan đến danh dự của Thiên Đạo Minh, chuyện hôm nay, Thiên Đạo Minh không muốn truyền ra ngoài, cho nên dù biết trái lương tâm, vẫn phải kết thúc tại đây!”

“Hồ chưởng môn, dài dòng với ả làm gì, dù sao thì tội của ả không chỉ có diệt một Tàng Kiếm sơn trang!”

“Lãnh lâu chủ, hành vi của Ấm Thiên Hành, bọn ta sẽ xử lí sau, nhưng quyết không để chuyện này làm ô danh Thiên Đạo Minh, cho nên... xin đặc tội!”

Lần này, Thiên Đạo Minh bảo toàn lực lượng, đợi đến cuối cùng mới ra tay. Nhưng cũng vì vậy, những người này đều bất chấp thủ đoạn. Nếu Lãnh Phi Nhan không còn, Tàng Ca cũng chết, Vu Chung vốn thuộc tà đạo, lời không thể tin, chuyện năm xưa có truy cứu cũng không có người đối chứng!

Lãnh Phi Nhan mỉm cười, máu đen từ khóe miệng chảy ra: “Thích Thiện đại sư, huynh đã hiểu chưa?”

Lãnh Phi Nhan ném Hàm Quang cho chàng, còn mình cướp một thanh kiếm khác, hai người kề vai chiến đấu. Nàng kéo chàng vừa đánh vừa lui, cuối cùng cả hai nhảy lên lưng Thần Phù, nhanh như chớp bỏ lại những kẻ đang truy đuổi phía sau.

Tàng Ca bị nàng ôm trong lòng, máu trên người nàng chảy ra khiến chàng kinh hãi, bất giác muốn đưa tay bịt vết thương của nàng lại, nàng cười lớn: “Sao, đại sư động lòng phàm rồi?”

Tàng Ca bèn rụt tay về. Hai tay Lãnh Phi Nhan vòng qua eo chàng nắm dây cương. Trên người chàng dù dính máu của nàng, nhưng vẫn sạch sẽ như gió thág tũ, như bình minh thág năm.

Tàng Ca, giữa đôi ta, đã rất nhiều năm rồi...

Tàng Ca bỗng cảm thấy bất an, nhưng nàng vẫn thúc ngựa như bay, máu trên người chảy càng nhiều.

“Đi đâu?” Chàng cố gắng bình tĩnh mở miệng, nàng cần tìm nơi chữa trị vết thương. Nhưng nàng chỉ khẽ cười: “Ta đưa huynh về Thiếu Lâm.”

Đúng vậy, giờ đây chỉ nơi đó có thể nương tựa. Thế giới này, nức cười biết bao.

Cánh bên đường xẹt qua, may là Thiếu Lâm cách đó không xa. Trên đường, Lãnh Phi Nhan không nói chuyện, cánh tay nàng thỉnh thoảng vô tình chạm vào áo Tàng Ca, không khí trở nên mờ ám. Đáng tiếc Thần Phù chạy rất nhanh, đến chiều đã tới chân núi.

Những bậc đá dài hun hút như nấc thang dẫn đến tầng mây, thậm chí khiến người ta tin rằng bên trên là một thế giới khác.

Lãnh Phi Nhan khoanh tay đứng dưới bậc thang, vẫn nở nụ cười thoải mái tiễn chàng đi.

Tàng Ca chậm rãi bước từng bậc thang, người bên dưới bỗng dựng cất tiếng: “Thích Thiện đại sư.” Chàng dừng bước ngoảnh lại, nàng vẫn đứng đó, như chỉ vừa tham gia một bữa tiệc chứ không phải một trận huyết chiến: “Thích Thiện đại sư, con đường phía trước khó lường, đáng tiếc Phi Nhan không tiễn xa được.” Cuối cùng, giọng của nàng không còn ý cười, nhỏ dần: “Bảo trọng.”

Khi nói câu này, nàng cúi đầu, có cơn gió thổi qua, mấy lọn tóc che đi khuôn mặt.

“A di đà phật, Lãnh thí chủ cũng bảo trọng.” Thích Thiện trang nghiêm niệm Phật rồi xoay người bước vào thế giới của mình.

Lãnh Phi Nhan lặng im đứng dưới núi, ngón tay đã xanh tím. Không có gì phải buồn, tướng quân đánh trận khó tránh thương vong, đây là kết cục không cách nào tránh được.

Nhưng khi bóng áo cà sa dần khuất sau sơn môn, tiếng cửa nặng nề từ từ khép lại, ba trượng ngăn cách cõi trần, nàng bỗng nhiên nhớ đến câu: Hôn lên mắt nàng, che nàng nửa kiếp lên đênh...

Thì ra, chung quy đó chỉ là hoa trong gương, trăng trong nước. Cho dù ta có cố gắng đến đâu, vẫn chỉ là hư ảo. Ta chỉ có thể tuân theo số phận an bài, hành tẩu giang hồ, vùi dập giang hồ, cuối cùng táng thân giang hồ.

Vết thương bắt đầu chảy máu, đó là vết thương Tục Mệnh đan cũng không cứu nổi. Lãnh Phi Nhan gắng gượng quay người vỗ vỗ Thần Phù, luyến tiếc xoa đầu nó, nó thân thiết dùng mũi cọ cọ vào nàng, nàng bật cười. Thật không ngờ, theo ta đến cuối cùng, lại là mi.

Chương 15: Hôn lên mắt nàng, che nàng nửa kiếp lên đên

Thích Thiện đại sư vào tới chùa mới nhìn thấy Hàm Quang kiểm trên tay mình, chàng lại đi ra ngoài. Bậc thang đá trước cửa hun hút, bóng áo trắng ấy nằm trên đất, khiến chàng không dám tin vào mắt mình.

Nàng chết thật rồi sao?

Tốt quá rồi, cuối cùng nàng cũng chết, coi như không uống phí máu của bao nhân sĩ võ lâm, không phải sao? Không sao, nàng vốn đáng chết, nợ máu nàng phải trả, dù có chết trăm ngàn lần cũng không bù lại được một phần, không phải sao? Sẽ không có ai thương hại nàng, người người đều vỗ tay vui mừng, không phải sao?

Nhưng Tàng Ca, người đang run?

Không, sao ta phải run? Ta vui còn chẳng kịp. Cả trung nguyên đều nên nâng chén chúc mừng. Ừm, tối nay uống rượu gì chúc mừng đây? À, ta đã xuất gia rồi, không thể uống rượu, vậy dùng trà thay rượu đi, trà gì bây giờ?

“Thích Thiện đại sư, người không sao chứ?” Hòa thượng trông cửa khẽ hỏi. Thích Thiện đang cười, bình thường rất hiếm khi thấy chàng cười thoải mái như thế. Chàng cười, nói ra thì có thể có chuyện gì? Sau đó loạng choạng bước xuống dưới. Từ lúc nào thì những bậc đá này lại dài như vậy?

Chàng cố gắng nhớ lại những hiện trường gây án của Yến lâu, những cảnh máu me đầm đìa, những mẩu tay chân bị chặt đứt và ánh mắt căm tức của họ. Không sai, kẻ đầu sỏ này, ha ha, không phải người vẫn luôn cao ngạo sao? Không phải người là vô địch sao? Không phải người luôn khiến người ta nghe tên đã sợ mất mật sao?

Tàng Ca, người cười thật lạ, có phải người đang buồn không?

Tại sao ta phải buồn? Ta đang vui, đúng, rất vui! Người tưởng nam nhân nào được người ân sủng đều vui mừng cảm tạ sao? Người tưởng, người hạ

nhục một nam nhân còn có thể khiến hãn yêu người cả đời sao? Không. Ta đã xuất gia, bây giờ ta là một hòa thượng, hòa thượng nên tứ đại giai không.

Đầu óc chàng hỗn loạn. Cuối cùng chàng cũng đến gần nàng, bàn tay vươn ra dừng lại giữa không trung. Lãnh Phi Nhan, thật sự người chết nghìn lần cũng không đền hết tội. Người chết hay lắm, ha ha, chết hay lắm... Nhưng sao người có thể chết chứ?

Người lạnh lùng cao ngạo như người, loại người không coi ai ra gì như người, loại người xem kẻ địch vô hình như người, sao có thể chết chứ?

Lãnh Phi Nhan, người đang đùa ta phải không?

Người đừng đùa nữa, ta sẽ không mắc mưu. Đừng tưởng người chết ta sẽ đau lòng. Đào cái hố người ta còn ngại mệt. Người mau tỉnh lại, mau tỉnh lại cho ta!

Người sẽ không chết đúng không? Nếu đây chỉ là vở kịch võ hiệp, chẳng phải cuối cùng diễn viên chính đều ôm mỹ nhân về sao? Còn nếu đây là một vở kịch tình cảm, chí ít người cũng phải nằm trong lòng ta, trần trối vài lời chứ?

Chàng nghiêng người, ôm thân xác đang dần lạnh vào lòng, cuối cùng gương mặt cương nghị kiêu ngạo của nàng cũng mất đi vẻ sắc sảo thường có. Có lẽ mất quá nhiều máu, gương mặt trở nên trắng bệch như một con búp bê giấy bị đá đè.

Xung quanh đã thu hút nhiều hòa thượng đến xem, nhưng không ai nói gì. Thích Thiện đại sư run rẩy vuốt mí mắt nàng. Đôi mắt trong trẻo bây giờ chỉ còn là một đường cong lạnh lẽo, đường cong ấy vĩnh viễn sẽ không bao giờ mở ra được nữa.

Mọi người yên lặng mà nhìn vị cao tăng của Thiếu Lâm tự. Chàng từ từ vùi mặt vào lòng nàng, không lên tiếng, nhưng tất cả mọi người đều biết, chàng đang khóc.

Dưới lớp áo cà sa màu xám, hai vai chàng run lấy bầy. Được rồi Lãnh Phi Nhan, ta nhận thua rồi. Ta thừa nhận ta sẽ rất đau lòng, ta thừa nhận ta

sẽ rất nhưng nhớ, ta thừa nhận ta sẽ không nở rời xa. Đừng đùa nữa, Lãnh Phi Nhan, nàng mau tỉnh lại đi. Cùng lắm ta cho nàng gọi ta là con lừa ngốc, cùng lắm đêm đêm ta sẽ tụng kinh cho nàng nghe, cùng lắm ta cưới nàng làm thê tử, được không? Có được hay không?

Nhẹ nhàng mở bàn tay nắm chặt của nàng ra, bên trong là một mảnh Phi Yến khấu đã găm chặt vào da thịt. Chàng nhớ lại câu nói của nàng trước khi lâm địch: “Nếu chúng đuổi tới, huynh và Thần Phù chạy trước.” Phi Nhan, chẳng phải nàng rất thích bài hát đó sao, ta hát cho nàng nghe, nghe xong nàng mở mắt ra, được không?

Xung quanh im lặng như tờ, chàng khẽ gảy lên Hàm Quang kiếm, những tiếng leng keng trong trẻo vui tai vang lên:

*“Nàng là tiên nữ giáng trần
Rơi xuống lưng ngựa của ta...
Dáng vóc như ngọc, ánh mắt tựa nước
Một nụ cười nhẹ khiến tim ta thần thờ...
Nàng không quay đầu lại
Dang rộng đôi cánh
Kiếm tìm phương hướng
Phương hướng ở phía trước
Một tiếng thở dài, đời ta cô quạnh...
Nàng ở giữa biển người
Cảm nhận vinh quang vạn trượng
Không thấy đôi mắt nàng
Có chăng giấu lệ quang
Ta không có năng lực ấy
Muốn quên chẳng thể quên*

Chỉ đợi đêm tối mịt mù

Mơ về cô gái ta từng yêu thương...

Nhưng dù gọi thế nào, cơ thể chàng đang ôm cũng dần lạnh lẽo. Câu hát không thành điệu. Thích Thiện đại sư run run hôn lên mi mắt nàng, tất cả quy tắc giới nghiêm đều quăng lên tận chín tầng mây, trong đầu chỉ còn lại một câu:

“Hôn lên mắt nàng, che nàng nửa kiếp lênh đênh...”

“Hôn lên mắt nàng, che nàng nửa kiếp lênh đênh...”

“Hôn lên mắt nàng, che nàng nửa kiếp lênh đênh...”

*

Chạng vạng, ánh chiều tà len lỏi trong rừng. Chàng từ từ bế nàng lên, có lẽ máu đã chảy hết, nàng nhẹ vô cùng. Đôi tay tím ngắt ghê người, nhưng trông nàng rất thanh thản. Đúng vậy, đây chính là Lãnh Phi Nhan, sống chết đều nhẹ tựa lông hồng.

“Tộc Môn Ba chúng ta có tục thủy táng. Trong quan niệm của người Môn Ba, nước là cội nguồn của sự sống, là biểu tượng cho hạnh phúc tốt lành. Người chết rồi về với Nước Mẹ có thể tẩy sạch mọi tội nghiệt trên thế gian. Nhưng... người chết như ngọn đèn đã tắt, ta không tin chuyện quỷ thần!”

Thật lạ, bao nhiêu năm đã qua, tại sao từng câu nói của nàng vẫn khắc sâu trong tâm trí?

Thần Phù mơ màng đi theo chàng, thỉnh thoảng dùng mũi người người vết máu trên người chủ nhân mình, có lẽ nó chưa hiểu được thế nào là sống chết.

Thích Thiện đại sư dừng lại bên bờ sông, ôm chặt thân xác đã lạnh ngắt trong lòng, như muốn hòa nàng vào cơ thể mình. Mùi đàn hương quen thuộc thoang thoang trong gió, khiến người ta đau đớn, khiến người ta tái tê như cắt từng khúc ruột.

Gió thổi tung mái tóc dài xám bạc, chàng cần thận chải lại cho nàng. Trong ánh chiều tà, gương mặt nàng trắng đến trong suốt. Chàng đưa tay vuốt làn môi đã không còn chút máu. Từ nay về sau, không bao giờ được ôm, không bao giờ được chạm, cũng không bao giờ còn được gặp nhau...

Nhẹ nhàng thả nàng vào làn nước. Dòng nước trong veo gột rửa những vết máu trên người nàng. Mái tóc xám bạc giống như những sợi rong mềm mại nhất thế gian, khe khẽ bập bênh theo dòng nước. Màu nước trong xanh từ từ ôm lấy cơ thể nàng, kí ức dần trở nên hư ảo.

Chàng nắm chặt tay nàng. Trong làn nước, tóc dài như lụa, áo trắng hơn tuyết... Thích Thiện đại sư im lặng nhìn, trong đầu lại xuất hiện cảnh tượng dưới trời xanh mây trắng nắng vàng nơi Phượng Hoàng cốc, chàng như gặp được tiên nữ hạ phàm. Trong phút chốc, đời người chỉ như lần đầu gặp gỡ.

Những mảnh ghép ký ức vụt qua trước mắt, cuối cùng là lời thề hôn lên mắt nàng. Phi Nhan, nếu biết đó là lần cuối cùng, trên bậc đá dài ngoài cửa, sao ta nữ nói lời tạm biệt...

Dù luyện tiếc thế nào, cuối cùng cũng phải buông tay. Nước sông không ngừng chảy, khi ngón tay lạnh giá của nàng dần dần rời khỏi bàn tay thô ráp của chàng, Thích Thiện đại sư cảm giác trái tim mình đang vỡ vụn.

Thần Phù phía sau hí vang. Chàng bỗng quay lại nắm lấy dây cương, không biết là hét lên với nó hay với chính mình: Nàng chết rồi, nàng chết rồi mi có biết không?

Thần Phù đau buồn hí lên, không biết có hiểu được lời chàng hay không, trong mắt cũng rưng rưng. Nó cất vó thoát khỏi tay chàng, chạy về phía dòng nước đang cuốn nàng đi, trong lúc đuổi theo tiếng hí dài ai oán.

Chàng lặng lẽ đứng bên bờ sông, mùi đàn hương cuối cùng cũng bị gió tán đi. Trời đất bao la, nàng dần dần biến mất giữa dòng sông cô độc, khiến người ta nhớ tới hình ảnh: Cô phàm viễn ảnh bích không tận.⁽¹⁾ Dòng sông dài giữa trời chiều mênh mông nhuộm màu bi thương.

Tay chàng nắm chặt Phi Yến khấu, cảm giác sắc nhọn đâm vào da thịt. Lãnh Phi Nhan, nếu sớm biết đây là một hồi bi kịch, Tàng Ca nguyện lấy tính mạng, đổi lấy nàng thoát khỏi nỗi đau này.

*

Thích Thiện đại sư vẫn đi khắp nơi giảng kinh, lúc nào rồi sẽ ở Tàng Kinh các soạn kinh thư. Người đời nhìn vẻ kính cẩn trang nghiêm đó, luôn nói rằng chàng chưa từng yêu Lãnh Phi Nhan. Một thánh tăng, sao lại yêu một nữ ma đầu cho được.

Các hòa thượng trong Thiếu lâm không bàn luận gì, chỉ có Tế Huyền phương trượng là khẳng khẳng nói chàng có yêu. Chỉ có yêu đến tận xương tủy, lúc đứt bỏ mới đón đau đến vậy.

Thích Thiện đại sư viên tịch năm ba mươi chín tuổi. Lúc các hòa thượng khâm liệm thi thể, phát hiện trong lòng bàn tay nắm chặt một mảnh ám khí bằng vàng. Qua nghiên cứu, các trưởng lão nhất trí xác nhận chính là Phi Yến khấu chấn danh thiên hạ. Không ai biết tại sao trước khi lâm chung, vị thánh tăng này lại mang bên mình mảnh hung khí đó. Chỉ có hòa thượng trong Thiếu Lâm tự sau khi nghe, buồn bã niệm... A Di Đà Phật!